

ဒီဂျစ်ပြည်သား

တက္ကသိုလ်
နေဝင်း

MIKA WALTARI
EGYPTIAN

နတ်ယုဒကြွယ်

အပိုင်း(၁)
ကျူရီးလေငယ်

(၁)

ကျွန်ုပ်(ဆင်နုဟီ)သည် ဤစာကိုရေးသားရခြင်းမှာ အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ နတ်ဘုရားအပေါင်းတို့ အား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုလို၍ မဟုတ်။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် နတ်ဘုရားတို့ အား ငြီးငွေ့လှပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ အီဂျစ်ပြည်ရှင် ‘ဖေရို’ ဘုရင်တို့ ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားပုံကို ဂုဏ်ပြုလို၍ လည်း မဟုတ်။ အကြောင်းသော်ကား ကျွန်ုပ်သည် ‘ဖေရို’(ဘုရင်)တို့ ၏ လုပ်ရပ်များကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဤစာကိုရေးရခြင်းမှာ စိုးရွံ့တုန်လှုပ်၍ လည်း မဟုတ်၊ အနာဂတ်ကာလအတွက် မျှော်လင့်ချက်ထား၍ လည်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းအတွက် (၀၁) မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်သာလျှင် ဤစာတမ်းကို မှတ်တမ်းတင် ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝသက်တမ်းခရီးတစ်လျှောက် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းခြင်းရာတို့ သည် ကား များ ပြားလွန်းလှဘိ၏။ များ ပြားလွန်း၍ လည်း ကျွန်ုပ်သည် နတ်ဘုရားများကိုလည်းကောင်း၊ ဖေရိုဘုရင်များကိုလည်းကောင်း ငြီးငွေ့ရုံမက ဘဝကိုပါငြီးငွေ့လာခဲ့၏။ ဤစာကို ရေးရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးအတွက် မိမိစိတ် ကျေနပ်ရန်အတွက်

က် ရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်သိမ်းသော အခြားစာရေးဆရာများ နှင့် မတူဘဲ ခြားနားသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးခြင်းခံခဲ့ရ ရာ ယင်းသို့ နယ်နှင့်ဒဏ်ပေးခံရ၍ တတိယမြောက်နှစ်တွင် ဤစာကို စ တင်ရေးသားပြုစုခဲ့ပါသည် ။ ကျွန်ုပ်အား ပို့ထားခြင်းခံရသောနေရာ ကား သဲကန္တာရကြီးများ နှင့်လည်းကောင်း၊ ဖေရိုဘုရင်ဟောင်းများ ၏ ရုပ်တုများ ထုလုပ်သည့် ကျောက်ရိုင်းများ ထွက်ရာဒေသနှင့်လည်းကော င်း အလွန်နီးကပ်လှ၏။

ဤစာကို ရေးသားနေသောအချိန်၌ ဝိုင်အရက်သည် ကျွန်ုပ်၏ လျှာ ပေါ်၌ ချိုမြိန်ခြင်းမရှိတော့။ ခါးသောအရသာဖြစ်နေပေပြီ။ မိန်းမတို့ နှင့် ကာမဂုဏ်အာရုံ ခံစားရသည် လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ သာယာခြင်း အလျဉ်း မရှိတော့ပါချေ။

ကျွန်ုပ်(ဆင်နုဟီ)သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရွှေငွေရတနာများကိုလည်း ကောင်း၊ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ အဖိုးတန်သည့် ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များကို လည်းကောင်း လုံးဝအသုံးမချ အသုံးမပြုတော့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီတကား။

ယင်းပစ္စည်းဥစ္စာတို့ ကို ကျွန်ုပ်က အသုံးမပြုတော့ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် ထံမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုယူသွားခြင်းကြောင့် လက်မဲ့ဖြစ်နေ၍ မ ဟုတ်။ ယနေ့အထိ ငွေဝယ်ကျွန်တို့ သည် ကျွန်ုပ်အား ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြဆဲပင် ဖြစ်၏။ လက်နက်ကိုင်စစ်သားတို့ သ ည် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့နောက်တွင် ခူးထောက်ဦးညွတ်လျက် အရှိအသေပေးကြကုန်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကိုမူ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ထားခြင်း ခံနေရပါ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ အီဂျစ်ပြည်ကြီး၏ နွေဦးကာလ မြေသင်းနံ့ရှူရှိုက်ရသည့် အရသာကို ခံစားနိုင်ခွင့် ဘယ်သောအခါမှ ရရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ တကား။

တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို ဖေရိုဘုရင်၏ ရွှေသားဖြင့်ပြီးသော မှတ်တမ်းစာအုပ်၌ မော်ကွန်းထိုးဂုဏ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရ ပါ၏။ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်ုပ်သည် ဖေရိုဘုရင်၏ လက်ယာဘက် အထူး သီးသန့်နေရာမှ လည်း ကြွားဝင့်စွာ ရပ်တည်လျက် အမှုထမ်းခဲ့ရပါ၏။ လောက၌ လူသားတို့ လိုချင်တောင့်တသော အရာဟူသမျှကို ကျွန်ုပ်လ က်ဝယ် ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် လူသားတို့ ဘာ ဝ ရရှိသမျှနှင့် မရောင့်ရဲဘဲ၊ နောက်ထပ် ဆတက်ထမ်းပိုး လိုချင်တောင့် တခဲ့၏။ လောဘပြင်းထန်ခဲ့၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့အခြေအ နေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အီဂျစ်ပြည့်ရှင် ဖေရိုဘုရင် ‘ဟိုရင်ဟက်’ နန်းတက်၍ ခြောက်နှစ်မြောက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ် သည် ‘သီဘက်စ်’မြို့မှ နယ်နှင်ဒဏ် ပေးခြင်းခံခဲ့ရ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်က အမိန့်ကိုမနာခံဘဲ ပြန်လာခဲ့ သော် ခွေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အား နှိပ်စက်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား ရိုက်နှ က်ညှဉ်းပန်းပြီး အသေသတ်ပစ်စေဟု လည်း အမိန့်တော်ချမှတ်ခဲ့၏။ သ တ်မှတ်ထားသော နေရာဒေသအတွင်းခြေတစ်လှမ်း လှမ်းထွက်ပါက ကျောက်တုံးကြီးများ ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဖိညှစ်သတ်စေဟု လည်း ထပ်ဆ င့် အမိန့်ပေးခဲ့သေး၏။

ယင်းသို့ ရက်စက်စွာသော အမိန့်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သူကား တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်နှင့် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးခဲ့သော မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဖေရိုဘုရင်ပင်တည်း

မိမိ၏ ဇာတိချက်ကြွ နယ်မြေဒေသမှာ ဝေးလံသော အရပ်သို့ ပြည်
နှင်ဒဏ်ခတ်ခြင်းခံရသူတစ်ဦး၏ နှလုံးသားသည် ယူကျုံးမရ၊
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဖြင့် အတိပြီး၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ် (ဆင်နုဟီ)သည်
လည်း နှလုံးသားအတွင်းမှ ကြေကွဲဖွယ် ခံစားမှုများကို အားရပါးရ အံ
ထွက်ယိုဖိတ်စေပြီးမှ သာလျှင် ဤစာအုပ်ကို စတင်နိုင်ပါတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကား
အလွန်သန့်ရှင်းကြည်လင်ခဲ့ပါ၏။ ကလေးဘဝ မြူးထူးပျော်ပါး ကစား
ခဲ့ရခြင်းသည် လည်း ချိုမြိန်စွာသော အရသာကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော်
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာခြင်းတည်းဟူသော ဇရာကား အလွန်ခါး
သော ဝိုင်အရက်နှင့် တူလှ၏။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်မှ
ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး သုံးဆောင်ရသော ပျားရည်သည် ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးသောဘဝ၌ စားရသော ပေါင်မုန့်ကြမ်းလောက် အရသာမရှိဟု
ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

ယခု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ လိုချင်တောင့်တဆုံးသော အရာကား ကုန်ဆုံးခဲ့
သော နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အချိန်ကာလတို့ သည် နောက်ပြန်လှည့်၍ အတိတ်မှ
ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝသို့ တစ်ဖန်ပြန်လည် ရောက်ရှိခြင်းတည်းဟူ
သော တောင့်တချက်ပင် ဖြစ်၏။

ဤပေရွက်၌ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်အပ်သော အကြောင်းအရာတို့
မှာ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဘဝ အတွေ့အကြုံများ ပင် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သ
မျှကို တစ်လုံးတစ်ပါးမှ လွဲခြင်းမရှိရအောင် ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာကို ကျွန်
ုပ်သည် ရေးသားဖွင့်ဆိုပါအံ့။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် နုနယ်ပျို
မျစ်ခြင်း တည်းဟူသော ငယ်စဉ်ဘဝကို ပြန်လည်ရရှိပါစေသတည်းဟု
လည်း ဆုတောင်းလိုက်ရပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အမည်ကား ‘ဆင်မတ်’ဖြစ်ပြီး သူသည် သီဘက်စ်မြို့ ၏ လူဆင်းရဲတို့ အား ဆေးဝါးကုသပေးသူ သမားတော်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဇနီးအမည်မှာ ‘ကီပါ’ဟု ခေါ်၏။ သူတို့ မောင်နှံတွင် သားသမီးဟူ၍ တစ်ဦးတလေမှ မထွန်းကားခဲ့ချေ။ သူတို့ ထံသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိလာခဲ့ချိန် ၌ ‘ဆင်မတ်’နှင့် ‘ကီပါ’တို့ မောင်နှံနှစ်ဦးစလုံးမှာ အတော်ပင် အိုမင်းရင့်ရော်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် အလွန်ရိုးသားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိလာခြင်းကို နတ်ဘုရားများ လက်ဆောင်မွန်အဖြစ် ပေးအပ်လာသည် ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြသေး၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ‘ကီပါ’က ကျွန်ုပ်အား ‘ဆင်နဟီ’ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်းကား ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ ထဲမှ နာမည်တစ်ခုကိုယူ၍ မှ ညှိခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု သိရပါ၏။ မိခင် ‘ကီပါ’သည် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များကို အလွန်နှစ်သက်မြတ်နိုးသူဖြစ်ရာ ပုံပြင်တစ်ခုထဲမှ လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦး၏ အမည်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဆို၏။ အဆိုပါ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ လူစွမ်းကောင်းဆိုသူသည် အီဂျစ်ပြည်ရှင် ဖေရိုဘုရင်၏ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သိရှိသွားရာမှ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်သင့်ကာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရင်း ရေမြေရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးများ သို့ နည်းမျိုးစုံဖြင့် စွန့်စားလျက် နှစ်ပေါင်းများစွာ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့သည် ဟု လည်း သိရပါ၏။

သို့ရာတွင် ‘အာမွန်’ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ ၏ အယူအဆက လူတစ်ယောက်၏ အမည်သည် ထိုသူ၏ ရှေ့ရေးကံကြမ္မာညွှန်ပြနိုင်သည့် နိမိတ်ပင်ဖြစ်သည် ဟု ဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ဘေးအန္တရာယ်များ ၊ အသက်ဆံဖျားစွန့်စားရမှုများ ၊ တစ်ပါးနိုင်ငံများ သို့ သွားရောက်ခဲ့မှုများ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မှာ ‘ဆင်နဟီ’ဟူသော

နာမည်ကြောင့် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပေ
လော ဟူ၍ ကား တွေးစရာရှိပါ၏။

လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကံကြမ္မာ ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်ရာတွင် အမည်နာမ
ပညတ်ဟူသည် ဘာမျှမဆိုင် ဘာကိုမှ ပြောင်းလဲစေနိုင်ခြင်းမရှိဟု ကျွန်ုပ်
ပုံဆင်ခြင်သဘောပေါက်မိပါ၏။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ‘ဆင်နုဟီ’အမည်ရှိ
ကျွန်ုပ်သည် ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခံခဲ့ရပြီး ဟက်(ဗ)အမည်ရှိသူက ‘ဟိုရင်
ဟက်(ဗ)’ဘွဲ့အမည်ဖြင့် ဘိသိက်မြှောက်ခြင်းခံရကာ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်
ရှိခဲ့သည် မှာ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရပါသတည်း။

ကျွန်ုပ်ကို မွေးဖွားသော အချိန်ကာလကား တတိယမြောက် ‘အာမင်
ဟိုတက်’ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထက်ကဖြစ်ပြီး ဘုရင်၏ နန်းလျာမင်း
သားကလေး ဖွားမြင်သောနှစ်နှင့် တစ်နှစ်တည်းဖြစ်သည် ဟု သိရပါသ
ည် ။ နန်းလျာမင်းသား၏ အမည်ကိုမူ ဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ပါ။ အကြော
င်းမူကား ထိုမင်းသား၏ အမည်မှာ ကျိန်စာသင့်သော
အမည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

‘အာမင်ဟိုတက်’ ဘုရင်၏ ကြင်ရာတော်မှာ အိမ်ထောင်သက် ၂၁ နှစ်
ကာလပတ်လုံး သားရတနာ မထွန်းကားသဖြင့် ထီးမွေနန်းလျာ သား
ရတနာကို တစ်သက်တာဖြင့် မရရှိနိုင်တော့ဟု အားလျော့နေခိုက်မှာ ပ
င် သားယောက်ျားကလေး မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်လာသောကြောင့် နန်း
တော် ကြီးတစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်၍ မဆုံး ဖြစ်နေခဲ့ရာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်
တော်တိုင်က နှစ်ထောင်းအားရရှိလျက် သူကိုးကွယ်ရာ ‘အာမွန်’ဘုရား
ကျောင်းကြီး၌ အထူးထူးသော ယဇ်ပူဇော်ပသမှုများကို ပြုလုပ်စေခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်ကို မွေးဖွားချိန် မှာ မြစ်ရေများ အမြင့်ဆုံးတက်သည့်
နွေနှောင်းရာသီဖြစ်သည် ဟု သာ သိရပါသည် ။ ဘုရင်သားတော် နန်း

လျာလောင်း မင်းသားကိုမူ လယ်ယာစိုက်ခင်း၌ ပျိုးကြဲချိန်ကျမှ မွေးဖွားခဲ့သည် ဟု ဆိုပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်အား မွေးဖွားသည့် နေ့ရက်အတိအကျကိုကား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မသိပါ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ကျွန်ုပ်ကလေးငယ်ဘဝက နိုင်းလိမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကျူရီးငယ်လှေကလေး တစ်စင်းဖြင့် မျောပါလာသည် ကို မိခင် ‘ကီပါ’ က မြစ်ဆိပ်တစ်နေရာ၌ တွေ့ရှိပြီး ကောက်ယူမွေးစားခဲ့သည် ဟု သာ သိရသောကြောင့်ပင်တည်း။

မိခင်‘ကီပါ’ တို့ ၏ နေအိမ်က မြစ်ကမ်းနံဘေးနှင့် နီးသဖြင့် တစ်နေ့သ၌ သူမသည် မြစ်ဆိပ် သို့ဆင်းရင်း ကမ်းစပ်ရှိ ကျူပင်များ အကြား ငြိတွယ်ရပ်တန့်နေသော ကျူရီးလှေငယ်တစ်စင်းပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရသည် ဆို၏။ ။ ရုတ်တရက်သော် ကလေးငယ် သေနေပြီဟု ပင် ထင်ခဲ့ရသေး၏။ သို့သော် မိခင်‘ကီပါ’က ကလေးငယ်အား ယုယပိုက်ထွေးလျက် အိမ်တွင်းသို့ ယူဆောင်ပြီး မီးဖိုအနီး၌ အပူဓာတ်ပေးလိုက်သည် တွင် ကလေးငယ်သည် ဟစ်အော်ငိုကြွေးတော့မှ အသက်ရှင်လျက် သားယောက်ျားကလေးဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ သမားတော်ကြီး ‘ဆင်မတ်’သည် ဆေးဝါးကုသရာမှ အပြန် ဂျုံတစ်အိတ်နှင့် ဘဲနှစ်ကောင်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုပါချိန်တွင် ကလေးငယ်၏ အော်ငိုသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက်သော် သူ၏ ဇနီး ‘ကီပါ’က ကြောင်တစ်ကောင်မွေး၍ ကြောင်အော်သံဟု ထင်လိုက်မိ၏။

“ရှင်မကလည်း ဒုက္ခပိုအောင် ကြောင်မွေးရန်ကော”ဟု အပြစ်တင်စကားဆို၍ မဆုံးမိပင် ကီပါက-

“အို အရှင်၊ အကျွန်မ္တေးသည် ကား ကြောင်မဟုတ်၊ သားငယ် လူ သားစင်စစ် ဖြစ်၏။ အို အရှင် မောင်တော် ‘ဆင်မတ်’၊ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိပါလေလော့။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ သားယောက်ျားက လေး ဖွားမြင်ရရှိချေပြီတကား”ဟု ရွှင်လန်းအားရစွာ ပြောခဲ့သောဟူ၏။

သို့နှင့်ပင် သူတို့ မောင်နှံသည် ကလေးငယ် (ကျွန်ုပ်)အား သူတို့ ၏ သားရင်းအဖြစ် မွေးစား ကာ သူတို့ မောင်နှံ၌ သားရတနာရှိကြောင်း လူ သိရှင်ကြား ကြေညာခဲ့၏။ အိမ်နီးချင်းများက ကလေးငယ်သည် သူတို့ ၏ သားရင်း ဟုတ်မဟုတ်၊ ယုံကြည်ခြင်း ရှိ မရှိကိုမူ ကျွန်ုပ်မပြောတတ် ပါ ချေ။

ဖခင်ကြီး‘ဆင်မတ်’သည် မည်မျှသေချာ တိကျပါသနည်းဟူမူ ကျွန်ုပ် (ဆင်နုဟီ)အား သူ၏ သားရင်းအဖြစ် မြို့တော်ဖွားသေမှတ်ပုံတင်ဌာန သို့ သွားရောက်၍ မှတ်တမ်းတင်စာရင်း သွင်းထားခဲ့သေး၏။

ကျွန်ုပ် ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ‘ဆင်မတ်’နှင့် ‘ကီပါ’တို့ သည် ကျွန်ုပ်၏ မိဘ အရင်းမဟုတ်ကြောင်း လုံးဝမသိခဲ့ရဘဲ အလွန်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည် ။ ကျွန်ုပ် လူလားမြောက် ခါစ လုလင်ငယ်အရွယ်ရောက်တော့မှ သာလျှင် ကျွန်ုပ်အား အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ ကြ၏။ ယင်းသို့ ဖွင့်ပြောရခြင်းကား သူတို့ သည် ဘာသာ ရေးကိုင်းရှိုင်းသူများ အဖြစ် နတ်ဘုရားများကို ရိုသေဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် (ဆင်နုဟီ)ကိုလည်း အသက်ထက်ဆုံး လှည့်ဖြားထားခြင်း မပြုလို၍ တစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောရ သည် ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်သူမည်ဝါ အတိအကျဖြစ်သည် ၊ မည်သည့်အရပ်က လာသည် ၊ ကျွန်ုပ်၏ မိဘအရင်းများက မည်သူတွေဖြစ်သ

ည် ဟူသော အကြောင်းအချက် အမှန်တို့ ကို ကျွန်ုပ် မသိခဲ့ရချေ။ သို့ရာတွင် ယခု ဤစာရေးနေချိန်တွင် မူ ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ကို ရိပ်စားမိပြီဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။ ။

တစ်ခုတော့ သေချာ၏။ နိုင်းလ်မြစ်ရိုးအတိုင်း ကျူရီးလေငယ်ထဲထည့်ကာ ရေမျောစွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူဆို၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ချေ။ ရှေးခေတ် အီဂျစ်နိုင်ငံ သီဘက်စ်မြို့တော်ကြီးမှာ ထီးပြာသာဒ် ဘုံနန်းတွေနှင့် မီးရောင် စိန်ရောင် ထိန်ပြောင်လျှမ်းကာ ခမ်းနားကြီးကျယ်သလောက် အများ စုကမူ အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြကုန်၏။ ယင်းအခြေအနေတွင် ဆင်းရဲသားဇနီးမောင်နှံများ ၌ သားသမီးထွန်းကား၍ ကျွေးမွေးပြုစုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လျှင်လည်းကောင်း၊ ကြေးရတတ် လူကုံထံအမျိုးသမီးထဲက လင်ယောက်ျား ခရီးရှည်သွားခိုက် သူတစ်ပါးနှင့် ဖောက်ပြန်ကျူးလွန်၍ မတော်တဆ သားသမီးရခဲ့သော် မွေးပြီး ခါစကလေးကို ၎င်းမြစ်ထဲ လေငယ်ဖြင့် တိတ်တဆိတ် မျှော၍ စွန့်ပစ်တတ်ကြသေး၏။ အထူးသဖြင့် ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့ နှစ်ရှည်လများ ခရီးသွားရသော သင်္ဘောသားတို့ ၏ ဇနီးများ သည် ဆီးရီးယားလူမျိုး ကုန်သည် များ နှင့် ဖောက်ပြန်ကာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာလျှင် ရရှိသောကလေးငယ်ကို အထက်ပါနည်းအတိုင်းပင် စွန့်ပစ်လေ့ရှိကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လည်း ယင်းကဲ့သို့ အကျင့်ပျက်သင်္ဘောသား ဇနီးတစ်ဦး၏ ရင်သွေးငယ်ဖြစ်ခဲ့ပေသလော မပြောတတ်ချေ။

မိခင်ကြီး ‘ကီပါ’ သည် ကျွန်ုပ်ကို စတင်တွေ့ရှိသော ကျူရီးလေငယ်ကို တရိတသေ သိမ်း ထားရုံမက ကျွန်ုပ်အိပ်သည့် ပုခက်အပေါ်တည့်တည့် မျက်နှာကြက်တွင် ဆွဲချိတ်ထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် လူလားမြောက်စပြုသော အရွယ်ကျမှ မိခင်ကြီးက ယင်းကျူရီးလေငယ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြ

သရင်း အဖြစ်သစ်အမှန်ကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုအချိန်ကား ငယ်ရွယ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား၌ ပထမဆုံးအကြိမ် နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရသော အချိန်ပင်တည်း။

(၃)

ကျွန်ုပ် ‘ဆင်နုဟီ’သည် သမားတော်ကြီး ‘ဆင်မတ်’နှင့် ဇနီး ‘ကီပါ’တို့ ၏ သား ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကား မြစ်၏ အထက်ပိုင်း၊ လူဦးရေများ ပြီး အလွန်ဆူညံသော ရပ်ကွက်၌ နေထိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အိမ်နီးချင်းများမှာ အခွန်ဘဏ္ဍာကောက်ခံသူများ ၊ လှေသူကြီးများ ၊ လက်နက် ကိုင်စစ်တပ်မှ တပ်ကြပ်များ ၊ အရာခံဗိုလ်များ ဖြစ်ပြီး ပဉ္စမအဆင့်လောက်ရှိသော ရဟန်းတချို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ကြကုန်၏။

ထိုအချိန်က ဆင်းရဲသားများ နေထိုင်သော အိမ်များမှာ မြေ၊ သို့မဟုတ် ရွှံ့ဖြင့် တည်ဆောက် ထားကြသဖြင့် ထိုအိမ်များ နှင့် နှိုင်းယှဉ်သော် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အိမ်မှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိလှသည် ဟု ဆိုရပါမည်။ အိမ်ရှေ့ဝင်းအတွင်း၌ ဥယျာဉ်ငယ်တစ်ခုပင်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးက အားလပ်ချိန် များ တွင် သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးလေ့ရှိ၏။ ယင်းဥယျာဉ်ကို လမ်းမပေါ်မှ မမြင်ရအောင်လည်း ပန်းချိုများ ဖြင့် ခြံစည်းရိုးသဖွယ် ကာရံထား၏။

အိမ်တွင် အခန်းကြီးလေးခန်းရှိရာ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးက အစားအသောက်များ ချက်ပြုတ်လေ့ရှိ၏။ နောက် အခန်းတစ်ခန်းတွင် ကား ဖခင်ကြီးက လူနာများအား ခွဲစိတ်ကုသရန်အတွက် သီးသန့်ထားရာ ထိုအခန်း၏ အပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု

သည် စုဝေးစားသောက်ကြ၏။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မှန်မှန် စုဝေးစားသောက်ကြ၏။ အိမ်ကို သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်လေ့ရှိရာ ထိုနေ့များ ဌှံ့ မိခင်အား ကူညီရန် ငှားထားသော မိန်းမတစ်ဦး လာရောက်၍ လုပ်ကိုင် ပေးလေ့ရှိ၏။ နောက်ထပ် အငှားမိန်းမတစ်ဦးက တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် အိမ်သို့လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု အဝတ်အစားများကို မြစ်ဆိပ်သို့ ယူဆောင်ကာ လျှော်ဖွပ်ပေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာအရပ်မှာ လူများ ပြီး ဆူညံသောရပ်ကွက်ဖြစ်သည့်ပြင် တိုင်းတစ်ပါးမှ နိုင်ငံခြားသား အများ အပြားလည်း မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိ၏။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များ ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားမှုလည်း ထူပြောခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးသည် ရှေးဟောင်း ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာများ ၊ ဓလေ့ထုံးစံများကို အထူးပင် ကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းခဲ့၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအချိန်က အီဂျစ်ပြည်၏ လူကုံထံ အထက်တန်းလွှာများ ထဲ၌ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာများကို ပစ်ပယ်စွန့်လွှတ်မှု ပြုနေခဲ့ရာ ဖခင်ကြီးနဲ့ အပေါင်းပါတို့ က အထူးတလည် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းခဲ့ကြကုန်၏။ ရှေးခေတ်အဆက်ဆက်မှ အီဂျစ်လူမျိုးတို့ နတ်ဘုရားများ ကြည်ညိုကိုးကွယ်ပုံများ ၊ ပူဇော်ပသပုံများ ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားအနေဖြင့် နှလုံးသားဖြူစင်မှု၊ ကိုယ်ကျိုး မငဲ့ဘဲ အနစ်နာခံမှုများကိုလည်း အစဉ်အလာအတိုင်း မပျက်မသုဉ်း တည်ရှိအောင် ကြိုးစားကျင့်သုံးခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးက စတင်၍ ပညာသင်ကြားပေးခဲ့သည့် နေရာကား သူ၏ အခန်းပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင် ဖြစ်သည် ။ သူသည် လူနာများအား

ဆေးဝါးကုသရာမှ မောမောပန်းပန်းနှင့် ပြန်လာသည့်အခါ မိခင်ကြီးက အသင့်ဆီးကြိုပြီး သူ၏ လက်များအား ရေလောင်း၍ သန့်စင်စေရ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖ ဝရန်တာတွင် ထိုင်၍ မိခင်ကြီးက စားသောက်ဖွယ်များ တည်ခင်းကျွေးမွေးသည် ကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြရင်း ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား သူတတ်ကျွမ်းထားသော ပညာဗဟု သုတများ အကြောင်း ပြောပြလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဖခင်ကြီးက သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍

“ချစ်သား ဆင်နုဟီ၊ ဝိုင်အရက်ကို သင့်တင်ရုံမျှ သောက်ခြင်းသည် နတ်ဘုရားတို့ ကပေးသော လက်ဆောင်မွန်နှင့်တူ၏။ လူတို့ ၏ နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးကြည်လင်စေ၏။ ဝိုင်တစ်ခွက်သောက်ခြင်းအားဖြင့် မည်သို့မှ မဖြစ်။ နှစ်ခွက်သောက်မိလျှင် စကားများ လာ၏။ မပြောသင့်သော စကားတို့ ကို ပြောလာတတ်၏။ သို့သော် အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက် သူသည် လူမှန်းသူမှန်းမသိဘဲ လူဆိုး သူဆိုးတို့ ၏ ရိုက်နှက်လုယက်ခြင်းကို ခံရကား နောက်ဆုံး လမ်းဘေး ရေမြောင်းထဲ ရပ်ပျက် ဆင်းပျက် အဆုံးသတ်ရတတ်ချေ၏ ”ဟု ပြောပြတတ်လေ၏။

ရံဖန်ရံခါ ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖ ထိုင်နေရာ ဝရန်တာရှေ့မှ ရုပ်ရည်လှ ပချောမောသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားသည့်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ လှပတင့်တယ် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသော မိန်းမပျို၏ အဆင်း ရူပကာကို မျက်တောင်မခတ် ငေးမောကြည့်ရှုနေမိတတ်သည် ။ ထိုအခါ ဖခင်ကြီး ‘ဆင်မတ်’က

“အို ငါ၏ ချစ်သား ဆင်နုဟီ၊ သင့်အား ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိန်းမ တို့ ၏ အန္တရာယ်ကို သတိချပ်ပါလော့။ သင်အား ချစ်စရာကောင်းပါသ

ည် ဟု ဆိုလာသူ မိန်းမဆိုလျှင် အထူးသဖြင့် ရှောင်ပါလော့။ အကြောင်း မူကား ထိုမိန်းမ ခန္ဓာကိုယ်သည် သင့်အား မီးတောက်မီးလျှံများ ထက်ပင် ပို၍ ပူလောင်စေနိုင်သောကြောင့်ပင်တည်း”ဟု သတိပေး ဆုံးမခဲ့ဖူးပါ၏။

ကျွန်ုပ်ကလေးသာသာ အရွယ်လောက်ကပင် ဖခင်ကြီးသည် လူနာများအား သူ ဆေးဝါး ကုသပုံကို အနားသို့ခေါ်၍ လေ့လာမှတ်သားစေခဲ့၏။ သမားတော်အဖြစ် သူကိုင်ဆောင် အသုံးပြု သော ဓား၊ ဇာနည် စသည့် ခွဲစိတ်ကိရိယာများ နှင့် ဆေးဝါးမျိုးစုံတို့ ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြသကာ အသုံးပြုပုံနည်းများကိုပါ သင်ကြားပြသပေးခဲ့၏။ လူနာများအား သူက စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေစဉ် ကျွန်ုပ်က အပါးမှ နေ၍ လိုအပ်သောပစ္စည်း ဆေးဝါးများကို လှမ်းပေးခြင်းဖြင့် ကူညီခဲ့ရ၏။ ဖခင်ကြီး အနေဖြင့် ကား တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်သည် လည်း သူကဲ့သို့ သမားတော်ကြီးဖြစ်လာစေချင်သော ဆန္ဒရှိဟန် တူပါသည်။

ယင်းသို့ ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က (ကလေးသာသာအရွယ်ပင်ရှိသေး လင့်ကစား)ဆေးဝါးကုသမှု အတတ်ပညာကို အထူးပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါ၏။ ဖခင်ကြီးက လူနာများ အား စမ်းသပ်စစ်ဆေးပုံ၊ ရောဂါဇာစ်မြစ်ကို ရှာပုံ၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ကုသပုံအထိ ကျွန်ုပ်သည် အစအဆုံး ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ရှုမှတ်သားခဲ့၏။ လူနာတို့ ၏ ရောဂါဝေဒနာမျိုးစုံနှင့်တကွ ဆေးဝါးကုသပုံ ကုထုံး ကုနည်းများ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်က ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းများအား တစ်ဆင့်ပြောပြသောအခါ အားလုံးက ကျွန်ုပ်အား တအံ့တဩ ချီးကျူးကြပါသည်။

ဖခင်ကြီးက လူနာစစ်ဆေး စမ်းသပ်ပြီး ကုသပုံကား ဤသို့တည်း။ လူနာတစ်ဦးကို သေချာစွာ အသေးစိတ်စစ်ဆေး၍ ခံစားနေရသော ရော

ဂါ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို ရှာဖွေလေ့လာ၏။
ကာယကံရှင်ကိုလည်း မေးခွန်းများ ထုတ်၍ စူးစမ်းကြည့်၏။ ထိုသို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီးမှ သာ ဖခင်ကြီးက

“ကောင်းပြီ၊ သင့်ရောဂါကား ပျောက်ကင်းနိုင်မည့်လက္ခဏာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူ ကုသပါ အံ့”ဟု သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆို၏။ ထို့နောက် သူသည် လက်တွေ့ဆေးဝါးကုသ၏။ ခွဲစိတ်ရန်လိုအပ်သော ဝေဒနာရှင်တို့ အားလည်း ခွဲစိတ်ကုသပေး၏။ သို့ရာတွင် အချို့သော လူနာများ ကိုမူ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် ရောဂါအခြေအနေက သူကိုယ်တိုင် မကုသနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်ခြင်းမျိုးလည်း ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဖခင်ကြီးသည် ပေရွက်တစ်ရွက်တွင် စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ခြစ်ရေးပြီး ဝေဒနာရှင်အား ထိုစာယူ၍ ဘုရားကျောင်း တစ်နေရာသို့ သွားစေတတ်၏။ ယင်းဝေဒနာရှင်မျိုး ပြန်သည့်အခါ ဖခင်ကြီးသည် ဝမ်းနည်းကရုဏာဖြစ်သောအသံမျိုးဖြင့်-

“အင်း သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ဦးပေတကား”ဟု မှတ်ချက်ချလေ့ရှိ၏။

ရှေးခေတ်က အီဂျစ်ပြည်တွင် ယောက်ျားတို့ သွားရောက် ပျော်ပါးရာ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ ရှိရာ မကြာခဏ ပျော်ပါးသူ ယောက်ျားအချင်းချင်း အရက်မူး၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း ထိခိုက်အနာတရဖြစ်သည် အထိ သတ်ပုတ် ထိုးကြိတ်ကြခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ဒဏ်ရာရလာသူများ သည် လည်း ဖခင်ကြီးထံသို့ပင် ဆေးဝါးကုသရန် လာရောက်လေ့ရှိကြ၏။ ထို့ပြင် ဆီးရီးယားပြည်မှ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရန်လာသည့် သင်္ဘောများမှ မာလိန်မှူးများ ပင်လျှင် နာမကျန်းဖြစ်သည့် အခါလည်း ဖခင်ကြီးထံသို့ပင် လာရောက်ဆေးဝါးကုသတတ်၏။

ဖခင်ကြီးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော သူများ ၏ သမားတော်ဟု ဆိုသော်လည်း ယင်းသို့ သင်္ဘောမာလိန်မှူးများ ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ ပျော်ပါးလာရင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား အနာတရဖြစ်လာသူ များက လာရောက်ဆေးကုသတတ်ခြင်းကြောင့် သူ၏ ဝေဒနာရှင် လူနာများ ထဲတွင် ကြေးရတတ်၊ လူကုံထံများ လည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိသည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

တစ်ခါသော် အဖိုးထိုက်တန်လှသော ဝတ်စားတန်ဆာများ နှင့် စိန်ရွှေကျောက်မျက်ရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားသူ အမျိုးသမီး လူနာတစ်ဦး ဖခင်ကြီးထံ ရောက်လာ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကား ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုန်သည် ကြီးတစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်သည် ဆို၏။ ရောက်လာသည် ဆိုလျှင် ပင် ထိုမိန်းမသည် သူ့တွင် ခံစားနေရပါသည် ဆိုသော ဝေဒနာမျိုးစုံ ရှိနေပါသည် ဟု ဆိုကာ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော် ညည်းညူနေတော့၏ ။ ကျွန်ုပ်မှာ ဖခင်ကြီးက ထိုမိန်းမအား ကုသပေး၍ ပျောက်ကင်းသွားပါက အဖိုးတန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ဆေးဝါးခအဖြစ် ဧကန်ရရှိချေတော့မည်ဟု တွေးတော စိတ်ကူးယဉ်နေမိ၏။ သို့သော် ဖခင်ကြီးသည် ထိုအမျိုးသမီးအား စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် ပေရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူ၍ စာရေးလိုက်သည် ကို မြင်ရသောအခါ၌ မူ ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ် အားလျော့ စိတ်ပျက်သွားမိတော့၏။ ယင်းသို့ ဖခင်ကြီးက မကုသဘဲ ပေစာရွက်နှင့် ဘုရားကျောင်း သို့ စေလွှတ်ခြင်း ခံရသူမှန်သမျှသည် ကုသ၍ မပျောက်နိုင်တော့သော မျှော်လင့်ချက်ကင်းသည့် ဝေဒနာရှင်များ သာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က သိထားပြီး မဟုတ်ပါလော။

ကာယကံရှင် အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖခင်ကြီး၏ အပြုအမူကိုကြည့်ရင်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားရှာ၏။ ထူးဆန်းသည် ကား ဖခင်ကြီးသည် ထိုအမျိုးသမီးအား ပေရွက်ယူ၍ ဘုရားကျောင်းသို့သွားရ

နံ မခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဖခင်ကြီးသည် ပေရွက်ပေါ်တွင် ရှေးပေစာအ
ဟောင်း တစ်ခုမှ ရေးသားချက်စာတမ်းများကို မင်ဖြင့်
ကူးယူရေးသားပြီးနောက် ယင်းပေရွက်ကို ဆေးဖျော်စပ်သော မြေခွက်
တစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဝိုင်အရက်အနည်းငယ်ကို ဆီဖြင့်
ရောစပ်၍ ခွက်ဆလောင်းထည့်ကာ ခေတ္တမျှ စောင့်နေလိုက်ရာ ပေရွက်
ပေါ်၌ စာရေးထားသောမင်တို့ သည် အရည် ပျော်ကာ ပျောက်ပျက်သွား
တော့၏။ ထိုအခါကျမှ ဖခင်ကြီးသည် မြေခွက်ထဲမှ အရည် အခြားခွက်
တစ်ခုထဲ လောင်းထည့်ကာ ထိုမိန်းမအား သောက်ရန် ပေးလိုက်၏။
ဆေးရည်က တစ်ခွက်စာမက အတော်များ နေရာ ဖခင်ကြီးက ကျန်
သောဆေးရည်ကို ယူဆောင်သွား၍ ဝေဒနာဖြစ်လာတိုင်း သောက်ပါက
ရောဂါအားလုံး ရှင်းရှင်းပျောက်လိမ့်မည်ဟု လည်း ပြော၏။ ကုန်သည်
၏ ဇနီးလည်း ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ပြန်သွားတော့၏။

ထိုအခါမှ ဖခင်ကြီးက နံဘေးမှ တအံ့တဩရပ်ကြည့်နေသူ ကျွန်ုပ်
ဘက်သို့လှည့်၍ -

“ချစ်သား၊ အချို့ဝေဒနာများကား ခန္ဓာကိုယ်ထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
ရောဂါများ ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုရောဂါမျိုးဆိုလျှင် ယခုကဲ့သို့
ရှေးဟောင်းဆေးစာညွှန်းများ ကူးယူရေးသားထားသော မင်ကို အရည်
ဖျော်တိုက်ရုံနှင့် ပျောက်ကင်းနိုင်၏ ” ဟု ရှင်းပြခဲ့သောဟူ၏။

ကျွန်ုပ် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မိခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်
ပံအား လုလင်ပျိုတို့ ဝတ်ဆင်သော ဝတ်ရုံတစ်ခု ဝတ်စေ၍ ဘုရားကျောင်း၌
ကျင်းပသည့် ယဇ်ပူဇော်ပွဲတစ်ခုသို့ ပထမဆုံး အကြိမ် ခေါ်သွားလေ
သည် ။ ဘုရားကျောင်း ဆိုသော်လည်း မြို့ကလေးတစ်မြို့တမျှ

ကျယ်ဝန်းပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် အုတ်တံတိုင်းကြီးများ ကာရံထား
၏။ အတွင်း၌ ကား အဆောက်အဦ အတော်များများ ရှိနေလေရာ မြို့
တော်အတွင်းမှ နောက်ထပ် မြို့တစ်မြို့တည်ထားဘိသကဲ့သို့ ထင်ရပေ
၏။ ရှေးမင်းအဆက်ဆက်မှ ဖေရိုဘုရင်တို့ ၏ ဧရာမပုံတူရုပ်တုကြီးများ
ကို ဘုရားကျောင်း၏ အစောင့်နတ်ရုပ်များ သဖွယ် ထုလုပ်တည်ထားသ
ည် ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ကြီးနှင့်အတူ
ဘုရားကျောင်းဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးမှ ဝင်သွားရာ ရှေးဟောင်း တရား
ကျမ်းစာအုပ်များ ရောင်းသူတွေက ဝိုင်းအုံပြီး အလှအယက် ရောင်းချကြ
သည် ကိုတွေ့ရတော့မှ ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း ဈေးရောင်းသူများ
လည်း ရှိပါတကားဟု ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရတော့ ၏။

ကျွန်ုပ်အား မိခင်ကြီးက ခေါ်သွား၍ သစ်သားပန်းပုရုပ်တုများ ရှိရာ
သို့ ရောက်သွားသောအခါ အစေခံများ ၊ ကျေးကျွန်များ ၏
ပုံတူရုပ်တုများကို တွေ့ရပြန်၏။ မိခင်ကြီးကပင် ထိုရုပ်တုများ နှင့် ပတ်
သက်၍ ကျွန်ုပ်အား ရှင်းလင်းပြောပြခဲ့၏။ အီဂျစ်လူမျိုး ကြေးရတတ်
လူကဲ့သို့ သေဆုံးလျှင် ၎င်းတို့ ၏ အစေအပါး ကျေးကျွန်တို့ ၏ ပုံတူရ
ုပ်တုများ ပြုလုပ်ကာ ယင်းရုပ်တုများကို ဘုရား ကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ က
လိုအပ်သော အစီအရင်များ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ကွယ်လွန်သူ အရှင်သခင်
၏ ရုပ်အလောင်းနှင့်အတူ ကျေးကျွန်ရုပ်တုများကို ဂူသွင်းမြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်
ရသည် ဆို၏။ ရည်ရွယ်ချက်ကား သေသူသည် တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်
သည့်အခါ ထိုရုပ်တုများက ကျေးကျွန်များ အဖြစ် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ဝေ
ယျာဝစ္စတို့ ကို ပြုလုပ်ပေးကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည် ဟု
မိခင်ကြီးက ပြောပြပါသည် ။

ဘုရားကျောင်းအတွင်း ကျင်းပသော ယဇ်ပူဇော်ပွဲအခမ်းအနားသို့ ထင်သလို တက်ရောက် ခွင့်မရှိ။ အဖိုးအခပေးမှ သာ ဝင်ကြည့်ခွင့်ရှိသည် ဖြစ်ရာ မိခင်ကြီး ကီပါသည် ကျသင့်သော အဖိုးအခ ပေး၍ ဝင်ခွင့်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ယဇ်ပူဇော်ရာနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ရသော ယဇ်ပူဇော်ပွဲတွင် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသူ ဘုရားကျောင်း ဝန်ထမ်းရဟန်းတို့ က နွားတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ပုံ ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖွယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ယဇ်ပူဇော်မည့် နွားထီးသည် ကြန်အင်္ဂါလက္ခဏာများ နှင့်ပြည့်စုံပြီး အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာရှိ မရှိ သက်ဆိုင်ရာဌာနမှ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် စင်းလုံးချောဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံလက်မှတ်အဖြစ် ပေရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ဌာနတံဆိပ်ခတ်နှိပ်၍ နွား၏ ဦးချိုတွင် ချိတ်ဆွဲထားရ၏။ ထိုနွားမျိုးသန့်သန့်ကိုမှ ယဇ်ပူဇော်ရသည် ဟု ဆို၏။

ယဇ်ပူဇော် အခမ်းအနားတွင် နွားကိုသတ်ဖြတ်ရသူ ရဟန်းတို့ ကား ဦးခေါင်းကို ပြောင်အောင် ရိတ်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်များကလည်း အလွန် ဝတ္ထူးတုတ်ခိုင်သူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့ ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆီများ သုတ်လိမ်းထား၍ တောက်ပြောင်၍ နေ၏။ သူတို့ သည် နွားကို အလွန် ကျင်လည် ဖျတ်လတ်စွာ သတ်ဖြတ်ခုတ်ထစ်ကြပုံကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မကြုံဖူးသော ငယ်ရွယ်သူပီပီ အထူးပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား မိခဲ့တော့၏။

ထိုနေ့ညဘက် စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်က ကျွန်ုပ်အားခေါ်၍ ဤသို့ ဆို၏။

“ချစ်သား ဆင်နုဟီ၊ သင်သည် အသက် ခုနစ်နှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လာလျှင် ဘာ လုပ်မည်။ မည်သို့သော ယောက်ျားမျိုးဖြစ်ချင်သည် ကို ယခုမှ စ၍ မိမိရှေ့ရေးဘဝကို ရွေးချယ်ဆုံး ဖြတ်ရမည် ဖြစ်၏။”

“အို ဖခင်၊ အကျွန်ုပ်သည် သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လိုပါ၏။”

ကျွန်ုပ်က မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလိုက်သောအခါ ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားပုံရပါသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ မှာ ကား ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် လက်နက်ကိုင် စစ်သည် ရဲမက်တို့ ၏ ဘဝကို အလွန်အားကျ တောင့်တမိ၍ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဖြေကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်သည် ကျွန်ုပ်က စစ်သည် ရဲမက်လုပ်ချင်ပါသည် ဆိုခြင်းကို စိတ်ပျက်သွား လင့်ကစား ဆင်ခြင်မြော်မြင်ဉာဏ်ကြီးမားသူဖြစ်သည် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်မိလျှင် အလွန်စွဲလမ်း ခေါင်းမာသည့်ဉာဉ်ရှိသည် ကို သိထားသည် တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

သို့ရာတွင် ဖခင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထ၍ မိခင်ကြီးထံမှ မြေခွက်တစ်ခုတောင်း ကာ ထိုခွက်တွင် ဝိုင်အရက်အပြည့်ထည့်လိုက်ပြီးနောက်-

“ချစ်သား ဆင်နုဟီ၊ လာလော့ လိုက်ခဲ့လော့”ဟု ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ခေါ်သွားလေ ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်ပါသွားရလေရာ မြစ်ကမ်းရိုး အတိုင်း အတန်ငယ် လျှောက်သွားပြီးသော် မြို့ပြင်ဘက် အမှိုက်သရိုက် များ စွန့်ပစ်ရာ အလွန်ညစ်ပတ်နံ့စော်သောနေရာသို့ ရောက်သွား၏။ ထို အမှိုက်ပုံကြီးအနီး မြေကြီးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အိမ်လိုလို ဂူလိုလိုတစ်ခု၏ အဝသို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်ကြီးသည် ငဲ့၍ -

“အို မိတ်ဆွေကြီး အင်တက်၊ သင်ရှိပါသလော”ဟု လှမ်းအော်လိုက်ရာ ချက်ချင်းလိုပင် အိုမင်းမစွမ်းရှိသူ အသားအရေကြမ်းတမ်းလှသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် တောင်ဝှေး တစ်ချောင်းကိုထောက်၍ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ထွက်လာ၏။ သူ၏ ညာဘက်လက်တစ်ဖက်မှာ ပခုံးနေရာမှ တိတိရိရိပြတ်နေပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေ ၏။ မျက်နှာကလည်း ဇရာထောင်းခြင်းဒဏ်ကြောင့် အရေများ တွန့်ရှုံ့နေရုံမက ပါးစပ်တွင်လည်း သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့ရှာချေ။

“အင်တက်ဆိုသူကား ဤသူပင် ဖြစ်ပါသလော”

ကျွန်ုပ်က အဘိုးကြီး၏ အင်္ဂါရုပ်အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ဖခင် ကြီးအား လှမ်းမေးလိုက်မိ၏။

အမှန်တော့ အင်တက်ဆိုသော အမည်ကို ကျွန်ုပ် ကြားဖူးမိပါ၏။ သူသည် တတိယမြောက် သိုမက်စ်(ဖေရို)ဘုရင်လက်ထက် ဆီးရီးယားပြည်သို့ စစ်မက်တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ၌ သူမတူအောင် ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့သူ နာမည်ကြီးသူရဲကောင်း စစ်သူကြီးပင်ဖြစ် ၏။ စစ်သူကြီး အင်တက်၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် အစွမ်းသတ္တိနှင့်တကွ သူ့အား ဖေရိုဘုရင်က သူကောင်းပြု ချီးမြှောက်ခဲ့ပုံများ အကြောင်းဆိုလျှင် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ သဖွယ် ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားခဲ့၏

။ ယခု ကျွန်ုပ်မြင်ရသော လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသည့် အဘိုးကြီးသည် တစ်ချိန်က သူရဲကောင်းစစ်သူ ကြီးအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သူ အင်တက် ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကို ဖခင်ကြီးက ပြန်လည်ဖြေကြားရန်ပင် မလိုတော့အောင် ချက်ချင်းလိုပင် ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ကို သိရပါတော့သည်။ ။

ဖခင်ကြီးက လှမ်းပေးသော ဝိုင်အရက်ထည့်ထားသည့် မြေခွက်ကို အဘိုးကြီးသည် လျင်မြန်စွာယူလိုက်ပြီးနောက် ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ အရက်များကို အငမ်းမရ မော့ချလိုက်၏။ ပြီးမှ သူသည် ဖခင်ကြီးနှင့် အတူထိုင်၍ စကားပြောကြ၏။

“အို မိတ်ဆွေကြီး အင်တက်၊ ကျွန်ုပ်၏ သားငယ် ဆင်နုဟီ အမည်ရှိ ဤသူငယ်သည် ကြီးပြင်းလာသောအခါ စစ်သူကြီးဖြစ်ချင်ပါသည် ဟု ဆို၏။ ယခု ကျွန်ုပ်က သားငယ်အား သင့်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာရခြင်းကား သင်သည် ပြီးခဲ့သော စစ်ပွဲကြီးများ တွင် အပြောင်မြောက်ဆုံး၊ အကျော် ကြားဆုံး သူရဲကောင်း စစ်သူကြီးများ ထဲမှ အသက်ထင်ရှားရှိသေးသူဟူ၍ တစ်ဦးတည်းသောသူ ဖြစ်သောကြောင့် စစ်သည် တော်တို့၏ ဂုဏ်ယူကြွားဝင့်ဖွယ်ရာ စွမ်းပကားအကြောင်းကို သင်က ပြောပြစေချင်၍ ပင် ဖြစ်၏။”

ဖခင်ကြီးက မသိမသာပြုံး၍ ပြောလိုက်သည် တွင် အင်တက်အမည်ရှိ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ် ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့်-

“ဤသူငယ်ကား ဦးနှောက်မှ ကောင်းပါလေစ။ ရူးသွပ်နေရှာပြီလော” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက် ၏။

“စစ်သည် ရဲမက်အဖြစ် အမှုထမ်းခြင်းသည် အမွန်မြတ်ဆုံး၊ ဂုဏ်အ

ရှိဆုံး အလုပ်ပင် မဟုတ်ပါလော”

ကျွန်ုပ်က မရဲတရဲနှင့် ပြောလိုက်သောအခါ အဘိုးကြီးသည် သူကိုယ်တွေ့ ခံစားခဲ့ရသော စစ်သည် တော်တို့ ၏ ဘဝအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြပါတော့၏။

“အို အသင်လုလင်ငယ်၊ လက်နက်ကိုင် စစ်သည် ရဲမက်တို့ ၏ ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ သင်၏ ထင်မြင်ချက်သည် အလွန်မှားနေ၏။ စစ်သည်တော်တို့ မှာ အလွန်အားကျဖွယ်ကောင်းသော သူရဲကောင်းများ ဖြစ်သည် ဟု အများက ထင်မြင်နေကြခြင်းသည် လည်း အလွန်မှားယွင်းလှချေ၏။ သင်၏ ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်သည် အလွန်ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူဖြစ်၍ သူ့အား ငါမလှည့်စားလို၊ ထို့ကြောင့် သင့်အား ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောပြပါအံ့။”

“အို အသင်လုလင်ငယ်၊ ငါ့အား သေချာစွာရှုလော့။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ချိန်က နာမည်ဂုဏ် သတင်းကျော်ကြား ထင်ရှားလှသူ စစ်သူကြီး သူရဲကောင်း အင်တက်ဆိုသူ ဧကန်စင်စစ်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ယခု သင်၏ မျက်စိရှေ့မှောက်မှ ငါ၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ မည်သို့ရှိနေပါသနည်း။ ယခု အရိုးပေါ် အရေတင်လျက် ကြုံလှီနေသော ငါ၏ လည်တိုင်တွင် တစ်ချိန်က ရွှေသားအတိဖြင့်ပြီးသည့် ရွှေဆွဲကြိုးကြီးငါးကုံးကို ဆင်မြန်းခဲ့၏။ ရွှေဆွဲကြိုးများကိုလည်း ဖေရီဘုရင်မြတ်ကိုယ်တော်တိုင်က ငါ့အား ချီးမြှောက်သည့်အနေဖြင့် ဆင်မြန်းပေးခဲ့၏။ ထိုအချိန်က ငါသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သည် မှာ မှန်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက်လက် ပြတ်နေသည် ကိုလည်း သင်ရှုပါဦးလော့။ တစ်ချိန်က ငါသည် ဆင်ပြောင်ကြီးသဖွယ် ရန်သူတပ်များအား တရကြမ်းထိုးစစ်ဆင်ကာ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည် မှာ မှန်၏။ ထိုအချိန်က ငါ့တွင် ရွှေငွေရတ

နာများ ပေါများ ကြွယ်ဝခဲ့သည် မှာ လည်း မှန်၏။ ယခုမူ ငါ၏ အခြေအနေကို သင်မြင်ရသည် မဟုတ်ပါလော။ ငါ ချမ်းသာသမျှ ရွှေငွေရတနာတို့ သည် သုံးစွဲ၍ ကုန်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ငါ၏ ညာဘက်လက်တစ်ဖက် သည် မီတာနီပြည်တိုက်ပွဲတွင် ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ယနေ့ ငါ၏ အခြေအနေသည် လမ်းမပေါ် ၌ သူတကာ ပေးစာကမ်းစာ လက်ဖြန့်တောင်းရမ်းစားရမည့် သူတောင်းစား၏ အခြေအနေမျိုးသာ ဖြစ်နေတော့၏။ ငါ့အား သနားကရုဏာဖြစ်၍ အစားအသောက်များ ပေးကမ်းသူတွေ ရှိသောကြောင့် သာလျှင် ငါသည် သူတောင်းစားဘဝသို့ မရောက်ရှိသေးခြင်း ဖြစ်၏။ အင်တက်အမည်ဖြင့် ကျော်ကြားဂုဏ်မောက်ခဲ့သူ စစ်သူကြီးသူရဲကောင်းဖြစ်သော ငါ၏ လက်ရှိဘဝကားဤသို့သာ ဖြစ်၏ ။ အိုလုလင်ငယ်၊ စစ်သည် ရဲမက်တို့ ၏ ဘဝကား သင်အထင်ကြီးသလို မဟုတ်။ နောက်ပိုင်း အဆုံးသတ် အလွန်ဆိုးလှချေ၏။ တိုက်ပွဲတွင် ငါ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက် ပြတ်ခဲ့စဉ် ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာမျိုးကိုလည်း သင် မသိချေ။ အို ငယ်ရွယ်နုနယ်လှသေးသော သင်လုလင်၊ စစ်သားတို့ ၏ ဘဝ ကား အားကျစရာ မကောင်းဆုံးသော ဘဝပင် ဖြစ်၏။ မျက်မြင်သာကေ အထောက်အထားအဖြစ် ငါ့ကိုသာ ရှုပါလေတော့။”

ဤသို့ စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး သူပြောသကဲ့သို့ပင် သူတောင်းစားအဘိုးကြီးတစ်ယောက် အသွင်ဖြစ်နေသော အင်တက်အမည်ရှိ သူရဲကောင်းစစ်သူကြီးသည် မြေခွက်ထဲမှ ဝိုင်အရက် လက်ကျန်ကို သောက်ချလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအချိန်မှ စ၍ လက်နက်ကိုင် စစ်သည် တော်ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒမရှိတော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့ မိဘနှစ်ပါးက စာသင်ကျောင်းသို့ အပ်ရန် ခေါ်သောအခါ မငြင်းမဆန် လိုက်သွားခဲ့ပါ တော့သည် ။

ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးအနေဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူကုံထံကြေးရတတ် သားသမီးများ ထားသည့် ဘုရားကျောင်းမှ စာသင်ကျောင်းကြီးသို့ မပို့နိုင်ရှာချေ။ ကျွန်ုပ်အား စာရေးသားတတ်အောင် သင်ကြားပေးရန် အပ်နှံသည့် ဆရာကား ‘အိုနေ’အမည်ရှိရဟန်းအိုကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ သူထံတွင် လာရောက်ပညာသင်ကြားကြသူများမှာ များ သောအားဖြင့် ကုန်သည် များ ၊ ဆိပ်ကမ်းအလုပ် သမားများ ၊ တပ်ကြပ်အဆင့်အောက် စစ်မှုထမ်းများ တို့ ၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သို့သော် ကျောင်းသားအရေအတွက်အားဖြင့် နည်း၏။ ကျောင်းသားတို့ ၏ မိဘများ အနေနှင့်ကား မိမိတို့ ၏ သားသမီးများ စာရေးသားခြင်း တတ်မြောက်ပါက အလုပ်ကြမ်းမဟုတ်ဘဲ စာရေးစာချီအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဆရာ ‘အိုနေ’အမည်ရှိ ရဟန်းကြီးကား အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ တပည့်များအား ရိုက်နှက်ဆုံးမလေ့ မရှိ။ ပြောစရာရှိလျှင် ညင်သာစွာ ပြောတတ်၏။ စာသင်နေရင်း ပျင်းရိပြီး အိပ်ပျော်သွားသူ ကျောင်းသားများကိုပင် အကြမ်းဖက်၍ ရိုက်နှက်ကြိမ်း မောင်းခြင်း မပြုတတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် တပည့်ကျောင်းသားများကလည်း ဆရာကြီးအား ချစ်ခင် လေးစားကြကုန်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကုန်သည် သားတစ်ဦးက ဆရာကြီးအတွက် ဘီယာအရက်တစ်အိုး ယူလာ၍ လက်ဆောင်ပေးတတ်၏။ အဘိုးကြီးကလည်း ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ လက်သင့်ခံ၏။ သည် လိုနေ့များ တွင် ဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ တပည့်များအား လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော

အကြောင်းအရာများ အကြောင်း ပြောပြသည် မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ၏။ အထူးသဖြင့် သေသည် ၏ အခြားမဲ့ကာလဖြစ်သော တမလွန်အကြောင်း၊ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်အကြောင်း၊ ရှေးခေတ် နတ်ဘုရားများ အကြောင်း၊ စကြဝဠာလောကဓာတ်ကြီးအကြောင်းစသည့် နက်နဲသော အကြောင်းရပ်များကို ဆရာကြီးက ရှင်းလင်းပြောပြပုံမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ နားထောင်၍ မငြီးနိုင်အောင်ပင် ရှိလှပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး အိုနေ၏ ကျောင်းတွင် နှစ်အတန်ကြာအောင် ပညာသင်ကြားခဲ့ရလေရာ ထိုကာလအတွင်း ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ခင်မင် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတစ်ဦး ရှိခဲ့၏။ သူ၏ နာမည်ကား သိုမ က်စ်ဖြစ်ပြီး အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်ထက် တစ်နှစ်ခန့်ကြီး၏။ သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ယောက်ျားပျိုတို့ ဘာဝ နပန်းသတ်ခြင်း၊ မြင်းစီးခြင်း စသည် တို့ ကို လေ့ကျင့်ခဲ့ကြ၏။ သူသည် အီဂျစ်တပ်မတော်မှ စစ်ရထားတပ်စုမှူးတစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် သိုမက်စ်သည် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝမှ စ၍ နပန်းသတ်ခြင်း၊ မြင်းစီးခြင်းတို့ ကို လေ့ကျင့်ကျွမ်းကျင်သည့်အတိုင်း သူက ကျွန်ုပ်အား ထိုအတတ်ပညာများကို ကောင်းစွာသင်ပြပေး၏။ သူ၏ ဖခင်က သားဖြစ်သူသည် တစ်နေ့ကျလျှင် ဘုရင့်အစိုးရလက်အောက်တွင် ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သဖြင့် သိုမက်စ်အား စာရေးသားတတ်အောင် ပညာသင်စေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သိုမက်စ်အမည်ရှိ သူငယ်ကလည်း ဆရာကြီးသင်ပြပေးသမျှ ပညာရပ်တို့ ကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစား၍ လေ့လာသင်ကြားရှာ၏။ ရှေးခေတ် အီဂျစ်ပြည်၌ စာရေးသားခြင်းမှာ ပေရွက်ပေါ်တွင် သာမက ‘ကလေး’ ခေါ် ရွှံ့စေးဖြင့် ပြုလုပ်သည့် မြေအုတ်ခဲများ ပေါ်တွင် လည်း ရေးသား

ရသည် ဖြစ်ရာ သိုမက်စ်သည် ယင်းစာရေးနည်း နှစ်မျိုးစလုံးကိုတတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားလေ့လာခဲ့၏။ သူ၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းတစ်ခုကား မြေအုတ်ခဲများ ပေါ်တွင် ရုပ်ပုံများ ရေးဆွဲခြယ်သတတ် ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူရေးဆွဲသော စစ်မြင်း များ ၊ စစ်ရထားများ နှင့် စစ်သားများ တိုက်ခိုက်နေဟန်ပုံများ ဆိုလျှင် အလွန်ပင် လှပကြည့်ကောင်းလှ၏။ ထိုမျှမကသေး၊ သိုမက်စ်သည် ရွှံ့ စေးဖြင့် ငှက်ရုပ်၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်ရုပ်များ ပြုလုပ်ရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး လက်ရာမြောက်လှ၏။

ကျွန်ုပ် ထိုကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ထူးခြားသည့်အဖြစ်တစ်ရပ်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိပါသေးသည် ။

ရှေးဟောင်းအီဂျစ်စာပေ အရေးအသားသည် သင်ကြားရာ၌ အလွန် ခက်ခဲလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် မြေအုတ်ခဲများ ပေါ်တွင် အဓိပ္ပာယ်အ မျိုးမျိုးရှိသော အမှတ်အသားများ ရေးမှတ်ခြင်းဖြင့် စတင်သင်ကြားရ၏ ။ အမှတ်အသားတွေ ရေးပုံရေးနည်းကို သင်ရသော်လည်း ပထမပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ် တို့ ကျောင်းသားများ အနေဖြင့် အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမသိကြချေ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး အိုနေ၏ ဝရန်တာတွင် ထိုင်နေ ရင်း စာရေးထားသော မြေအုတ်ခဲများကို အမှတ်မဲ့ကြည့်နေစဉ် ရုတ်တ ရက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ထဲ အသိဉာဏ်အလင်း ရောင်တစ်ခုသည် ဝင် ရောက်လာ၏။ ဆရာကြီး၏ လက်ရာဖြင့် ရေးသားအပ်သော အမှတ်အ သား လက္ခဏာများ အဓိပ္ပာယ်ကို ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် နားလည်သဘော ပေါက်လာတော့၏။ ထိုမှ တစ်ဆင့် မြေအုတ်ခဲတစ်ခုမှ နှစ်ခု၊ နှစ်ခုမှ သုံး ခု စသဖြင့် အစဉ်အတိုင်းဆက်၍ ချထားသည် ကိုလည်း တောက်လျှောက်ဆက်စပ် ဖတ်တတ်လာ၏။ ကြိမ်ဖန်များ စွာ ဆရာကြီးက သင်ပြပေး

ချက်များ သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ထဲ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် အနက် အဓိပ္ပာယ် သိမြင်သဘောပေါက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ တစ်နည်း အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခြားကျောင်းသားတပည့်များ ထက် ဆရာကြီး ၏ စာရေးသားခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းကို ပိုမိုလျင်မြန်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ခက်ခဲလှသော စာပေအရေးအသား၊ အဖတ်တို့ ကို လျင်မြန်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းသည် ပင်လျှင် ထူးခြားသော ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟု မှတ်သားခဲ့မိပါ သည် ။

ထိုအချိန်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကား ကျွန်ုပ်သည် အခြားလူများ ရေးသားသော စာပေများကိုပါ ဖတ်ရှုနားလည် လာလေရာ မျက်စိရှေ့၌ တွေ့မိသမျှ စာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ခြင်းဖြင့် အထွေထွေ ဗဟုသုတများ အထူးပင် တိုးတက်တတ်မြောက်လာခဲ့၏။ ထိုကျောင်း၌ ပညာသင်ကြား၍ တတိယ မြောက်နှစ်တွင် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်တိုင်စာများ တီထွင်ရေးသားနိုင်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ ပါသည် ။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ပင် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားနှင့်တကွ အင်္ဂါရုပ်အသွင်အပြင် တို့ သည် အခြားကျောင်းသားများ နှင့်မတူဘဲ ခြားနားနေကြောင်းကို မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်အကဲခတ် သတိပြုမိခဲ့၏။ အခြားသူများ နှင့်စာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပုံသဏ္ဌာန်သည် ပိုမိုသေးသွယ်နေပြီး အသားအရေကလည်း သူများ တကာထက် ပိုဖြူနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလက်အင်္ဂါများ သည် လည်း အခြားသော ကျောင်းသားများ ထက် သွေးသွယ်ကျစ်လျစ်နေ၏။

အချို့သော ကျောင်းသားများက ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အသွင်အပြင် ကြုံလိုသေးငယ်နေသည် ကို လှောင်ပြောင်သရော်ချင်ကြသော်လည်း

ကျွန်ုပ်က သူတို့ နှင့် ခွန်အားဗလချင်းယှဉ်ပြိုင်၍ အနိုင် ထိုးသတ်ပြလိုက်မှ ငြိမ်ကျသွားပြီး နောက်ထပ် လှောင်ပြောင်ခြင်း မပြုဝံ့ကြတော့ချေ။

တစ်ခါသော် ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သိုမက်စ်အား အိမ်သို့ ခေါ်သွားရာ သူ၏ ပန်းချီ ပန်းပုလက်ရာ အစအနကို ဖခင်ကြီးက မြင်ရသည် တွင် ဤသူငယ်သည် တစ်နေ့ကျလျှင် ဘုရင့် နန်းတော်ကြီး၌ အနုပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သည် ဟု ချီးကျူးမှတ်ချက်ချခြင်း ခံရ၏။

(၅)

တစ်နေ့သ၌ ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်သည် သူ၏ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး လည်ပင်းတွင် လည်း သူ၏ ဇနီး ကီပါက အထူးတလည် ဇာပန်းထိုး အလှခြယ်ထားသော ‘ကော်လာ’ကိုပါ တပ်ဆင်ကာ အာမွန်ဘုရားကျောင်းကြီးဆီသို့ သွားခဲ့၏။ ထိုဘုရားကျောင်းတွင် ကား ရဟန်းများ ကြီးစိုးလေရာ ဖခင်ကြီးအနေဖြင့် ရဟန်းများကို ကြည်ညိုလေးစားခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ထဲမှ စက်ဆုပ် မုန်းတီးသည် ဟု သိရပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ ကား ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ သီဘက်စ်မြို့တော်တွင် သာမက အီဂျစ်တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ပါ ဩဇာ အာဏာအလွန်ကြီးမားကြကုန်၏။ သူတို့ ၏ ဩဇာအရှိန်အဝါကို မည်သူကမှ လည်း မလွန်ဆန်ဝံ့သော အခြေအနေမျိုး ရှိနေ၏။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အထက်တန်းအရာရှိများ ဖြစ်လာနိုင်ရန်အတွက် အရည်အချင်းမီအောင် ပညာသင်ကြားပို့ချရေးသည် လည်း ထိုရဟန်းတို့ လက်ဝယ်တွင် ရှိနေ၏။

ဖခင်ကြီးအနေဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ကြည်ညိုလေးစားခြင်း မရှိသော

ထိုရဟန်းတို့ ရှေ့မှောက်သို့ မာန်မာနနှိမ့်ချ၍ အောက်ကျိုးကာ သွားရသည်မှာ မလွယ်ကူလှကြောင်း သိသာထင်ရှားပါ၏။ သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဖခင်ကြီးသည် ဆင်းရဲသားလူတန်းစားကိုသာ အများဆုံး ဆေးဝါးကုသသော သမားတော်ဖြစ်ခဲ့လေရာ ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ နှင့် ဆက်ဆံမှု လုံးဝမရှိခဲ့ချေ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သို့မှ မပတ်သက်အောင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ယခု တော့မူ ဖခင်ကြီးသည် သူချစ်သော သားငယ် (ကျွန်ုပ် ဆင်နုဟီ)၏ ရှေ့ရေးအတွက် အခြားသော ဆင်းရဲသား ကလေးအဖေများကဲ့သို့ ဘုရားကျောင်းဝင်သို့ သွား၍ မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် တန်းစီ၍ စောင့်နေခဲ့ရရှာ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူလင်တို့ ၏ ဖခင်များ သည် မိမိတို့ ၏ သား ဘဝရှေ့ရေး အလားအလာကောင်းမွန်စေလိုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းများ ထံ အောက်ကျိုးချဉ်းကပ်လာကြခြင်း ဖြစ်ကုန်၏။ အချို့သောသူများ ဆိုလျှင် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ပါလာသော ရွှေငွေ အတိုအစကလေးများကို ဘုရားကျောင်းဝင်ဝမှ တံခါးမှူးများ ၊ စာရေးများ ထံ လာဘ်တံစိုးအဖြစ် ထိုး၍ ရဟန်းတစ်ဦးဦးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိအောင် ကြံကြရရှာ၏။ တကယ်တော့လည်း ထိုခေတ်က အီဂျစ်ပြည်တွင် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ရ၍ ရဟန်းတစ်ဦးက လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်းမည်သည် အလွန်ကြီးမြတ်သော ဂုဏ်ထူး သို့မဟုတ် အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အမှန်ဖြစ်ပါ၏။

ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်အဖို့ ကား ကုသိုလ်ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူရောက်သွားချိန်တွင် ကျောင်းနေဖက်မိတ်ဆွေဟောင်း တာဟော်ဆိုသူနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ တာဟော်သည် လည်း ဖခင်ကြီးကဲ့သို့ပင် သမားတော်တစ်ဦးဖြစ်၍ အဆက်အသွယ်ကောင်းခြင်း၊ အရည်အချင်းပြည့်ဝခြင်းတို့ ကြောင့်

ဖေရီဘုရင်မိသားစု၏ ဦးခေါင်းဘက် ဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသမှုဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဖခင်ကြီးက သူ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ တာဟော် ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်၍ အကြောင်းကိစ္စကို သိရ သည် တွင် ဆင်မတ် ၏ သားငယ်(ကျွန်ုပ် ဆင်နုဟီ)အား လက်ခံတွေ့ဆုံ ၍ စစ်ဆေးကြည့်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့၏။

ယင်းသို့ ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေးရန်အတွက် နေ့ရက်အတိအကျကို ချိန်းဆိုသတ်မှတ်ခဲ့ပြီးနောက် ထိုနေ့တွင် ဖခင်ကြီးက ဧည့်သည် တော် သမားတော်ကြီးတာဟော်အား ဂုဏ်ပြုရန်အတွက် စားကောင်းသောက် ဖွယ်များ စီမံဖန်တီးခဲ့၏။ ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်စွာပေး၍ ငန်းတစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူ ချက်ပြုတ်စေသည့်ပြင် အကောင်းဆုံးသော ဝိုင်အရက်ကိုလည်း ဝယ်ယူထားရှိခဲ့၏။ မိခင်ကြီး ကီပါ ကလည်း အရသာထူးသော ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်များ ကိုယ်တိုင်ပင် အပင်ပန်းခံ ပြုလုပ်ပေးရာ၏။

အားလုံးပြီးစီး အဆင်သင့်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုသည် အချိန်အ တော်ကြာအောင် စောင့်မျှော်နေကြသော်လည်း ဧည့်သည် တော် တာဟော်က နေဝင်မိုးချုပ်သည့်တိုင်အောင် ပေါ်မလာ သဖြင့် တစ်အိမ်သား လုံး စိတ်မောခဲ့ရပါသေး၏။ သို့ရာတွင် ညအတော်မိုးချုပ်မှ တာဟော်သ ည် ကပ္ပလီလူမည်း ကျေးကျွန်နှစ်ဦးထမ်းသော ဝေါယာဉ်ကဲ့သို့ ထမ်းစင် ကုလားထိုင် စီးနင်းလျက် ရောက်ရှိလာတော့၏။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် တာဟော်သည် ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ပြီး-

“ဤသူငယ်ကား ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လှပတင့်တယ်ဘိ၏ ”ဟု မှတ်ချက်ချ လိုက်၏။

ထို့နောက် ဖခင်ကြီးသည် ဧည့်သည် တော် တာဟော်အား လေးစား

စွာကြိုဆို၍ အထူးသီးသန့် ပြင်ဆင်ထားသောနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
၏။ ထိုနေရာတွင် ကား ဖခင်ကြီးက ကုန်သည် တစ်ဦးထံ မှ ခေတ္တငှားရ
မ်းယူထားသော ခုံညားထည်ဝါသည့် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံး ခင်းထား
၏။

ချက်ချင်းလိုပင် မိခင်ကြီး ကီပါက သူမကိုယ်တိုင် အထူးစီမံချက်ပြု
တ်ထားသော စားကောင်း သောက်ဖွယ်ဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံလေရာ ဘုရ
င့်သမားတော်ကြီး တာဟော်ကလည်း စားစရာအားလုံးလိုလို အနည်းင
ယ်စီစားသဖြင့် မိခင်ကြီးမှာ အလွန်ပင် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွားရှာ၏။ ဖခ
င်ကြီးကမူ ဧည့်သည် တော် တာဟော်အား ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွ
က် ငှဲ့ပေးရင်း သူပါ အတူရောသောက်လျက် သူတို့ ငယ်စဉ် ဆေးပညာ
သင်ကြားစဉ် ကျောင်းသားဘဝက အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်များ အကြောင်း
စားမြဲပြန်ပြောဆိုနေကြ၏။

ဧည့်သည် တော် တာဟော်ကဖေရီဘုရင်မိသားစု၏ ဦးခေါင်းဘက်
ဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသရေး ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းရခြင်းဘဝသည်
ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသဖြင့် မိတ်ဆွေကြီး ဆင်မတ် ကဲ့သို့ သာမန်ဆင်းရဲ
သားတို့ အား ဆေးဝါးကုသပေးရသည့် သမားတော်ဘဝကပင်
ပိုကောင်းသေး ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ဖခင်ကြီးက သဘောတူ လက်
ခံချင်ပုံမရချေ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်သည် လည်း အိမ်
သို့ရောက်ရှိနေရာ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍

“အို လုလင်ငယ်တို့ ၊ ဧည့်သည် တော်ကြီး၏ မိန့်ဆိုချက်ကို မယုံကြ
ည်ကြပါလင့်။ ငါ၏ မိတ်ဆွေကြီးက ဖေရီဘုရင်၏ ဦးခေါင်းခွဲစိတ်ကုသ
ရေး သမားတော်ကြီးဖြစ်နေခြင်းကို ငါကိုယ်တိုင် က ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်

ယူ၍ မဆုံးဖြတ်နေ၏။ ငါ၏ မိတ်ဆွေကြီးသည် ဆေးဝါးကုသခြင်းအတတ်ပညာ၌ သူမတူအောင် ထူးချွန်ထက်မြက်လှ၏။ သူ၏ ဆေးပညာစွမ်းဖြင့် လူတို့ ၏ အသက်ပေါင်းများစွာ ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ငါ ဧကန်သိ၏။ သူကုသပေး၍ ရောဂါပျောက်ကင်းခဲ့သူ ဝေဒနာရှင်များက ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် အဖိုးတန် ရွှေငွေရတနာများ လက်ဆောင်ပေးအပ်ခဲ့သည် မှာ လည်းများ ပြားလှချေ၏ ”ဟု ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် သမားတော်ကြီး တာဟော်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဘက်သို့လှည့်၍ သူ၏ သဘောထားကို ဤသို့ ပြောပြ၏။

“အသင် လုလင်ငယ်တို့ ၊ ငါသည် အတတ်ပညာဗဟု သုတကြွယ်ဝသည် မှာ မှန်၏။ သို့သော် ပညာဉာဏ်ဗဟု သုတများ ခြင်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတို့ ကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။”

“ယခု ငါသည် ပစ္စည်းဥစ္စာဂုဏ်ဒြပ်ပြည့်စုံသော်လည်း လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲလှသူတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။ ငါ၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆင်မတ်သည် ကား ဆင်းရဲသော်လည်း စိတ်ထားတည်ကြည်၏။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်၏။ ငါ့မှာ မူကား ချမ်းသာကြွယ်ဝသော်လည်း ယုတ်မာသောသူဖြစ်နေ ၏။ နွားချေးကဲ့သို့ ညစ်ပတ်နံစော်သောသူလည်း ဖြစ်၏။”

ပြောပြောဆိုဆို သမားတော်ကြီး တာဟော်သည် သူ၏ လည်ပင်းမှ ကျောက်မျက်ရတနာများ ဖြင့်ပြီးသော လည်ဆွဲတန်ဆာ(ကော်လာ)ကို ဖြုတ်ယူပြီး ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်အား ဝတ်ဆင်ပေးလိုက် ၏။ ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သားသည် ဝိုင်အရက်သောက်ထားသော အရှိန်ကြောင့် စိတ်ရွှင်မြူး ဟန်ဖြင့် တေးသီချင်းများ ဟစ်အော် သီဆိုနေကြတော့၏

သမားတော်ကြီး တာဟော်မှာ ဝိုင်အရက်အတော်များများ သောက်ထားခြင်းကြောင့် မူးယစ်နေပြီဖြစ်လေရာဘီယာအရက်ထည့်ထားသော မြေအိုးကြီးကိုရုတ်တရက်ကောက်ယူ၍ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲသွားတော့၏။ ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း အတော်မူးနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်က အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်လုံးအား အိပ်ရာပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ အိပ်စေလျှင် ကောင်းမည်ထင်ကြောင်း အကြံပေးသည် ကို ကျွန်ုပ်ကလည်း သဘောတူလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် သိုမက်စ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သားသည် ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်နှင့် ဘုရင့်သမားတော်ကြီး တာဟော်တို့ အား မနိုင်တနိုင် ပွေ့ချီတွဲယူကာ မိခင်ကီပါ၏ အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ချိန်တွင် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လည်ပင်း တစ်ယောက်ဖက်လျက် အိပ်ပျော်သွားကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အိပ်ရာသို့ အသီးသီး ဝင်အိပ်လိုက်ကြတော့၏။ နံနက်စောစောတွင် မူ အိပ်ခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားသံများကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြေးဝင်ကြည့်လိုက်ရာ ဖခင်ကြီး ဆင်မတ် က အိပ်ပျော်လျက်ပင် ရှိနေသည် ။ ဘုရင့်သမားတော်ကြီး တာဟော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလျက် ဦးခေါင်း ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း ရှုံ့ကာမဲ့ကာ ညည်းညူနေသည် ကို တွေ့ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည် တွင် သမားတော်ကြီးက သူသည် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်နေပါသနည်း ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ် (သမားတော်ကြီး ဆင်မတ်၏ နေအိမ်)မှာ ပင် ရှိနေသေးကြောင်း ရိုသေစွာ ပြောပြလိုက်ရ၏။ သည် တော့မှ သမားတော်ကြီးသည် “အင်း တော်

ပါသေးရဲ့ ”ဟု အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြင့် သက်ပြင်းချကာ ဘီယာအရက်အနည်းငယ် တောင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်က အိမ်၌ ရှိသော ဘီယာ အရက်အားလုံးကို ယမန်နေ့ညက သမားတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အိုးလိုက်သွန်ချပစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဘီယာ လုံးဝမကျန်တော့ကြောင်း အစီရင်ခံလိုက်၏။ ထိုအခါ သမားတော်ကြီးသည် အဝတ်အစားများ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ဝတ်စားပြီးနောက် ယမန်နေ့ညက သူ၏ အတူပါလာသော ကျေးကျွန်များအား ခေါ်ယူ၍ လိုအပ်သည် တို့ ကို အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ထိုအခိုက် မိခင်ကြီး ကီပါသည် အိပ်ရာမှ နိုး လာလေရာ သမားတော်ကြီး တာဟော်က-

“အို ရှင်မ၊ သင်တို့ ၏ သားငယ်ကား မင်းညီမင်းသားတို့ ကဲ့သို့ လှပတင့်တယ်သော အဆင်းရှိ ဘိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများ သည် လည်း သမင်ပျို၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ကြည်လင်လှ၏။ ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်အဆင်းက တင့်တယ်သလောက် ဤသူငယ်တွင် ဉာဏ်ပညာအရည်အချင်း ရှိပါ၏လော”ဟု ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်တို့ သည် စာရေးသည့် မြေအုတ်ခဲများများကို ပြေးယူ၍ သမားတော်ကြီးရှေ့မှောက်သို့ ပြန်လာရာ အဘိုးကြီးက ပါးစပ်မှ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုရင်း ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်က လိုက်ရေးကြရ၏။ အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ စာရေးသားမှု အရည်အချင်းကို ဘုရင့်သမားတော်ကြီးက စမ်းသပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်က အဘိုးကြီးရွတ်ဆိုသော ကဗျာကို သေချာစွာ နားစိုက်ထောင်ရင်း မြေအုတ်ခဲများ ပေါ်တွင် စာအဖြစ် ကြိုးစားရေးနေချိန်တွင် သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်ကမူ အုတ်ခဲများ ပေါ်တွင် ကဗျာ စာသားအတိုင်း ပန်းချီအရုပ်များ ဖန်တီးရေးဆွဲ၏။

ကျွန်ုပ်ရေးသားသော စာများကို သမားတော်ကြီး တာဟော်က သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် အမှားအယွင်း လုံးဝမရှိ။ အားလုံးမှန်ကန်ကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ မိခင်နှင့် ဖခင် နှစ်ဦး စလုံးမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူကြွားဝင့်စွာဖြင့် ပီတိဖြစ်ကြရ၏။

သုငယ်ချင်းဖြစ်သူ သိုမက်စ်၏ လက်ရာပန်းချီပုံများကို ကြည့်၍ လည်း ဘုရင့်သမားတော်ကြီးက-

“ဤသုငယ်ကို ပန်းချီအနုပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်ုပ်အသိအမှတ်ပြုပါ၏” ဟု ထင်မြင် ချက်ပေးလိုက်ရာ သိုမက်စ်မှာ လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထခုန်လိုက်၏။

တာဟော်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ဖခင်ကြီးဆင်မတ်အား-

“ဤသုငယ်အတွက် ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူပါအံ့” ဟု ကတိပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ သုငယ်ချင်း သိုမက်စ်ကိုလည်း

“ဤသုငယ်၏ ရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ပါအံ့” ဟု ပြော လိုက်သေး၏။

ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်သည် သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်အသာတင်၍ -

“ငါ၏ ချစ်သား ဆင်နုဟီ၊ သင်သည် ငါကဲ့သို့ သမားတော်တစ်ဦးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည် လော” ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော်လည်း ဖခင်ကြီးမှာ ကျေနပ်ဟန်မတူဘဲ-

“ချစ်သား ဆင်နုဟီ၊ သားမောင်သည် ဖခင်ထက် ပိုမို ထူးချွန်ကျွမ်းကျင်သော သမားတော် ကြီးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားမည်မဟုတ်လော။

ဆင်းရဲချမ်းသာ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ဝေဒနာရှင်တို့ အား ဆေးဝါးကုသပေးမည့် သမားတော်ကြီးဖြစ်လာအောင် သားမောင်သည် အားထုတ်ပါမည်လော”ဟု ထပ်မံ၍ မေးပြန်၏။

ဤတွင် ဘုရင့်သမားတော်ကြီး တာဟော်က ဝင်၍ -

“အို အသင် ဆင်မတ်၊ သင်၏ သားငယ် ဤလုလင်ကား သင်နှင့်လည်း မတူ၊ ငါနှင့်လည်း မတူဘဲ ထူးခြားပြောင်မြောက်သော သမားတော်ကြီးဖြစ်လာပါအံ့။ ကျွမ်းကျင်သော သမားတော်သည် လောက၌ ဩဇာအရှိန်အဝါအကြီးမားဆုံး မဟုတ်ပါလော။ ရေမြေရှင် တန်ခိုးအာဏာတို့ နှင့် ပြည့်စုံသောသခင် ဖေရိုဘုရင်မင်းမြတ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သမားတော်၏ ရှေ့ရောက်လာလျှင် ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် ဆေးဝါးကုသခြင်း ခံရမည်မဟုတ်လော။ သမားတော်မည်သည် အကြွယ်ဝဆုံးသော သူဌေးကြီးနှင့် အဆင်းရဲဆုံး သူတောင်းစားတို့ ကို တန်းတူဆက်ဆံနိုင်ခွင့်ရှိသည် မဟုတ်ပါ လော”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အဖြေမပေးလျှင် မကောင်းတော့သဖြင့်-

“အကျွန်ုပ်သည် ထူးချွန်သမားတော်ကောင်းတစ်ယောက် အမှန်ဖြစ်လိုသည့်ဆန္ဒရှိပါ၏ ” ဟု ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ပြောလိုက်ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်ကိုမူ ဘုရင့်သမားတော်ကြီးက သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်၌ ဆင်မြန်းထားသည့် ရွှေလက်ကောက်ကြီးမှ အကွရာအမှတ်အသားများကို ဖတ်ခိုင်းလေရာ သိုမက်စ် ကလည်း လက်ကောက်ဝတ်ကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက်-

“ပြည့်လျှံသောခွက်သည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားအား ရွှင်ပြုံးစေ၏ ”ဟု အော်ဖတ်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ သမားတော်ကြီး တာဟော်က လက်စွပ်၌ ရေးထားသည့်

စာတန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဤသို့ဖွင့်ဆိုရှင်းပြပြန်၏။

“ဤစာတန်းပါ ခွက်ဟူသည် သင်တို့ ထင်သလို ဝိုင်အရက်သောက်ခွက်မဟုတ်။ ပညာဉာဏ် ဗဟု သုတနှင့်ပတ်သက်၏။ အသင်သည် အနုပညာရှင် ပန်းချီကျော် ဖြစ်သည် ဆိုပါက ပညာအရည် အချင်းတည်းဟူသော သင်၏ ခွက်သည် ပြည့်လျှံနေအောင် အနုပညာအရည်အချင်းတွေ ရှာဖွေ စုဆောင်း ပြည့်တင်းရာ၏။ တကယ်စစ်မှန်သော ပန်းချီအနုပညာရှင်သည် ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင် ၏ ကူညီအားပေးမှု ရရှိနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ချစ်သား၊ အနုပညာအရည်အချင်းတွေ ပြည့်သည် ထက် ပြည့်အောင် ကြိုးစားရှာဖွေစုဆောင်းပါလော့။ ငါတတ်ပြီ၊ လုံလောက်ပြီဟု ရောင့်ရဲခြင်းမရှိဘဲ အစဉ် သဖြင့် ပညာကို ဆည်းပူးပါလေတော့”

ဘုရင့်သမားတော်ကြီးသည် သိုမက်စ်အား ဤသို့ သြဝါဒပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း များ မကြာမီ “လူ့ဘဝ၏ စံအိမ်တော် (House of Life) ဟု ခေါ်သည့် ဘုရားကျောင်းကြီးတွင် ပညာ သင်ကြားရန် ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်ယူမည့်အကြောင်း ကတိပြုပါသည် ။”

သမားတော်ကြီး တာဟော်၏ အဆုံးသတ် သြဝါဒစကားသည် ကားအောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

“အို လုလင်ငယ်တို့ ၊ ငါပြောကြားသော စကားတို့ ကို သေချာစွာ မှတ်သားကြလော့။ သို့သော် ထိုစကားတို့ ကို ဘုရင့်သမားတော်ကြီး ငါတာဟော်က ပြောခဲ့သည် ဟူ၍ ကား မေ့ပစ်လိုက်ကြလော့။ သင်တို့ သည် မကြာမီ ရဟန်းတို့ ၏ လက်အောက်တွင် နေကြရတော့အံ့။ အသင် လုလင်ငယ် ဆင်နုဟီ ဆိုလျှင် သင်ကိုယ်တိုင် တစ်နေ့ ရဟန်းတစ်ဦး ဖြစ်လာဖွယ်ရှိ၏။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ သင်သည် အထူးသတိထားရန်လို၏။ တောခွေးကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် သ

တိရိစ္ဆာန် ပြောဟောကဲ့သို့ ပါးနပ်အောင် ကြိုးစားပါလော့။ သို့မှသာ သင်သည် မျက်ကန်းသဖွယ် မှားယွင်းနေသော အယူအဆများ နောက်သို့ ပါသွားခြင်းကို ကာကွယ်တားဆီးနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ဤ ကား သင်တို့ ၏ အတွင်းစိတ်၌ လျှို့ဝှက်ထားရမည့် မှာ ကြားချက် ဖြစ်၏။ အပြင်ပန်း အားဖြင့်မူ မခုတ်တတ်သည့် ကြောင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း ၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော ခိုငှက်ငယ် ကဲ့သို့လည်းကောင်း ဟန်ဆောင် နေကြရမည် ဖြစ်၏။ ဤအချက်များကို မမေ့မလျော့ သတိချပ်ပါလေ လော့”

*

အပိုင်း(၂)
ဘဝ၏ စံအိမ်တော်

(၁)

‘ဘဝ၏ စံအိမ်တော်’ဟူသည့် ကား အထက်တန်းပညာရပ်များ သင်ကြားပို့ချပေးရာ ဘုရားကျောင်းကြီးပင်ဖြစ်ပြီး ထိုကျောင်းကြီး တက်ရောက်သင်ကြားခွင့်ရရှိရန် ပဏာမအရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲတစ်ခု ကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ရမည် ဖြစ်၏။ ယင်းစာမေးပွဲကား ဘုရားကျောင်းဝန်ထမ်းရဟန်း တို့ တတ်အပ်သော ဘာသာရေးသဘောတရား အနိမ့်ဆုံး အဆင့်ကို စစ်သည့်စာမေးပွဲပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဆိုပါ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ရန် အချိန်ကာလ ၂ နှစ်ကျော်ပင် ကြာခဲ့၏။ ထိုအတော အတွင်း ကျွန်ုပ်သည် မိဘများ ၏ နေအိမ်တွင် ပင် နေပြီး နေ့စဉ် သင်တန်းတစ်ချိန် သွားတက်ခဲ့ရ၏။ ထို့ပြင် ဖခင်ကြီး ဆင်မတ် ဆေးကုသရန်သွားသည့်အခါ ကျွန်ုပ်က အတူလိုက်ပါလျက် လူနာများ အား စစ်ဆေးပုံ၊ ရောဂါရှာဖွေပုံ၊ ဆေးဝါးကုသပုံများကို လေ့လာမှတ်သားခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးအတတ်ပညာဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံများ တိုးခဲ့ပါ၏။

အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲဖြေဆိုကြမည့် သင်တန်းသားသစ်များ အား နောက်ပိုင်း မိမိတို့ လိုက်မည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရပ် အလိုက် အုပ်စုများ ခွဲထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် လည်း အုပ်စုတစ်ခုတွင် ပါဝင်လေရာ အခြားလူငယ်များ နှင့်အတူ သွားလာနေထိုင်ရသော်လည်း

တကယ် တမ်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ညီရင်းအစ်ကိုကဲ့သို့ ပေါင်းသင်းရမည့် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ တစ်ဦးတလေမှ မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မည်သူနှင့်မှ မရောဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းသာ ခပ်အေးအေးနေခဲ့၏။ တတ်နိုင်သလောက် စကားကို နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် ပြောခဲ့၏။

ယင်းသို့ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေခဲ့ခြင်းသည် ပင်လျှင် အကျိုးရှိကြောင်း နောက်ပိုင်းကျတော့ လက်တွေ့သိရှိရပါသည်။ ။ အကြောင်းမူကား ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်သင်တန်းသားသစ်များ ထဲတွင် သူတို့ ၏ လူယုံသတင်းပေး၊ သူလျှို့များ တိတ်တဆိတ် ထားရှိကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ရဟန်းတို့ ၏ သူလျှို့များ သည် လျှို့ဝှက်သတင်းပေးရာ၌ အလွန်လျင်မြန်လှ၏။ သင်တန်းသားလူငယ်တစ်ဦးက ဘုရားကျောင်း သို့မဟုတ် ရဟန်းများ အကြောင်း စကားတစ်ခွန်းတလေ အပြောမှားရုံနှင့် ချက်ချင်းလိုပင် အထက်ကသိသွားကာ ကာယကံရှင်အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးခြင်း၊ ထုချေလွှာတောင်းခြင်း၊ အပြစ်ပေးခြင်းခံရတော့၏။ အပြစ်ပေးသည် ဆိုရာ၌ အချို့ကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးပြီး အချို့ကိုမူ ဘုရားကျောင်းမှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက်တတ်၏။ ထိုသို့ ကျောင်းမှ ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံရသော သင်တန်းသားတစ်ဦးသည် သူ၏ တစ်သက်တာတွင် သီဘက်စ်မြို့တော်နှင့် တကွ အီဂျစ် တစ်နိုင်ငံလုံး မည်သည့်ကျောင်းတွင် မှ အထက်တန်းပညာရပ်များ လေ့လာသင်ကြားခွင့် မရနိုင်တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အခြားသင်တန်းသား ကျောင်းသားများ ထက်သာသော အချက်တစ်ခုကား ကျွန်ုပ်က စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးသော သင်တန်းသားတချို့ထက်ပင် ကျွန်ုပ်က သာနေသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်

သည် ဘဝ၏ စံအိမ်တော်ဟု ခေါ်သည့် ဘုရားကျောင်းကြီးသို့ ဝင်ရောက် ပညာသင်ကြားရန် အရည်အချင်းပြည့်စုံပြီဟု မိမိကိုယ်ကို ထင်မိပါသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်ုပ် ကျောင်းဝင်ခွင့်ရရေးမှာ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေခဲ့၏။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်မှာ မိမိအခွင့်အရေးအတွက် အရေးဆိုရန် သတ္တိမရှိသဖြင့် အသာငြိမ်နေခဲ့ရ၏။ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ဆေးအတတ်ပညာဆိုင်ရာ ကျမ်းစာအုပ်များကို တတ်နိုင်သလောက် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့၏။ ဖခင်ကြီး၏ ညွှန်ကြားသင်ပြချက်များကိုလည်း မှတ်သားနာယူခဲ့၏။

သို့နှင့်ပင် တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကြာလာသောအခါ သက်ဆိုင်ရာ ရဟန်းတို့ က ကျွန်ုပ်အား သတိပြုမိလာကြပြီး လက်တွေ့အရည်အချင်း စမ်းသပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း ကြားသိရပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ် စမ်းသပ်ခံရပုံကား ဤသို့တည်း။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်တိတိ အပြင်ဘက်လုံးဝမထွက်ရဟူသော စည်းကမ်းချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကျောင်းကြီး၏ အတွင်းခန်း၌ စောင့်နေခဲ့ရရာ ထိုကာလအတွင်း ကျွန်ုပ်မှာ အစာမစား ဘဲ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေရန် တရားထိုင် ဆင်ခြင်ရှုပွားခြင်းတို့ ကို အားထုတ်ခဲ့ရ၏။

အဆိုပါ စမ်းသပ်ပြီးမြောက်အောင်မြင်သောအခါ ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်ရှည်ကို ခပ်တိုတိုညှပ်စေပြီးနောက် ကျွန်ုပ် လူလားမြောက်အရွယ်ရောက်သည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် အိမ်နီးချင်းများကို ဖိတ်ခေါ်ကာ အောင်ပွဲငယ်တစ်ခု ကျင်းပခဲ့၏။ မိခင်ကြီး ကီပါကလည်း ထိုနေ့ အတွက် ပျားရည်ဖြင့်ပြီးသော ပေါင်မုန့်များကို အထူးတလည် လုပ်ပေးရှာ၏။

ညဉ့်နက်၍ ဧည့်သည် များအားလုံး ပြန်သွားကြသောအခါ ဖခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား မည်သို့ မည်ပုံ စတင်မွေးခဲ့ရပုံ၊ မြစ်ထဲ ကျူရီးလေငယ်ဖြင့် မျောပါလာရာမှ မိခင်ကြီးက တွေ့ရှိပြီး ကောက်ယူ မွေးစားခဲ့ရပုံများကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့ အား မိဘအရင်းဟု ထင်မှတ်လျက်ရှိသူဖြစ်ရာ ထိုနေ့ညကျမှ ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာကို သိရသည် တွင် ကြီးစွာသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်မိတော့၏။ အထူးသဖြင့် “ငါ့မှာ အဖေ၊ အမေအရင်း မရှိပါတကား”ဟု သိရခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်း၍ မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ပင် မိခင်ကြီး ကီပါက အထူးသီးသန့်ရက်လုပ်ထားပေးသော ရဟန်းငယ်ဝတ်ရုံ ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်သွားရလေရာ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားအတွင်းမှ ပြင်းစွာသော နာကျင်ခြင်းဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားခဲ့ရပါ၏။

(၂)

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဘုရားကျောင်း၌ စတင်ဝင်ရောက် ပညာသင်ကြားရမည့် လူငယ် စုစုပေါင်း ၂၅ ဦးရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ဘုရားကျောင်းဝင်ဝရှိ ရေကန်တွင် ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင် ပြီးနောက် ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်ကို လုံးဝရိပ်ပြီး ခေါင်းတုံးပြောင်အောင် ပြုလုပ်ရ၏။ ထို့နောက် ဘုရားကျောင်းမှ ထုတ်ပေးသည့် အလွန်ကြမ်းတမ်းသော ဝတ်ရုံကြီးများကို ဝတ်ဆင်ကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုကား ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ၍ ပညာသင်ကြားပေးရန် ‘ညွှန်ကြားရေးမှူး’ရဟန်း တစ်ဦးကို တာဝန်ချထားလေရာ ထိုရဟန်းက အလွန်အလွန် စည်းကမ်းတင်းကျပ်သူ မဟုတ်သဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ဘု

ရားကျောင်း၏ အစဉ်အလာအရဆိုလျှင် ညွှန်ကြားရေးမှူးရဟန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ သင်တန်းသား တပည့်များအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းနိုင်၏။ ကလေးသူငယ်များ သဖွယ် အပြစ်ပေးဒဏ်ပေးနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အထဲတွင် လုလင်ငယ်များ သာမက အရွယ်ရောက်ပြီး ယောက်ျားကြီးကြီးမားမားအချို့လည်း ပါဝင်လေရာ ထိုကျောင်းသားကြီးများ အဖို့ ညွှန်ကြားရေးမှူး ရဟန်းကသာ စိတ်နေသဘောထားဆိုးပါက အလွန်ရှက်စရာကောင်းအောင် ဆုံးမအပြစ်ပေးခြင်း ခံရတတ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဆရာရဟန်းကား အလွန်အလွန် စည်းကမ်းတင်းကျပ်စွာဖြင့် မအုပ်ချုပ်သဖြင့် သက်သာရာရခဲ့၏။

အမှန်တော့ ဘုရားကျောင်းသို့ လာရောက် ပညာသင်ကြားသူအား လုံးလိုလိုမှာ သူတို့ ၏ နောင်ရေးကြံ့ခာသာယာကောင်းမွန်စေရန် သို့မဟုတ် အလုပ်အကိုင် ရာထူးကြီးကြီးရရန် ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် လာကြသူများ ဖြစ်တတ်လေရာ အချို့ ကြေးရတတ် ကျောင်းသားကြီးများ သည် ဘုရား ကျောင်းသို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ၊ ဝိုင်အရက်များ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်လျက် ဆရာရဟန်း တို့ ဆီ၌ မျက်နှာရစေရန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ အဖြစ် ပေးအပ်လေ့ရှိကြ၏။ အချို့ဆိုလျှင် ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ သို့ တိတ်တိတ်ပုန်း သွားရောက်ပျော်ပါးလေ့ရှိ၏။ သူတို့ အဖို့ ဘုရားကျောင်းသို့ လာရောက်ပညာသင်ကြားရခြင်းမှာ မိဘများက စီစဉ်စေလွှတ်၍ သာ လာရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လေးနက်ခြင်းမရှိဘဲ လူငယ်ဘဝ အပျော်အပါးလိုက်စားကြခြင်းဖြစ်ဟန် တူ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့ မှာ ကား စိတ်နှလုံး သာယာကြည်လင်ခြင်းမရှိသဖြင့် မည်သို့မှ အပျော်အပါးလိုက် စားရန် စိတ်ကူးမရပါ။ ဝိုင်အရက်ကိုလည်း မသောက်ဘဲ သင်တန်းသားကျောင်းသားသစ်များ ၏ ပုံစံ အာဟာရဖြစ်

သော ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ ရေတစ်ခွက်နှင့်ပင် ရောင့်ရဲကာ ရှေ့လာလတ္တံ့။ သော အနာဂတ် ကာလကို စောင့်မျှော်၍ သာ နေခဲ့၏။

ဘုရားကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အများက လက်ခံယုံကြည်နေကြ သော အချက်တစ်ခုကား အာမွန်နတ်ဘုရားကိုယ်တိုင် သင်တန်းသား ကျောင်းသားသစ်များ ရှေ့၌ ကိုယ်ထင်ပြ၍ တစ်ဦးချင်း ဩဝါဒမိန့်ခွန်း ပြောကြားသည် ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးအတတ်ပညာကျွမ်းကျင်သော သမားတော်ကြီးဖြစ်လာရန် အထူးပင် ဆန္ဒပြင်းထန်နေခဲ့ပါ၏။ ဘုရင့် သမားတော်ကြီး တာဟော် မိန့်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း တန်ခိုးအာဏာ ကြီး မားလှသော ဖေရိုဘုရင်တို့ ပင်လျှင် နာမကျန်းဖြစ်ပါက သမားတော်၏ ရှေ့မှောက်၌ ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် ကုသခံရသည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် အာမွန်နတ်ဘုရား ကြွရောက် လာပြီး ကျွန်ုပ် ၏ နှလုံးသား ရွှင်လန်း ငြိမ်းချမ်းအောင် ဖန်တီးစောင့်ရှောက်ပေးပါစေ ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိခဲ့ပါ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကျောင်းအနီး အရပ်သားများ ဝင် ရောက်ကြည့်ရှုခွင့်ရှိသော တစ်နေရာတွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် ရင်း မိမိ၏ ဘဝကြမ္မာအကြောင်း တွေးတောနေစဉ်-

“အို လှပတင့်တယ်သော လုလင်ပျို၊ သင်၏ အမည်ကား မည်သို့ခေါ် ပါသနည်း”ဟု တစ်စုံ တစ်ယောက်က မေးသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လို က်ရာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။

အမျိုးသမီးမှာ အလွန်ပါးလွှာသော ဝတ်ရုံကို ဆင်မြန်းထားလေရာ သူမ၏ ပြည့်ဖြိုးလှပသော ရင်သားအစုံနှင့်တကွ သေးသွယ်သော ခါး၊

အချိုးကျနလှသော တင်ပဆုံနှင့် သွယ်တန်းသောပေါင်တံများကိုပင် အတိုင်းသားမြင်နေရတော့၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံမှ စ၍ အလွန်အဆင်ပြေ အချိုးကျနသော မျက်နှာကလည်း ရှု၍ မငြီးအောင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှ၏။ နတ်သမီးတမျှ လှပတင့်တယ် ရှုချင့်စဖွယ် မိန်းမတစ်ဦးပေတကားဟု လည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

“ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကား ဆင်နုဟီ ဖြစ်ပါ၏။”

ကျွန်ုပ်က ဖြေလိုက်ချိန်တွင် အမျိုးသမီးသည် တောက်ပြောင်စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ဝင်စားသလို ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေရင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“အို သင်လုလင်၊ သင်၏ အမည်ကား ဆင်နုဟီဖြစ်ပါမူ သင်သည် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ကြားလိုက်ပါက တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးမည့်သူပါတကား။”

အမျိုးသမီးက ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ ‘ဆင်နုဟီ’ အမည်ရှိ သူရဲကောင်း၏ ဖြစ်စဉ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ကား ထိုသို့ပြောခံရသည် ကို ရှက်သယောင်ဖြစ်ရုံမက မခံချင်စိတ်လည်း ဖြစ်လာသဖြင့်-

“ကျွန်ုပ်က အဘယ်ကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရမည်နည်း။ ဆေးပညာရှင် သမားတော် အတတ်ပညာကို သင်ကြားနေသူအနေဖြင့် မည်သို့လျှို့ဝှက်ချက်ကိုမှ ကျွန်ုပ်သည် မတုန်လှုပ်”ဟု ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည် ။ ဤတွင် အမျိုးသမီးသည် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ဖြူဖွေးလှပသော သွားကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်လိုက်ပြန်၏။

“အို အသင်လုလင်ပျို. . .၊ သင်ကား ကြက်ဥခွံအတွင်းမှ အပြင်ဘက် သို့ မရောက်မီကပင် အော်မြည်နေသော ကြက်ငယ်ကလေးနှင့်တူဘိ၏။ သို့တစေလည်း ကျွန်ုပ်သိလိုသောအချက်ကို ဖြေပါဦးလော့။ သင်တို့ ကျောင်းသားမိတ်ဆွေများ ထဲမှာ မေတူဖာအမည်ရှိသူအား သင်သိပါသလော။ သူသည် ဖေရိုဘုရင့်ဗိသုကာကြီး၏ သား ဖြစ်၏။”

အမျိုးသမီးက မေးလိုက်လျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မေတူဖာဆိုသူ သင်တန်းသားကို ချက်ချင်း သိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာရဟန်းအား ရွှေသားလက်ကောက်နှင့် ဝိုင်အရက်များကို တံစိုးလက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့သည် မှာ လည်း သူ (မေတူဖာ)ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသူအား အမျိုးသမီးက တွေ့ချင်၍ လာမေးသည် ထင်ပြီး ပြေးခေါ်ပေးရန် စိတ်ကူးရပြီးမှ ဤအမျိုးသမီးသည် မေတူဖာ၏ အစ်မ၊ သို့မဟုတ် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူဖြစ်နေမည်လောဟု တွေးမိပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြုံး၍ သူမအား ခပ်ရဲရဲပင် ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည် ။

“မေတူဖာကို ကျွန်ုပ်သိပါ၏။ သို့သော် သူ့အား သွားခေါ်ရန်မှာ သင်၏ အမည်ကို မသိရသေး ဘဲ မည်သို့ပြောပြီး ခေါ်ခဲ့ရပါမည်နည်း”

ကျွန်ုပ်က သွယ်ဝိုက်၍ သူမ၏ အမည်ကို မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကို ပြောရန်မလိုပါ။ မေတူဖာက သိပြီးဖြစ်ပါ၏ ”

ဤသို့ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်ပြောရင်း ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် သူမ၏ ခြေနင်းဖိနပ်ကို မြေကြီးတွင် ဆောင့်လိုက်ပုံကပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဝယ် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း သည် ဟု ထင်မိပါ၏။ ထို့နောက် သူမသည် လှပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ရင်း စကားကို ဆက်ပြောပြန်၏။

“မည်သူမည်ဝါက ခေါ်သည် ကို မေတူဖာက အမှန်သိပါ၏။ သင် တွေးကြည့်လိုပါက မေတူဖာသည် ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ရန် တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခင်ပွန်း ယောက်ျား ခရီးသွားနေခိုက် ကျွန်ုပ် စိတ်အားငယ်နေသည် ကို မေတူဖာက လာရောက်နှစ်သိမ့်အားပေးစေလို၍ ခေါ်ခိုင်းခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည် တွင် ဤမျှလှပချောမောသော မိန်းကလေးက အိမ်ထောင်ရှိ သည် ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က ဣန္ဒြေမပျက်။

“ကောင်းလှပါပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မေတူဖာအား ယခုပင် ခေါ်ပေးပါအံ့။ လနတ်သမီးထက် ပိုမို လှပ ချောမောသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ခေါ်ခိုင်းပါသည် ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်ပါအံ့။ ဤသို့ ဆိုလိုက် ရုံနှင့် မေတူဖာသည် သင်မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ဧကန်မုချသိမည်ဖြစ်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟု မူ သင့်အား တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မြင်ဖူးသူဟူသမျှ တစ်သက်တာတွင် ဘယ်သောအခါမှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏ ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်မည်အပြု အမျိုးသမီးသည် ကျွန်ုပ် အား ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲလျက်-

“အမောင်လုလင်၊ မသွားပါနှင့်ဦးလော့။ သင်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ချင်း ဆွေးနွေးစရာ ကိစ္စများ ရှိကောင်းရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိပါ၏ ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ထဲ၌ ဖိုလှိုက်လှုပ်ရှားသွားလျက် အသည်းနှလုံးများ အရည်ပျော်ကျသွားတော့မယောင် ထူးခြားစွာ ခံစားလိုက်ရမိပါသည် ။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် အမျိုးသမီးသည် လှပပြောင်လက်သော အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်

ပ်၏ ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ယုယစွာကိုင်ရင်း-

“အမောင်လုလင်၊ အမျိုးကျလှပသော သင်၏ ဦးခေါင်းသည် လောလောလတ်လတ် ဆံကေသာရိတ်ဖြတ်ထား၍ အအေးမိမည်ကို ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်မိပါ၏။ အို အမောင်လုလင်၊ သင်သည် မှန်သော စကားဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏ လော။ ကျွန်ုပ်သည် တကယ်ပင် လှပချောမောပါ၏ လော။ အို အမောင် လုလင် ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာ ရှုလှည့်ပါဦးလော့”ဟု ညှို့မတ်ပါသောအသံဖြင့် ပြောပြန်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစကားကြောင့် အားတက်လာကာ သူမအား ရဲတင်းစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ တော့သည် ။ ဝတ်ထားသော ချည်ထည်ဝတ်ရုံကား ထီးသုံး နန်းသုံး မင်းဆွေမင်းမျိုးများ သုံးသော အကောင်းဆုံးသော အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်ရလောက် အောင် ပါးလွှာလေရာ ကျွန်ုပ်သည် နှလုံးသားအတွင်းမှ မူလနာကျင်ခြင်းဝေဒနာကိုပင် မေ့လျော့ သွားတော့၏။ အာမွန်နတ်ဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ ဘဝ၏ စံအိမ်တော်ခေါ် ဘုရားကျောင်းကြီးကို လည်းကောင်း ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် မေ့လျော့သွားတော့၏။ ထို အမျိုးသမီးနှင့် နီးကပ်စွာနေရခြင်း သည် ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား မီးအပူရှိန်ဟပ်ခြင်းခံရဘိသကဲ့သို့ ပူလောင်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှာ အစေးထည့်ထားခြင်းခံရသလို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့၏။

ဤတွင် အမျိုးသမီးသည် အလိုမကျသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာထားညိုလျက်-

“အမောင်လုလင်၊ သင်သည် ဘာမှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကား သင်၏ မျက်စိတွင် ကျွန်ုပ်သည် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သော မိန်း

မတစ်ယောက်ဟု ယူဆ၍ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့ဖြစ်ပါမူ သင်၏ မိတ်ဆွေ
မေတူဖာကို သွားခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်ထံပါးမှ စွန့်ခွာသွားပါလော့”ဟု ပြောလို
က်သော အခါ ကျွန်ုပ်သည် ဘာမှ မပြောသော်လည်း ထွက်မသွားဘဲ မ
လှုပ်မယှက် ဇွတ်ပေရပ်နေလိုက်၏။ အမှန်တော့ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်
အား ကျီစယ်နောက်ပြောင်သလိုနှင့် မသိမသာ ဖြားယောင်းနေမှန်း ကျွ
န်ုပ်၏ စိတ်ထဲမှ ရိပ်မိနေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သား ရပ်စကားပြောနေသောနေရာက လူသူမ
ရှိ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ အရပ် လည်း ဖြစ်နေ၏။ ဘုရားကျောင်းကြီး၏ ကျော
က်သားတိုင်လုံးကြီးများ အရိပ်ကြောင့် အလင်းရောင် မရှိဘဲ မှောင်မည်း
နေ၍ လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အား မည်သူကမှ မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမ၏ ရူပါရုံအဆင်းကြောင့် တပ်မက်
မှု တဏှာစိတ်ရိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေခိုက်မှာ ပင် အမျိုးသမီးက သူမ၏
သာယာနာပျော်ဖွယ်အသံဖြင့်-

“အမောင်လုလင်၊ သင်၏ သူငယ်ချင်း မေတူဖာကို သွားခေါ်ရန်မလို
တော့ပါ။ သင်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ်အား ဖျော်ဖြေနှစ်သိမ့်မည်ဆိုလျှင် ကျွ
န်ုပ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မည်ဖြစ်ပါ၏။ ယနေ့အဖို့ အသင် မှ လွဲ၍ ကျွန်ုပ်
အား သာယာကြည်နူးအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်မည့်သူဟူ၍ ကျွန်ုပ်မမြင်ပါ
။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ကြင်နာယုယပါလော့။ ပျော်ပါး၍ သာယာမှုကို
ဖြစ်စေပါလော့”ဟု ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြော လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မိခင်
ကြီး ကီပါ တစ်ခါက ဆိုဆုံးမဖူးသော စကားကို ရုတ်တရက် ပြန် သ
တိရမိတော့၏။ မိခင်ကြီးက ရုပ်ရည်ချောမောတင့်တယ်သော
ယောက်ျားပျိုတို့ အား မာယာဖြင့် ဖြားယောင်းဖျက်ဆီးတတ်သည့် မိန်းမ
များကို အစဉ်သတိထားရှောင်ရှားရန် ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါ

ယင်းဆုံးမသွန်သင်ချက်ကို ပြန်လည်သတိရလိုက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအမူအရာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည် ကို အမျိုးသမီးကလည်း ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်ဟန်တူ၏။

“ဆင်နုဟီသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် အစကပင် ကြိုတင်ခန့်မှန်းသိရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော”

ဤသို့ သူမက မခံချင်အောင် ပြောလာသောအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း

“အို အသင်မိန်းမ၊ သင်ကား ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျား ခရီးသွား နေခိုက် သင်၏ နှလုံး သားကို ထောင်ချောက်ကျော့ကွင်းသဖွယ်ဖြစ် အောင် ဖန်တီးဘိ၏။ သင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မီးထက် ပင် ပို၍ ပူလောင် အောင် လောင်ကျွမ်းနိုင်စေတတ်သည် ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိပါ၏ ”ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိ ၏။

“အို အမောင်လုလင်ပျို၊ သင်သည် မဟုတ်မမှန်သော အယူအဆများ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မီးကဲ့သို့ ပူလောင်ခြင်းမရှိ။ ယောက်ျားတကာတို့ က ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အလွန် တပ်မက်မောကြကုန်သည် ကို သင်မသိပါလော။ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ် အသားအရေတို့ သည် မီးကဲ့သို့ ပူလောင်ခြင်း ရှိ မရှိကို အမောင်ကိုယ် တိုင် လက်တွေ့စမ်းကြည့်ပါလော့”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူပြီး အဝတ်မဖုံးဘဲ လှစ်ထားသော သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်တစ်နေရာကို ထိစေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ် ရှက်သွေးမွန် ကာ ထူးခြားသည့် အတွေ့အာရုံကြောင့် စိတ်တွေ ပိုမိုလှုပ်ရှားလာမိတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားနေသည် ကို သူမသည် အကဲခတ်မိပုံရပါသည်။ နောက်ထပ် ကျွန်ုပ်အား ဖြားယောင်းနှိုးဆွလို ဟန်ဖြင့်-

“အို အမောင်လုလင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မီးကဲ့သို့ ပူလောင်ခြင်းမရှိကြောင်းကို သင် ယုံကြည်သေးဟန်မတူ။ ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ရုံက အဟန့်အတားဖြစ်နေ၍ သင်သည် မယုံကြည်ခြင်းဖြစ် တန်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဝတ်ရုံကို ဖယ်ရှားကာ ပြပါဦးအံ့”ဟု ပြောရင်း လက်တစ်ဖက်က ဝတ်ရုံကို ရှေ့တည့်တည့်မှ ခွဲ၍ ဖယ်လှစ်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ကို သူမ၏ ရင်သားပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြန်ရာ နူးညံ့ပြီး ထူးခြားလှသော အတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည် တွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များ ထိန်းချုပ်၍ မရတော့သလောက် တက်ကြွလှုပ်ရှားတော့၏။

“အို အမောင်လုလင်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ပါလော့။ နှစ်ယောက်သား ဝိုင်အရက် အတူသောက်ပြီး ပျော်ပါး၍ သာယာမှုကို ခံစားကြပါအံ့”

ဤသို့ သူမက ပြောင်ဖွင့်၍ ဆွယ်လိုက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ထဲ ဆင်ခြင်မြော်ခြင် ဉာဏ်အသိတရား ပြန်ဝင်လာပါတော့သည်။ ။ အမှန်တော့ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ထို အမျိုးသမီးအား တပ်မက်မှုဆန္ဒ ပြင်းထန်သော်လည်း ကာယကံမြောက်ပြုမှုရန်ကား သတ္တိကြောင့်မူ ကြောင့် ရှေ့သို့မတိုးဝံ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကြာကြာနေလျှင် ယင်းသို့သတ္တိကြောင့်မူကို နိုင်နင်းကာ ကျွန်ုပ် သည် ကာယကံမြောက် ဖောက်ပြန် ကျူးလွန်မိတော့မည်ဟု လည်း သိနေ၏။ ထို့ကြောင့် သတိတရား ဝင်လာခိုက် ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်-

“ကျွန်ုပ်သည် ဤဘုရားကျောင်းဝင်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွင့်မရှိပါ။ ထို့ပြင် လတ်တလော ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ် မညစ်ကြေးအောင် ထိန်းသိမ်းရန် အရေးကြီးလှ၏။ သို့မဟုတ်က ကျွန်ုပ်သည် ဤ ဘုရားကျောင်းမှ ရှုတ်ချနှင့်ထုတ်ခြင်းခံရပြီး နောက်ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခွင့်ရတော့ မည် မဟုတ်ပါ။ အိုအသင်အမျိုးသမီး ကျွန်ုပ်အား သနားခဲ့ညှာသောအားဖြင့် ရှောင်ခွာထွက်သွားပါ လော့”ဟု တောင်းပန်ပြောလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ကျွန်ုပ်သည် သူမအလိုရှိသော မေတူဖာဆိုသူကို သွားခေါ်မည်ပြုရာ အမျိုးသမီးက-

“အမောင်လုလင်၊ မေတူဖာအား ခေါ်ပေးရန် မလိုတော့ပါ။ အမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ခင်မင်စွာသော မိတ်ဆွေများ အဖြစ် ခွဲခွာလိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးတွင်း၌ အမှတ် တရဖြစ်အောင် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးပါလော့”ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက် အကြံအစိုက် သွားမိတော့၏။ ကျွန်ုပ်တွင် လက်ဆောင်ပေးစရာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆို၍ ဝေးစွာ ကြေးလက်စွပ် တစ်ကွင်းမှ မရှိပါချေ။ သို့သော် သူမက ဆိုလိုသော လက်ဆောင်က ဘာဖြစ်သည် ကို အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်ရင်း သဘောပေါက် ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ ။

သူမသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာနားဆီသို့ ချဉ်းကပ် လာပြီး မေးစေ့ကို အပေါ်သို့ပင့်ကာ မော့ပေး နေခိုက် ကျွန်ုပ်လည်း သူမ၏ လှပနူးညံ့သော နှုတ်ခမ်းများကို ညင်သာစွာ နှိပ်လိုက်မိ၏။

ဤတွင် အမျိုးသမီးသည် ကျေနပ်သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်-

“အိုအမောင်လုလင်၊ သင့်အား ကျေးဇူးတင်လှပါ၏။ ယခု သင်ပေးသော လက်ဆောင်မွန်ကို ကျွန်ုပ်သည် အစဉ်သဖြင့် သတိရနေမည်ဖြစ်

ပါ၏။ သို့သော် သင်သည် မိန်းကလေးတစ်ဦးအား နမ်းရှုပ်ခြင်းအတတ်ကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခြင်း မရှိသေးသည် မှာ ထင်ရှားလှ၏။ သို့တစေလည်း သင်၏ စေတနာကို ကျွန်ုပ်လေးစားပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်အား တုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးပါအံ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ချွတ်၍ ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးတော့၏။ လက်စွပ်တွင် အစိမ်းရောင် ကျောက်တစ်လုံး စိထားရာ မည်သည့်အကွရာအမှတ်အသားမှ ထုလုပ်ထားခြင်းမရှိသေးကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

ကျွန်ုပ်က မယူလိုကြောင်း ငြင်းဆန်ပါသော်လည်း အမျိုးသမီးသည် ဇွတ်အတင်းပင် လက်စွပ်ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲထည့်ကာ-

“အို အမောင်လုလင်၊ ယူသာ ထားပါလော့။ ကျွန်ုပ်က စေတနာဆန္ဒအပြည့်အဝဖြင့် ပေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အစိမ်းရောင်ကျောက်ပေါ်တွင် သင်၏ အမှတ်တံဆိပ်ကို ထုလုပ်အသုံးပြုနိုင်၏။ ကျွန်ုပ် အား အမှတ်တရ ဤလက်စွပ်ကို ဆောင်ထားပါလော့။ ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကား “နီဖာနီဖာ”ဖြစ်သည် ကိုလည်း မှတ်ထားပါလော့။ တစ်ခုတော့ သင့်အား သတိပေးလိုပါသေး၏။ သင်မှတ်သားဖူးသည့် အတိုင်း မီးထက်ပင်ပူလောင်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည့် မိန်းမများကို သတိထားရှောင်ရှားရန်လည်း မမေ့ပါလင့်”ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါသတည်း။

(၃)

အာမွန်နတ်ဘုရားနှင့်ပတ်သက်၍ ဆန်းကြယ်သော ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများကို ဖော်ပြပါ ဦးအံ့။

ဘုရားကျောင်းသို့ရောက်၍ စတုတ္ထမြောက်ညတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သည်

အာမွန်နတ်ဘုရား၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို စောင့်ရှောက်ရန်ဟူ၍ တာဝန်ချထားခြင်း ခံရပါသည်။ ။ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် လူလင် ခုနစ်ဦးရှိရာ ၎င်းတို့မှာ မာတာ၊ မိုးဇစ်၊ ဘက်ခံ၊ ဆီနုဟ၊ နေဖရူနှင့် အာမိစ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ ယင်း တို့ အနက် မိုးဇစ်နှင့် ဘက်ခံတို့ မှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဘဝ၏ စံအိမ်တော်သို့ တက်ရောက်၍ သမားအတတ် သင်ကြားကြရမည့် ဆရာဝန်လောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ အစာမစားဘဲ ဥပုသ်စောင့်ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းနယ်ကာ စိတ်အားငယ်လျက်ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် တာဝန်ကျရဟန်းက ခေါင်းဆောင်၍ ဘုရား ကျောင်းအတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မှာ စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိနေကြ၏။ တာဝန် ကျ ရဟန်းကား သားငါးဟင်းလျာများ ၊ သစ်သီးများ ၊ ကိတ်မုန့် တစားထားရသူဖြစ်၍ အလွန် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပုံရ၏။ သူ၏ မျက်နှာကလည်း ဝိုင်အရက်အတော်များများ သောက်ထားခြင်း ကြောင့် နီမြန်းလျက်ရှိနေ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရယ်ကာမောကာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အား အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားပြီးသော် တစ်နေရာ၌ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အရပ်ကို ဖယ်ရှားလှစ်ပြလိုက်ရာ အတွင်း၌ အာမွန်နတ်ဘုရား၏ ရုပ်တုကြီးကို ကျွန်ုပ် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ရတော့၏။

နတ်ဘုရား၏ ရုပ်တုကား ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ပန်းပုဆရာ ပညာကျော် တို့ ၏ လက်ရာဖြင့် ထုလုပ်ထားသည် ဟု ခန့်မှန်းရပါ၏။ ရုပ်တု၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဆင်မြန်းထား သည့် ခေါင်းဆောင်းတန်ဆာသည် လည်းကောင်း၊ လည်ပင်းမှ လည်ဆွဲရတနာ(ကော်လာ)သည် လည်းကောင်း အဖိုးတန်ရောင်စုံ ကျောက်မျက်ရတ

နာများ ဖြင့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်၍ နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တာဝန်တစ်ရပ်အနေဖြင့် ရဟန်းက ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း နံနက်တိုင်း နတ်ဘုရား၏ ရုပ်တုကို ဆီမွေးနံ့သာများ လိမ်းကျံပေးခြင်း၊ ဝတ်လဲတော်အသစ်လဲပေးခြင်း စသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်များ ပြုလုပ်ကြရ၏။

ဝတ်လဲတော်ဝတ်ရုံတန်ဆာများကား များ သောအားဖြင့် နီရဲသော အရောင် ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား ရှေးခေတ် အီဂျစ်ပြည်၏ အစဉ်အလာအရ အနီရောင်ဝတ်စားတန်ဆာတို့ ကို နတ် ဘုရားများ နှင့် ဖေရိုဘုရင်များ သာလျှင် ဝတ်ဆင်ခွင့်ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

“အို အချင်းလုလင်တို့ ၊ သင်တို့ သည် နတ်ဘုရားရှေ့မှောက်၌ ရီသေစွာ ရှိခိုးဝတ်ပြုပြီး ဆုတောင်းကြပါလေလော့။ ကံကောင်းပါက နတ်ဘုရားကိုယ်တိုင် သင်တို့ အား တိုက်ရိုက်မိန့်ခွန်း မြွက်ကြားပါအံ့။ အာမွန်နတ်ဘုရားသည် အရည်အချင်းပြည့်ဝသော သင်တန်းသား လူသစ်များအား အမည်နာမကို ထုတ်ဖော်ခေါ်ယူလျက် ဩဝါဒစကားပြောကြားသော အစဉ်အလာရှိ၏။”

ဤသို့ပြော၍ ရဟန်းသည် နတ်ဘုရားရုပ်တုကို အဝတ်ကြီးဖြင့် ပြန်လည် လွှမ်းခြုံဖုံးအုပ် လိုက်ပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားလေရာ မှောင်မိုက်သော အတွင်းဆောင်၌ ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်တစ်စုသာ လျှင် ကျန်ရစ်ကြတော့၏။

ဤတွင် မိုးဇစ်အမည်ရှိ လုလင်က-

“အို အချင်းတို့ ၊ ငါတို့ တတွေ မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခြင်းငှာ မသင့်”ဟု ဆိုကာ အသင့်ဆောင်ယူထားသော မီးအိမ်တစ်ခုကို ထွန်းညှိလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အာမိတ်ဆိုသူက ကြိုတင်လျှို့ဝှက်ယူဆောင်လာသော ပေါင်မုန့်များ နှင့် အသားဟင်းများကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဗာဘာနှင့် နေဖရူတို့ ကား မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ကြွေအန်ပစ်ကစားနေကြ၏။ အာမိတ်သည် စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပင် ဝတ်ရုံကိုခြုံ၍ လဲလျောင်းအိပ်လိုက်တော့၏။ များမကြာမီပင် ကျန်လူငယ်များ လည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှဲအိပ်လိုက်ကြကုန်၏။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးသာလျှင် မအိပ်ဘဲ ကျန်ရှိနေလေရာ တိတ်တဆိတ်ငြိမ်သက်သော ည အချိန်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုအောက်ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် လေးနက်စွာ တွေးတောဆင်ခြင်နေမိ၏။ ထိုအချိန် အထိ ကိုယ်စိတ်နှလုံး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ထားရှိနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ အစာမစားဘဲ ဥပုသ်သီလဆောက် တည်ခဲ့ခြင်း စသော အားထုတ်မှုများ ရှိခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရှေးဟောင်း ပညတ်တော်များကို မဖောက်မဖျက် လိုက်နာရိုသေခဲ့ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း တာဝန်ကျ ရဟန်းပြောသလို အာမွန်နတ်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ကျွန်ုပ်အား တိုက်ရိုက်မိန့်ခွန်းမြွက်ကြားလေမည်လောဟု စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မျှော်လင့် တောင်းတနေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝမအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်ကာနေခဲ့ရာ နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်သို့ပင် တိုင်ခဲ့တော့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီများ သန်းလာ၍ နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင် ဝင်လာ စပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို ငြိမ်းသတ်လျက် အိပ်ပျော်နေကြသူ လုလင်ဖော်တို့ အား ထရန် နှိုးလိုက်ချိန်တွင် ပင် တာဝန်ကျ ရဟန်းသည် မေတူဖာဆိုသူနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာ၏။ မေတူဖာသည် ရဟန်းအား ဝိုင်အရက်လာဘ်ထိုးထား၍ ကျွန်ုပ်တို့ နှင့်

အတူ တာဝန်ကျရသည့် ဟု ကျွန်ုပ် အတပ် သိလိုက်ပါ၏။ ယခု သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ ပါးစပ်မှ တထောင်းထောင်းထွက်နေသော အရက်အနံ့က လည်း ကျွန်ုပ်၏ ယူဆချက် မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားစေပါ၏။

ရဟန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်တစ်စုအား ခပ်တည်တည်ကြည့်၍ -

“အို အသင်လုလင်တို့ ၊ သင်တို့ သည် ငါညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ညလုံးပေါက် ရှိခိုးဆုတောင်း ကြပါ၏ လော”ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း -

“အားလုံး ရှိခိုးဆုတောင်းခဲ့ကြပါ၏ ”ဟု တစ်ပြိုင်နက် ဖြေလိုက်၏။

“သို့ဖြစ်ပါမူ အာမွန်နတ်ဘုရားသည် သင်တို့ အား ကိုယ်ထင်ပြပါ၏ လော”

တာဝန်ကျရဟန်းက ဆက်၍ မေးလိုက်သော မေးခွန်းကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးမှာ ဖြေရကျပ် သွားကြတော့၏။ သို့ရာတွင် ရဟန်းက တစ်ဦးချင်းလိုက်၍ ထိုမေးခွန်းကို မေးသောအခါတွင် ကား အားလုံးကပင် -

“ကိုယ်ထင်ပြခဲ့ပါ၏ ”ဟု လိမ်လည်ဖြေဆိုလိုက်ကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ လိပ်ပြာမလုံဘဲ အသည်း နှလုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်ထားဘိသကဲ့သို့ ခံစားရမိ၏။ မဟုတ်မမှန်ဘဲ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြောဆိုခြင်း၏ အပြစ်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေမိ၏။

ထိုအခါ မေတူဖာဆိုသူက

“ကျွန်ုပ်လည်း ယမန်နေ့ညက ရှိခိုးဆုတောင်းခဲ့ပါ၏။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ် အာရုံပြုနေစဉ် အာမွန် နတ်ဘုရားသည် ကိုယ်ထင်ပြခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်စကား ဟုတ်မှန်ကြောင်းကား ဤရဟန်းကိုယ်တိုင် သက်သေရှိ၏။ နတ်ဘုရား၏ ကိုယ်ဟန်ပုံသဏ္ဌာန်ကား ကြီးမားသော ဝိုင်အရက်အိုးကြီးနှင့်တူ၏။ ထို့ပြင် နတ်ဘုရားက ကျွန်ုပ်အား လျှို့ဝှက်နက်နဲသော စကားတို့ ကို မြွေ

က်ကြားခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏ စကားသည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ လေးနက်သော စကားများ ဖြစ်၍ သင်တို့ ရှေ့မှောက်၌ ကျွန်ုပ်ဖွင့်ဟ မပြောပြလို” ဟု ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ရာ မိုးဇစ်ဆိုသူကလည်း အားကျမခံ လိမ်လည်ပြောအံ့ဟု စိတ်ကူးလျက်-

“ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ကိုယ်ထင်ပြခဲ့သော အာမွန်နတ်ဘုရားကား သိန်းငှက်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ၏ ပခုံးထက်တွင် ရပ်နားကာ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ မိသားစု ချမ်းသာကြပါစေဟု ဆုမွန်များ ပင် ပေးခဲ့၏။ ထိုမျှမကသေး ကျွန်ုပ် မိုးဇစ်သည် မကြာမီ အစေခံကျေးကျွန်တွေ မြောက်မြားစွာခြံရံ လျက် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဖြင့် နေရတော့အံ့ဟု လည်း မိန့်ကြားသွားသေး ၏ ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

ဤတွင် ကျန်လုလင်တို့ သည် လည်း အာမွန်နတ်ဘုရား ကိုယ်ထင်ပြပုံကို အသီးသီး စိတ်ကူး တည့်ရာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လုပ်ကြံပြောဆိုကြကုန်တော့၏။

ကျွန်ုပ်မူကား ထိုအချိန်အထိ မည်သို့မှ မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခဲ့လေရာ တာဝန်ကျရဟန်း သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍ -

“အို အသင်ဆင်နုဟီ၊ သင်၏ ရှေ့မှောက်တွင် အာမွန်နတ်ဘုရားက ကိုယ်ထင်ပြခဲ့ပါသေး သလော။ ကျွန်ုပ်သိရသလောက် နတ်ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည် အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုးစုံဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြလေ့ရှိသည် ဟုဆို၏။ သင့်အဖို့ မည်သို့သော သဏ္ဌာန်များ မြင်ရပါသနည်း”ဟု တိုက်ရိုက်မေး လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။

“ကျွန်ုပ်သည် မှန်ရာကို ပြောဆိုပါအံ့။ တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်ပါသော် လည်း နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်လောက်တွင် အာမွန်

နတ်ဘုရား၏ ရုပ်တုကို လွှမ်းခြုံထားသည့် အဝတ်သည် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားသလို ထင်ရသည် မှ လွဲ၍ အခြားဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မမြင်ခဲ့ပါ။ အာမွန်နတ်ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သို့မှ လည်း ပြောဆိုခြင်း မပြုပါ။”

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်က ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို မကွယ်မထောက် ပြောချလိုက်သောအခါ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကြပါသည်။ ။

ထိုအခါ ရဟန်းသည် လည်း ကျွန်ုပ်အား တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ပြီး-

“အသင် လုလင် ဆင်နုဟီ၊ သင်သည် အာမွန်နတ်ဘုရားက ကိုယ်ထင်ပြပြီး မိန့်ခွန်းမြွက် ကြားခြင်းကို မမြင်ရ မကြားရခဲ့ဟု ဆို၏။ သို့ဖြစ်ပါမူ ဤဘုရားကျောင်း၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သင့်အား ရဟန်းငယ်ကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံသင်ကြားခွင့်မပေးနိုင်။ သို့တစေလည်း သင်သည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူသဖြင့် သင့်အား လက်ခံနိုင်မည့် အခြားသောနည်းလမ်း ရှိတန်ရာ၏။”ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် နတ်ဘုရားရုပ်တု၏ နောက်ဘက်အတွင်းဆောင်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားမိရာ မေတူဖာက ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ကပ် လာပြီး-

“အို ချစ်ဆွေ ဆင်နုဟီ၊ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပါလင့်”ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ရုတ်တရက် အလန့်တကြား ခုန်ပေါက်လိုက်မိကြပါသည်။ ။ အကြောင်းမူကား ခန်းမ

ဆောင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားလောက်အောင် သဘာဝမဟုတ်သော အလွန်ကြောက်လန့် ချောက်ချားဖွယ်ရာ အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးသည် အခန်းနံရံများမှ လည်းကောင်း၊ ခေါင်မိုးမျက်နှာကြက်ဆီ မှ လည်းကောင်း၊ ကျောက်သားတိုင်လုံးကြီးများ ဘက်မှ လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် မြည်ဟည်း ထွက်ပေါ်လာသည် ဟု ထင်ရပါ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာတွင် မကြားစဖူး ထူးခြားဆန်းကျယ်သော အသံ ဩကြီးဖြင့် အောက်ပါစကားတို့ ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဆင်နုဟီ အို အသင် ဆင်နုဟီ၊ သင်သည် ဖျတ်လတ်သွက်လက်ခြင်းမရှိ။ နှေးကွေးလှဘိ ၏။ အသင်သည် အဘယ်မှာ နည်း။ ယခုပင် အလျင်အမြန် ငါ့ရှေ့မှောက်သို့ လာရောက်ဦးညွှတ်ပါ လော့။ ငါ့အဖို့ သင့်အား တစ်နေကုန် အချိန်မပေးနိုင်အောင် မအားမလပ်ရှိသည် ကို သင်မသိပါလော့”

ကျွန်ုပ်မှာ ထူးဆန်းလှသော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကြက်သေသေပြီး ဝိုင်နေမိစဉ် မေတူဖာသည် ခန်းဆီးအဝတ်ကြီးကို ဖယ်လှစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ရှေ့သို့တိုးစေကာ အာမွန်နတ်ဘုရားရုပ်တု၏ ရှေ့မှောက်၌ ဒူးတုပ်အရိုအသေပြုစေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ အရိုအသေပြုနည်းဖြင့် ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီးမှ ခေါင်းကို အသာမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ နတ်ဘုရား၏ ရုပ်တုတော်တစ်ခုလုံးသည် ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်တစ်ခုဖြင့် ထိန်လင်းနေသည် ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် အာမွန်ရုပ်တု၏ ပါးစပ်မှ အောက်ပါစကားတို့ ထွက်လာသည်ကို ကြားရပြန်၏။

“အို အသင် ဆင်နုဟီ၊ သင်သည် တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ မိုက်မဲဘိ၏။ ငါသည် သင့်အားခေါ်စဉ် သင် ဘယ်ရောက်နေလေသနည်း။ အရက်သေစာသောက်စား မူးယစ်မိန်းမောနေ၍ ပေလော။ ငါ၏ ရှေ့ မှောက်သို့ ချက်ချင်းရောက်မလာခြင်းကြောင့် သင့်အား အပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်သည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ သို့သော် သင်သည် ငယ်ရွယ်နုပျိုသူ လုလင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ငါသည် သင့်အား သနားကြင်နာ ကရုဏာ ထားပါအံ့။ ငါ့အား ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူအားလုံးအပေါ် ငါသည် ကရုဏာထားစမြဲ ဖြစ်၏။ ငါ့အား မယုံကြည်သူများကိုကား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အပြစ်ဒဏ်များ ပေးမည် အမှန် ဖြစ်၏ ”

နတ်ဘုရားရုပ်တုတော်၏ ပါးစပ်မှ ဤသို့လျှင် ကြည်လင်ပြတ်သားသော စကားသံများ ထွက်လာသည်ကို ကျွန်ုပ်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့သြမိနေတော့၏။

အာမွန်နတ်ဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် တိုက်ရိုက်မိန့်ခွန်းမြွက်ကြားခြင်းကို ယခုတော့ ကျွန်ုပ် သည် မျက်ဝါးထင်ထင် ကိုယ်တွေ့ကြုံရပေပြီ။

နတ်ဘုရား၏ ပါးစပ်မှ ဆက်လက်၍ စကားအတော်များများ ပြောကြားသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ရိုသေစွာ ဦးခေါင်းညွှတ်၍ နာယူခဲ့ရပါသည် ။ မိန့်ခွန်းစကားအသေးစိတ်ကိုမူကား အသေးစိတ် မဖော် ပြလိုတော့ပါ။ သို့သော် နားထောင်နေရင်းက ကျွန်ုပ်သည် အကြီးအကျယ် အံ့သြတုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိတ်ထဲမှ နာကြည်းခြင်း၊ ကြည်ညိုစိတ်ပျောက်၍ ရှုတ်ချလိုခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာမိပြန်ပါသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကြားနေရသော ထူးဆန်းစွာ မြည်ဟိန်းနေသည့် အသံက တာဝန်

ကျ ရဟန်း၏ အသံ ဧကန်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ရိပ်မိသိရှိရသောကြောင့် ပင်တည်း။

အသံတိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်များ သည် အသီးသီး တာဝန်ကျရာ အလုပ် များ လုပ်ကြရပါသေးသည် ။ ကျွန်ုပ်က သီးသန့်ထားသော ရေစင်ကိုခပ်ယူ၍ နတ်ဘုရားရုပ်၏ မျက်နှာတော်ကို ဆေးကြောရသည့်ပြင် ခြေလက်များကိုလည်း ရေဖြင့် ဆေးရပါသည် ။ မိုးဇစ်နှင့် နေဖရူးတို့ က ရုပ်တု၏ ပါး၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်ခုံးတို့ ကို ဆေးများ ခြယ်သကြပါသည် ။ မေတူဖာက ရုပ်တုတော်၏ ကိုယ်လုံးတွင် ဆီမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကျံပေး၏။

နတ်ဘုရားရုပ်တုအား ဆေးကြောပြီးသည့် ရေကျန်ကို အရေပြားရောဂါ ပျောက်ကင်းစေနိုင် သည့်ရေမန်းအဖြစ် အရပ်သားပြည်သူတို့ အား ငွေကြေးဖြင့် ရောင်းစားရန် အစီအစဉ်ရှိကြောင်း သိရ သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ ပင် စိတ်ပျက်မိတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အထက်ပါ အတွေ့အကြုံတို့ ကြောင့် နတ်ဘုရားများ အပေါ် ကြည်ညိုယုံကြည်စိတ် များ ပပျောက်သွားကာ စိတ်နှလုံးနောက်ကျို ဆင်းရဲနေပါတော့၏။ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေ မိတော့သည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းတွင် အထူး စီမံထားသည့် ဆီမွှေးဖြင့် လိမ်းကျံရပြီး ရဟန်းငယ်အဖြစ် ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုရပါသည် ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လက်မှတ်တစ်ခုပေးအပ်ခြင်းခံရပါသည် ။

လက်မှတ်တွင် ကား အမွန်ဘုရားကျောင်း၏ အမှတ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားပြီး ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို ဘဝ၏ စံအိမ်တော်ကျောင်းကြီးသို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားခွင့်ရသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ရေးသား

ဖော်ပြပါရှိလေသည် ။

ဤကား နာမည်ကြီး အာမွန်ဘုရားကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ပင်တည်း။

(၄)

ဘဝ၏ စံအိမ်တော်ဟု ခေါ်တွင် သည့် ကျောင်းကား အာမွန်နတ်ဘုရားကျောင်းကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသပင်ဖြစ်ပြီး ဆေးဝါးကုသခြင်းဆိုင်ရာ သမားတော်အတတ်ကို သင်ကြားပို့ချပေး သည့် ဆေးကျောင်းပင် ဖြစ်၏။

သင်ကြားပို့ချပေးသူ ဆရာများမှာ ဖေရီဘုရင်၏ နန်းတော်၌ သမားတော်အဖြစ် အမှုထမ်းရ သူ ထီးသုံးနန်းသုံး ဘုရင့်သမားတော် ဆရာဝန်ကြီးများ ဖြစ်ပြီး အသီးသီး မိမိကျွမ်းကျင်ရာ ဘာသာ ရပ်များကို သင်တန်းသား တပည့်များအား ပို့ချကြပါသည် ။ သို့သော် ၎င်းတို့ မှ အချိန်ပြည့် အမြဲတမ်းမရှိဘဲ လက်ထောက်ဆရာများ နှင့်သာ လွှဲအပ်ထားတတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ သင်တန်း သားများ အနေဖြင့် အဆိုပါ ဘုရင့်သမားတော်ကြီးများကို တွေ့ခဲ့ရပါသည် ။ သူတို့ သည် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော ကြေးရတတ် လူကုံထံများ နှင့် အများ ဆုံး တွေ့ထိဆက်ဆံကြရ၍ လည်း အဖိုးတန် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ မကြာခဏ ရတတ်ကြ၏။

ဘဝ၏ စံအိမ်တော် ဆေးကျောင်းကြီးသို့ နာမကျန်းဖြစ်သူများ ဆေးဝါးကုသရန်အလို့ ဌာ လာရောက်လေ့ရှိရာ များ သောအားဖြင့် လူနာများကို လက်ထောက်သမားငယ်များက လက်ခံကုသ ပေးလေ့ရှိသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ အချို့သော ဝေဒနာရှင်များ ၏ ရောဂါကို သမားငယ်များက

ဇာစ်မြစ် ရှာမတွေ့ဘဲနေခြင်း၊ မှန်ကန်တိကျသော ကုထုံးကုနည်း မတတ်ကျွမ်းခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်၏။ သည် လိုအခါများ ၌ အထူးကုဆရာဝန် ဟု ဆိုရမည့် ဘုရင့်သမားတော်ကြီးတစ်ဦးက ဝင်ရောက်ပြီး လူနာအား ကုသခြင်းအားဖြင့် သူ၏ ဆေးပညာစွမ်းကို ပြသတတ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော အညတရ လူနာတစ်ဦးသည် ပင်လျှင် ထိပ်တန်းဘုရင့်သမားတော်ကြီး၏ ဆေးဝါးကုသမှုကို ခံစားခွင့်ရ ရှိနိုင်၏။ ယင်းအချက်သည် ပင်လျှင် အာမွန်ဘုရားကျောင်းကြီး၏ ဂုဏ်သတင်း ကြီးမားကြွားဝင့်စေသည့် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နေတော့၏။

ဆေးကျောင်းကြီး၌ ပညာသင်ကြား လေ့လာရသည့် သင်တန်းကာလ မှာ အားလုံး တစ်ပြေး တည်းမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသား၏ အရည်အချင်းကို လိုက်၍ ကွဲပြားခြားနား၏။ ထူးချွန်သော သမားတော်ဖြစ်ရန် အရည်အချင်းနှင့် အလားအလာရှိသူများ အတွက်ဆိုလျှင် သင်တန်းကာလသည် ပို၍ ကြာတတ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သည် ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည့် သောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးများ အကြောင်း၊ ဆေးဖက်ဝင်သည့်အပင်၊ အရွက်၊ အမြစ်များ နှင့်တကွ မည်သည့်ရာသီဥတု၊ မည်သည့် အချိန်နာရီမှ ပို၍ အစွမ်းထက်မြတ်ပုံ၊ ဆေးဝါးတို့ ၏ အာနိသင်အကြောင်း၊ ဆေးဝါးများ မည်သို့မည်ပုံ စီရင်ရမည်ဟူသော ဆေးဖော်စပ်နည်းအကြောင်း စသဖြင့် ဘာသာရပ်အမျိုးမျိုးကို စိတ်ရှည် လက် ရှည် လေ့လာခဲ့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ သမားတော်မည်သည် မိမိကိုယ်တိုင်က ဆေးဖက်ဝင် ပစ္စည်းများ ရှာဖွေ၍ ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ယူတတ်ရန် လိုအပ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ သင်တန်းသားအားလုံး အထူးဂရုစိုက်လေ့လာရ

သော ဘာသာရပ်တစ်ခု ကား ခန္ဓာဗေဒပညာပင် ဖြစ်၏။ လူ၏ ခန္ဓာကို ယ်အစိတ်အပိုင်းအားလုံးကို အသေးစိတ် နားလည် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာရသည့်ပြင် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၏ အဆုတ်၊ အသည်း၊ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ် စသော အစိတ်အပိုင်းအားလုံးက မည်သို့အသုံးဝင်ပုံများ ကို အပြည့်အစုံ လေ့လာခဲ့ကြရပါသည် ။

သမားတော်တို့ ၏ ကုသခြင်းအတတ်ပညာအပြင် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း အတတ် ကိုလည်း သင်ကြားရသေးရာ ခွဲစိတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည့်ဓား စသော ကိရိယာများ ကိုင်တွယ် အသုံးပြုနည်းကိုပါ လေ့လာကြရပါသည် ။ အရေးအကြီးဆုံးကား လူနာတစ်ဦး၏ ရောဂါဇာစ်မြစ်ကို မှန်ကန်တိကျစွာ သိရှိအောင် အကဲခတ်ရှာဖွေနည်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သင်တန်းသားများ အနေဖြင့် လူနာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ရုံနှင့် ခံစားနေရသော ရောဂါအမှန်ကို တထစ်ချ သိရှိအောင် အကဲခတ်နည်းကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာသင်ကြား ကြရ၏။ လူနာ၏ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ် စသော ဒွါရပေါက်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု၍ အကဲခတ် နည်း၊ အသားအရေ အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ ရောဂါရှာနည်းများကို သင်ကြားရ၏။ ဆေးပညာရှင် သမားတော်တို့ တတ်ရသော ပညာတစ်ခုဖြစ်သည့် ဝမ်းဆွဲအတတ်ကိုလည်း လေ့လာသင်ကြားရ သေး၏။ အီဂျစ်ပြည်၌ ရိုးရိုးအရပ်သား ဝမ်းဆွဲဆရာများ ရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မွေးဖွားလုဆဲ မိန်းမတစ်ဦး အဖို့ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ရုတ်တရက် ခေါ်မရဘဲ ဖြစ်တတ်လေရာ ထိုအခါများ ၌ သမားတော် ကိုယ်တိုင်က တာဝန်ယူမွေးဖွားပေးရ၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သည် သမားတော်ဖြစ်လာနိုင်ရေးအတွက် ဘာသာရပ်မျိုးစုံကို ပင်ပန်း ကြီးစွာ ဆည်းပူးသင်ကြားခဲ့ကြရပါသည် ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဤသင်တန်းရှည်ကြီးသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့မှ ရောက်ပါတော့မည်လားဟု စိတ်ပျက်အားလျော့သည် အထိပင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ သို့သော် တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အခြေခံ သင်တန်းကာလ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာ ဆရာများက ကြေညာလိုက်ပါသည်။ ။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ချည်ထည်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ရကာ နောက်ထပ် ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားရပြန်ပါသည်။ ။ သွားနုတ်ခြင်းကဲ့သို့ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ကုသနည်း၊ အရေ ပြားရောဂါများကို ကုသနည်း၊ အရိုးကျိုး အဆစ်လွဲ စသော ဝေဒနာများ ကုသနည်းတို့ ကို လေ့လာ သင်ကြားရပါသည်။ ။ စင်စစ်အားဖြင့် ယင်း ကုသနည်းများ သည် မခက်ခဲလှပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် သမားတော်ကြီးထံမှ အတွေ့အကြုံများ ကြိုတင်သိရှိခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကျောင်းဆေးရုံ၌ အတွင်းလူနာများ အဖြစ် ထားရှိကုသနေ သော လူနာများ ၏ အဆောင်တွင် လည်း တာဝန်ကျသဖြင့် ခက်ခဲသော ကုသနည်း၊ ခွဲစိတ်ကုသ နည်းများကို လက်တွေ့ လေ့လာတတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဘုရားကျောင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ သင်ကြားခဲ့ရသော ဆေးဝါးကုသမှု အတတ်ပညာများမှာ ရှေးအစဉ်အလာအရ သမားအဆက်ဆက်က အသုံးပြုခဲ့သော ကုထုံးနည်းများ နှင့် ပေရွက်စာတမ်း များ တွင် ရေးမှတ်ထားချက်များ သာဖြစ်ကြောင်း သိပ္ပံနည်းကျကျ ကြောင်းကျိုးရှင်းလင်းပြနိုင်သည့် စမ်းသပ်ချက်များ ၊ အယူအဆများ မပါရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိပါသည်။ ။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် အတွေ့အကြုံ

တစ်ခုကို ဖော်ပြပါအံ့။

တစ်နေ့သ၌ အသက် ၄၀ ရွယ်ခန့် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ကာ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် မကောင်းဆိုးဝါး များ ဝင်ပူးကပ်နေသဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချား စိတ်ဓာတ်ကျနေသည် ကို ကုသပေးရန် ပြောလာ၏။ ထိုမိန်းမသည် တစ်သက်လုံး ကလေးမရ နိုင် သော အမြဲဟု ယူဆခဲ့၏။ သို့သော် ယခုမှ လစဉ် ဓမ္မတာရာသီသွေး မပေါ်ဘဲ ရပ်သွားလေရာ ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းတော့ မဟုတ်နိုင်။ မကောင်းဆိုးဝါးတို့ က သူမ၏ ကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပူးကပ် ပြုစားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ထင်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးတွင် တကယ်ပင် ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်းပေလော။

ယင်းအဖြစ်မျိုးကြုံလျှင် မည်သို့မည်ပုံ စမ်းသပ်ကြည့်ပါက အမှန်ကို သိရမည့် နည်းနာ နိဿယများ ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လို က်မိ၏။

ရှေးဦးစွာ

ပြောင်းစေ့အနည်းငယ်ကိုယူ၍

ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်း နေရောင်ရရှိမည့် တစ်နေရာတွင် မြေကြီးထဲ မြှုပ်စိုက်လိုက်၏။ ထိုပြောင်းစေ့များ စိုက်ထားရာ မြေကြီး၏ တစ်ဖက် ခြမ်းကို နိုင်းလံမြစ်ထဲမှ ရေလောင်းပြီး ကျန်တစ်ဖက်ခြမ်းကိုမူ ထိုမိန်းမ ၏ ကျင်ငယ်ရေဖြင့် လောင်း လိုက်၏။ နောက် နှစ်ရက်ကြာမှ လာပါဟု ထိုအမျိုးသမီးအားပြော၍ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

နောက်နှစ်ရက်စေ့၍ ထိုမိန်းမပြန်ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ပြောင်းစေ့များ စိုက်ထား ရာသို့ သွားကြည့်လိုက်သောအခါ ပြောင်းစေ့များမှ အပင်ငယ်များ ပေါက်စပြုနေသည် ကို တွေ့ရ၏။ သို့

သော် နိုင်းလ်မြစ်ရေလောင်းထားသောဘက်မှ အပင်ငယ်များက သေးကွေးနေပြီး အမျိုးသမီး ကျင်ငယ်ရေလောင်းထားသည့်ဘက်မှ ပြောင်းပင်များ သည် စိမ်းလန်းလျက် အထူးပင် ရှင်သန်နေ သည် ကို တွေ့ရ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ရှေးအစဉ်အလာ ရိုးရာတွက်ကိန်းဟောင်းများ အတိုင်း ထိုမိန်းမအား

“အို အသင် အိမ်ထောင်ရှင်မ၊ သင်သည် ယခုအကြိမ်မှ စ၍ ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးစွာ နေပါ လော့၊ သင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ မကောင်းဆိုးဝါးမရှိ ။ အာမွန်နတ်ဘုရားက သင့်အား ကူညီချီးမြှင့် သည့်အနေဖြင့် သင့်တွင် သားသမီးရအောင် ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု သင့်တွင် ပဋိသန္ဓေ တည်နေပြီမှာ ဧကန် အမှန် ဖြစ်၏ ”ဟု ပြောလိုက်ရာ အမျိုးသမီးမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလျက် ကျွန်ုပ်အား သူမ၏ လက်မှ ငွေသားလက်ကောက်တစ်ဖက်ကို ချွတ်ပြီး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးတော့ ၏။

တစ်ဖန် ထိုမိန်းမက ဆက်လက်၍ -

“ကျွန်ုပ်ရရှိမည့်ကလေးက သားယောက်ျားလေးဖြစ်ပါမည်လော”ဟု မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ် လည်း တထစ်ချ မသိလင့်ကစား ထိုမိန်းမအား နှစ်သိမ့်လိုသဖြင့်-

“ဟုတ်ပါ၏။ သင်သည် သားယောက်ျားကလေးရပါအံ့”ဟု အရဲစွန့်ကာ ပြောလိုက်မိ၏။ အမျိုးသမီးမှာ ဝမ်းသာလွန်းဟန်ဖြင့် သူမ၏ ငွေလက်ကောက် နောက်တစ်ဖက်ကိုပါ ကျွန်ုပ်အား ချွတ်ပေးခဲ့ပြန်၏။

အမျိုးသမီး ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် လေးနက်စွာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေမိလေသည် ။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးတွင် ပဋိသန္ဓေတည်ခါစအချိန်ကာလ၌ ကိုယ်ဝန်ဟုတ် မဟုတ် တထစ်ချ စစ်ဆေး သိရှိရန် အလွန်ခဲယဉ်းပါလျက် ပြောင်းစေ့အနည်းငယ် မြေကြီးထဲစိုက်ကြည့်ရုံနှင့်

အဘယ်ကြောင့် တပ်အပ်ပြောဆိုနိုင်ရသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲ၌ ဘဝင်မကျနိုင်သဖြင့် မီးယပ်နှင့် သားဖွားဘက်ဆိုင်ရာ ဘုရင့်သမား တော်ကြီးအား သွားမေးကြည့်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက-

“အာမွန်နတ်ဘုရားသည် တန်ခိုးရှင်အစစ်ဖြစ်၍ မိန်းမတို့ ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ သားအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်၏။ ပဋိသန္ဓေတည်အောင်လည်း ဖန်တီးပေးနိုင်၏။ ဤသို့ နတ်ဘုရားက ပဋိသန္ဓေကို ဖန်တီးနိုင်လျှင် ကာယကံရှင် မိန်းမ၏ ကိုယ်မှ ထွက်သော ကျင်ငယ်ရေဖြင့် လောင်းသည့် ပြောင်းပင်ကိုလည်း အဘယ်ကြောင့် အထူးရှင်သန်စွာ ပေါက်လာအောင် မဖန်တီးနိုင်အံ့နည်း။ ရှေးဆေးကျမ်းများ တွင်လည်း ဤသို့ရေးထား၏ ”ဟု သာ ဖြေကြားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်ကား ထိုအဖြေကို မကျေနပ်မိပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ ကို သင်ကြားပို့ချပေးသူ အခြားဆရာကြီး၊ သမားတော်ကြီးများအား အလားတူ မေးခွန်းမျိုး မေးကြည့်ရာတွင်လည်း -

“ရှေးကျမ်းများ ၌ ဤသို့ရေးထား၏ ”ဟု ပင် ဖြေကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က အဆုံးသတ် ကောက်ချက်ချမိသည် ကား ဘဝ၏ စံအိမ်တော်အမည်ရှိ ဆေးပညာသင်ကျောင်းကြီးမှ ဆရာများ ၊ သမားတော်ကြီးများ သည် ရှေးဟောင်းပေရွက်စာအုပ်များ ၌ အစဉ်တစိုက် ရေးမှတ်ထားချက်များမှ လွဲ၍ ဘာကိုမျှမသိကြ။ အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ရှင်းလင်း ကာ သိပ္ပံနည်းကျသည့် ဆေးဝါးကုသမှု အတတ်ဆို၍ နားမလည်ကြဟူ၍ ပင် ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ၏ ကုထုံးကုနည်းများမှာ လည်း ရိုးရာအစဉ်အလာအရ

လက်တွေ့ကုသပုံများကို နောက်လူများက လိုက်အတုယူ
ကုသနည်းများ သာဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲဘဝင်မကျ မရှင်းလင်းသမျှကို
လိုက်မေးဖန်များ လတ်သော် ဘုရား ကျောင်းမှ ရဟန်းများ ၊ သမား
တော်ကြီးများက ပြုပြင်ခြင်းခံရပါသည်။ ။ ဆရာရဟန်းများကလည်း ကျွန်ုပ်အား
မျက်နှာသာမပေးတော့ဘဲ နောက်လာသည့် လူသစ်များကို ပို
အရေးပေးလာကြ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဆက်လက်နေလိုသည့်စိတ် မရှိတော့သဖြင့်
အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကို ချွတ် ပစ်လိုက်ကာ မိမိကိုယ်ကို သန့်ရှင်းအောင်
ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီး ပေးခဲ့သော ငွေ
သားလက်ကောက်နှစ်ကွင်းကိုသာယူ၍ ဘဝ၏ စံအိမ်တော်ကျောင်းမှ
ထွက်လာခဲ့ပါ တော့သည်။ ။

(၅)

သီဘက်စ်မြို့တော်၏ လမ်းများ ပေါ်၌ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လာ
ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားမှာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသော်လည်း ကြုံ
တွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်အတွေ့အကြုံများကိုကား ဘဝင်မကျ။
တော်လှန်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေမိပါသည်။ ။

ယင်းသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ရင်း ကျွန်ုပ်၏ မိဘများ
နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ဖခင်ကြီး ဆင်မတ်သည် အထူးပင် အိုမင်းရင့်
ရော်သွားသည် ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ ခါးသည် ကုန်းနေပြီး
မျက်စိကလည်း မှန်လာသဖြင့် ပေရွက်များ ပေါ်၌ ရေးသားထားသော
အက္ခရာစာလုံးများကိုပင် ကောင်းစွာ မဖတ်နိုင်တော့ချေ။ မိခင်ကြီး ကိ

ပါသည် လည်း အတော်အိုနေပြီဖြစ်လျက် အိမ်မှုကိစ္စ အလုပ်များ လုပ် ရာတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေရရှာ၏။ မိခင်ကြီးအနေဖြင့် “မြန်မြ န်သေသွား ရင် အေးတာပဲ”ဟု မကြာခဏ ရေရွတ်ပြောဆိုနေတတ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အီဂျစ်လူမျိုးတို့ ၏ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုကား သေလွန်ပြီးနောက် ရုပ်ကလာပ်ကို စနစ်တကျ ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်နိုင်ရန် ငွေကြေးတတ်နိုင်လျှင် တတ်နိုင်သလို သင်္ချိုင်းဂူကြီးများ တခမ်းတနား ကြိုတင်ဝယ်ယူထားရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သေသည် ၏ အခြားမဲ့၌ ခမ်းခမ်း နားနား သင်္ချိုင်းဂူနှင့် မထားနိုင်ပါက အလွန်မျက်နှာငယ်သည့်ပြင် တမ လွန်တွင် နေရာထိုင်ခင်း မရှိ။ အရိပ် ခိုရာကင်းမဲ့နေတတ်သည် ဟု လည်း အီဂျစ်လူမျိုးတို့ က ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီး သည် လည်း သူ၏ ချွေးနှံစာထဲမှ ချွေတာစုဆောင်းကာ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ “သေသူတို့ ၏ မြို့တော်”ဟု ခေါ်သော နေရာတွင် သင်္ချိုင်းဂူကြီးတစ်ခုကို ကြိုတင်ဝယ်ယူထားရှိခဲ့သည် ။ ထိုသင်္ချိုင်း ဂူကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးရာ အတော်ပင် သပ်ရပ်ခမ်းနားစွာ မြေအုတ်များ ဖြင့် တည်ဆောက် ထားပြီး နံရံများ တွင် လည်း ရှေးဟောင်းအက္ခရာစာလုံးများ ရေးသားထား၏။ ယင်းသင်္ချိုင်းဂူကဲ့သို့ ဂူကြီးများကို ပြုလုပ်ရောင်းချသူများကား အာမွန်ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းများ ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်အိမ်ပြန်ရောက်၍ ခရီးရောက်မဆိုက်မှာ ပင် မိခင်ကြီးက ပျာပျာသလဲ စားသောက်ဖွယ် များ ဖြင့် တည်ခင်းကျွေးမွေးပြီးနောက် ဖခင်ကြီးက ဆင်မတ်က ကျွန်ုပ်ပညာလေ့လာသင်ကြားခဲ့ရပုံ အကြောင်းများကို မေးမြန်းပါသည် ။ သို့သော် ၎င်းထက်ပို၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးစရာ အကြောင်းမရှိသလောက် ဖြစ်နေတော့၏။

အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ နေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ရသောကြောင့်ပဲလား

မပြောတတ်။ ကျွန်ုပ်မှာ မိဘများ ၏ အိမ်ကိုပင်လျှင် သူစိမ်းသူရဲ၏ အိမ်
ကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှ ထင်နေမိ၏။ အိမ်ရှေ့လမ်းမနှင့်တကွ အိမ်နီးချင်းလူအ
ပေါင်းသည် လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မသိဖူးသော လူစိမ်းများကဲ့သို့ ထ
င်မိ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးမှာ ပို၍ ပင် လေး
လံနေမိတော့၏။

ထိုသို့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေခိုက် ကျွန်ုပ်သည် ငယ်သူငယ်ချင်း
သိုမက်စံဆိုသူအား ရုတ်တရက် ပြေးသတိရမိပါသည် ။ သူသည် ပန်းချီ
အနုပညာ ဝါသနာပါပြီး တစ်နေ့ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီးဖြစ်ရန်
ရည်မှန်းချက်ရှိခဲ့သူပင် ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်း သိုမက်စံသည် ပန်းချီအနုပ
ညာ ကျောင်းရှိကာ တာဘုရားကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားနေကြောင်းကို
လည်း သတိရမိပါသည် ။

ကျွန်ုပ်တွင် ပါလာသော ငွေသားလက်ကောက်တစ်ရန်က အလေးချိ
န် ၄-ဒီဗင်ခန့်ရှိရာ (၁-ဒီဗင်သည် ၃၁/၂ အောင်စခန့်ရှိ၏။) ၎င်းငွေသား
လက်ကောက်ကို အသုံးပြု၍ သူငယ်ချင်း သိုမက်စံ ထံသွားပြီး နှစ်ယော
က်သား စိတ်ပြေလက်ပျောက် သောက်စားကြမည်ဟု စိတ်ကူးရလာမိ၏
။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တာဘုရားကျောင်းသို့သွား၍ ပန်းချီအနုပ
ညာကျောင်းတွင် မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်သောအခါ သိုမက်စံဆိုသူ ကျော
င်းသားသည် ကျောင်းမှ ထုတ်ပယ်ခြင်းခံရသည် မှာ အတော်ကြာသွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိရပြန်ပါသည် ။ သို့သော် ကျောင်းသားအချို့က သိုမက်စံ
ကို တွေ့လိုလျှင် မြို့တွင်းရှိ ဆီးရီးယားအရက်အိုးဟု ခေါ်သော အရက်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားပါဟု လမ်းညွှန်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

အဆိုပါ အရက်ဆိုင်ကား မြို့တော်၏ လူချမ်းသာရပ်ကွက်နှင့် ဆင်းရဲသားတို့ ၏ ရပ်ကွက် ကြားတွင် တည်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွယ်တကူပင် ရှာဖွေတွေ့ရှိပါ၏။ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သော အခါအရက်သောက်နေသူများ အပြင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်၍ အရပ်ကားများ ရေးဆွဲနေသူ အချို့ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်အတွင်းနေရာ အနှံ့အပြားသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိစဉ်မှာ ပင်-

“အို အချင်းတို့ ၊ ယခုဝင်လာသူသည် ဆင်နုဟီဖြစ်ပါတကား”ဟု တအံ့တဩ ပြောဆို ရေရွတ် သံ ကြားလိုက်ရသည် တွင် ကျွန်ုပ်က အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ငယ်သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ။

သူသည် ယခင်ကထက်ပို၍ ပိန်လိုသွားသော်လည်း အရပ်ပို၍ မြင့်လာ၏။ မျက်နှာကလည်း အတော်ကြီးရင့်ကာ အရက်သေစာများ စွာသောက်လေ့ရှိသူတို့ ဘာဝ မျက်လုံးများ နီမြန်းနေသည် ကို လည်း တွေ့ရ၏။

သိုမက်စ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ရပ် ရုတ်တရက်ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့်အလား ကျွန်ုပ်ရပ်နေရာသို့ ပြေး လာပြီး ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ရှာ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ သူ့ကိုမြင်ရ၍ ဝမ်းသာသွားသော်လည်း စိတ်ထဲ၌ မသာမယဖြစ်နေခြင်းကို ရင်ဖွင့်ပြောချင်စိတ် ဖြစ်လာမိပါသည်။ ။

“အို ချစ်စွာသော သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်၊ ငါ၏ နှလုံးသားသည် အလွန်လေးလံနေဘိ၏။ စိတ်ထဲမကြည်မသာရှိလှ၏။ ငါမေးသော မေးခွန်းဟူသမျှကိုလည်း မည်သူကမှ အဖြေမပေးဘဲနေ ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည်

သင့်အား လိုက်ရှာခဲ့၏။ ယခု သင်နှင့်ငါတို့ သည် ဝိုင်အရက်များ သောက်၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကြံကြအံ့”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်သောအခါ သိုမက်စ်က သူ့တွင် အရက်ဝယ်စရာ ငွေအသပြာမရှိကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က-

“ငွေကြေးအတွက် မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ အိုအဆွေ သိုမက်စ်၊ ငါတွင် အလေးချိန် ၄-ဒီဗင်ရှိသော ငွေသားလက်ကောက်တစ်ရန် ပါလာ၏”ဟု ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ပြောပြလိုက်၏။

သို့ရာတွင် သိုမက်စ်သည် ဦးခေါင်းပြောင်အောင် ရိတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ဘုရားကျောင်းဝန်ထမ်းရဟန်းငယ်ဖြစ်နေပြီဟု ထင်နေပုံရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကပင်လျှင်-

“အို ချစ်သော သူငယ်ချင်း၊ ငါသည် ရဟန်းငယ်မဟုတ်။ ဆေးဝါးအတတ် သင်ကြားတတ် မြောက်လာသော သမားတော်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်နှင့် ငါတို့ ယခုပင် ဝိုင်အရက် အတူ သောက်ကြပါအံ့။ ဤဆိုင်၌ တိုင်းတစ်ပါးမှ ဝိုင်အရက်ကောင်းများ ရရှိနိုင်သည် ဟု ဆိုင်ရှေ့ ကြော်ငြာစာတန်းက ဆို၏။ ထိုအရက်၏ အရသာစမ်းကြည့်ကြခြင်းငှာ ယခုပင် မှာ ယူလိုက်ပါ လော့”ဟု ပြောဆိုလိုက်မှ သိုမက်စ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် ဝိုင်အရက်များကို ဆိုင်ရှင်ထံမှ မှာ ယူလိုက်တော့၏။

နှစ်ယောက်သား ဝိုင်အရက်ခွက်ကိုယ်စီ ကိုင်မြှောက်၍ တစ်စုံတစ်ခု ရေရွတ်ဆုတောင်းပြီးမှ သောက်လိုသဖြင့် သိုမက်စ်က-

“ပန်းချီ အနုပညာကျောင်းနှင့်တကွ ထိုကျောင်းမှ ဆရာအားလုံး ကပ်ရောဂါဆိုးသင့်၍ ပျက်စီးကြပါစေ”ဟု ဆုတောင်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲမှ နာကြည်းချက်များကို သတိရကာ-

“အာမွန်နတ်ဘုရား၏ အမည်ကို တိုင်တည်၍ ကျွန်ုပ် ဆင်နုဟီသည် ဆုတောင်းပါ၏။ ဘဝ၏ စံအိမ်တော်အမည်ရှိ သမားအတတ်သင်ကျောင်းမှ ဗဟု သုတခေါင်းပါးသော ဆရာများ အားလုံး ကပ်သင့်ပါစေသည်။ ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ ဝမ်းဗိုက်ပေါက်ကွဲ၍ သေကျေပျက်စီးကြပါစေကုန်သတည်း”ဟု ဆုတောင်းပြီးမှ အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆုတောင်းပုံကို ဘုရားကျောင်းဝန်ထမ်းတို့ ၏ သူလျှိုအထောက်တော်များ ကြား သွားမည်လောဟု စိုးရိမ်မိကြောင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ သိုမက်စ်က ပြုံးရယ်လျက်-

“အို ချစ်ဆွေ ဆင်နုဟီ၊ ရဟန်းတို့ အား သတင်းပေးမည့် သူလျှိုများ အတွက် စိုးရိမ်ခြင်းမရှိပါ လင့်။ ဤအရက်ဆိုင်တွင်း၌ ငါတို့ လူများ ၏ ပိုင်းဝန်းထိုးကြိတ် ဆုံးမခြင်းဒဏ်ကို ခံရဖန်များ ၍ သူလျှိုတို့ သည် ငါတို့ အား ထောက်လှမ်း သတင်းပေးပို့ခြင်းငှာ မဝံ့ကြကုန်”ဟု ပြောပြပါသည်။ ။ ထို့နောက် သူကပင် ဆက်လက်၍ သူ့တွင် စားရေးသောက်ရေး အလွန်ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းသဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ၏ ကလေးများ အတွက် ရုပ်ပုံစာအုပ်များ ရေးဆွဲစားနေရကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ။

ထိုသို့ ပြောရုံမက သိုမက်စ်သည် သူရေးဆွဲပြီးနေသော ကလေးများ အကြိုက် ရုပ်ပုံစာအုပ် အချို့ကို ကျွန်ုပ်အား ယူပြပါသည်။ ။ ပုံများကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် မရယ်ဘဲ မနေနိုင် အောင် ဖြစ်သွားမိတော့၏။ ပုံတစ်ပုံတွင် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုကို ကြွက်များ အုပ်ချီ၍ တိုက်ခိုက်ရန် လာခိုက် ကြောင်တစ်ကောင်က ခုခံကာကွယ်နေပုံဖြစ်ပြီး တခြားတစ်ပုံကလည်း သစ်ပင်မြင့်မြင့် ထိပ်ဖျား၌ ရေမြင်းကြီးတစ်ကောင် သီချင်းဟစ်ဆိုနေပုံ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

ဆက်လက်၍ သိုမက်စ်က သူအရပ်ရေးဆွဲထားသော ပေရွက်နှစ်ရွက်ကို ဖြန့်ပြလိုက်ရာ ပထမ ပုံတွင် ဘုရားကျောင်းဝန်ထမ်း ရဟန်းတစ်ဦးက ဖေရီဘုရင်အား ကြိုးတုပ်၍ ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားပုံဖြစ်ပြီး ဒုတိယပုံတွင် မူ ဖေရီဘုရင်သည် အာမွန်နတ်ဘုရား၏ ဧရာမရုပ်တုကြီးရှေ့ မှောက်၌ ဦးခေါင်းညွတ်ကာ အရိုအသေပြုနေ၏။ ယင်းပုံနှစ်ပုံကို ကျွန်ုပ်ကြည့်နေစဉ် သိုမက်စ်သည် မရယ်မပြီးဘဲ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် အောက်ပါစကားကို ပြောပါသည်။

“အို အဆွေ ဆင်နုဟီ၊ သင် ယခုမြင်ရသော ငါ၏ ရုပ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး ကလေးများ သာမက လူကြီးများ ပင် ရယ်မောကြကုန်၏။ စင်စစ် ငါ၏ ရုပ်ပုံများကား လူကြီးလူကောင်းဆိုသူများ သည် အရူးနှင့်မခြားဖြစ်နေပုံကို လှောင်ပြောင်သရော်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကြွက်က ကြောင်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်း ဟူ၍ သင်ကြားဖူးပါသလော။ ဘုရားကျောင်းရဟန်းက ဖေရီဘုရင်ကို ကြိုးချည်နှောင်၍ ဆွဲခေါ်သွားခြင်းသည် သဘာဝကျပါ၏ လော။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ယနေ့ ငါ၏ မျက်စိရှေ့မှောက်၌ ထိုသို့ သဘာဝမကျသော ရှုခင်းမြင်ကွင်း၌ သာ မြင်နေရ၏။ ။ ထို့ကြောင့် ငါ၏ ပန်းချီစုတ်တံဖြင့် ကလေးများ အတွက် ရုပ်ပြောင်ရေးရင်း လူကြီးများကို သရော်၏။ ပန်းချီပုံရေးခြင်းအားဖြင့် ငါ့အဖို့ စားစရာ ပေါင်မုန့်၊ သောက်စရာ ဝိုင်အရက်တို့ ရ၏။ သို့သော် ငါ့အား ဘုရားကျောင်းရဟန်းတို့ ဒေါသထွက် ပြီး ရိုက်သတ်ခြင်းခံရသည့် အန္တရာယ်လည်း ရှိပါ၏။”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကပင် စတင်၍

“မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လတ်တလော ငါတို့ နှစ်ယောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဝိုင်အရက်ကိုသာ သောက်ကြပါစို့”ဟု ပြောပြီး သိုမက်စ်နှင့် ကျွ

နံပါတို့ သည် ဝိုင်အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေလိုက်ကြ ပါသည်။ ။ အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေသော မကျေနပ် ချက်များကို သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်အား ဖွင့်ပြောရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။ ။

“ချစ်စွာသော သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်၊ ငါသည် ဘုရားကျောင်း၌ ဆေး အတတ်ပညာသင်ကြား နေစဉ် စိတ်ထဲမရှင်းလင်းသော အချက်များ အကြောင်းကို သိလိုသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ဆရာရဟန်းတို့ က ငါ့အား မျက်မှန်းကျိုးကြကုန်၏။ အကြောင်းရပ်တစ်ခုကို အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း ဟု ငါက မေးခွန်းထုတ်လျှင် သူတို့က လက်မခံ ဘဲ ရှေးပေစာများ တွင် ဤသို့ရေးထား၏ ဟု သာ ဖြေကြ၏။ ငါ့အဖို့ မှာ လည်း ဘဝင်မကျခဲ့။ အိုအသင် သိုမက်စ်၊ လောက၌ အဘယ်ကြောင့်ပါ နည်းဟု မေးမိခြင်းသည် မှားယွင်းပါသလော”

“အို ချစ်ဆွေ ဆင်နုဟီ၊ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်းဟု အကြောင်းအကျိုး ကို မေးခြင်းသည် မှား၏ ဟု ငါဖြေရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ငါတို့ အီဂျစ်ပြည်ကြီး၌ သင်ကဲ့သို့ မေးမြန်း စူးစမ်းလိုသူများ အဖို့ ဆောက်တည်ရာမရ၊ ငြိမ်းချမ်းမှုမရနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ငါတို့ နိုင်ငံမှ ဆရာသမားတို့ သည် အကြောင်းအကျိုး ဆက်စပ်ရှင်းလင်း၍ အမှန်တရားကို မသင်ကြကုန်။ မျက်စိ မှိတ် လက်ခံနာယူရန်သာ သင်ကြ၏။ ငါ သည် လည်း သင်ကဲ့သို့ပင် ပန်းချီအနုပညာကျောင်း၌ မေးခွန်းပေါင်းများ စွာ ထုတ်ခဲ့မိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ငါသည် ကျောင်းမှ ထုတ်ပယ်ခံရပြီး ဤ အရက်ဆိုင်ထဲ ဖြစ်သလိုနေရသော ဘဝ မျိုးသို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏ ”

ဤသို့လျှင် သိုမက်စ်ကလည်း ရင်ဖွင့်ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ နှ

စံယောက်သား ဝိုင်အရက် များကို ဆက်လက်သောက်နေကြရာ အရက် ၏ အာနိသင်ကြောင့်ပဲလား မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များ အနည်းငယ် သက် သာကြည်လင်လာသလို ဖြစ်လာပါသည်။ ။

သိုမက်စ်သည် ဝိုင်အရက်အတော်များများ သောက်ထားပြီး၍ ရယ် ကာ မောကာဖြင့် သီချင်း များ ပါ အော်ဆိုနေရာမှ -

“အို ချစ်သော သူငယ်ချင်း ဆင်နုဟီ၊ ယနေ့ည ငါတို့ ၏ စိတ်များ ပို၍ ပျော်ရွှင်စေရန် အပျော် အပါးကို ငွေအသပြာဖြင့် ဖြည့်တင်းပေးသည့်အိမ်သို့ သွားကြကုန်အံ့။ တူရိယာဂီတသံများ နားထောင်ရင်း မိန်းကလေး များ သီဆိုကခုန်၍ ဖျော်ဖြေပုံကို ရှုစားခြင်းအားဖြင့် ငါတို့ ၏ စိတ်နှလုံး ကို ကြည်နူးသာယာအောင် ပြုကြကုန်အံ့။ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို အဘယ်ကြောင့်ပါနည်းဟု မမေး တော့ဘဲ ဝိုင်အရက်ကိုသာ ဖိသောက်ကြကုန်အံ့”ဟု ပြောရင်း ကျွန်ုပ်အား မရမက ခေါ်ပါတော့သည်။ ။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အပျော်အပါးဖြင့် ဖျော်ဖြေသည့် အိမ်မျိုးသို့ မရောက်ဖူးပါ။ အမှန်တော့ ထိုအိမ်မျိုးမှာ ငွေကြေးအသပြာ လက်ခံ၍ ကာမဂုဏ်အာရုံဖြည့်စွမ်းပေးသော ပြည့်တန် ဆာအိမ်များ ပင် ဖြစ်၏။ မိန်းကလေးများက ဧည့်သည် များအား ကခြင်း၊ သီချင်းတို့ ဖြင့် ဖျော်ဖြေရုံ သာမက ကာမဂုဏ်ခံစားလိုလျှင်လည်း အခကြေးငွေပေး၍ ပျော်ပါးနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုအိမ်မျိုးသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူး သဖြင့် ကြောက်ရွံ့သလို၊ ရင်ခုန်သလို ဖြစ်နေမိသော်လည်း သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်က အတင်းပင် ခေါ်သွားသဖြင့် ကြောင်နှင့်စပျစ်သီး အမည်ရှိ အပျော်အပါးအိမ်တစ်အိမ်သို့ ပါသွားပါတော့သည်။ ။

အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသွားချင်း ဧည့်ခန်းထဲ၌ ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိတွင် အထူးပင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများ သည် တူရိ

ယာဂီတသံ၏ စည်းချက်အတိုင်း ကပြဖျော်ဖြေနေ သည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ။ ဧည့်သည် များ ထိုင်ရန် နူးညံ့သော မြက်များ ခင်းထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ဝင်ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆုံးသွားသောအခါ မိန်းကလေးများ သည် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်နေရာအနီးသို့လာ၍ နီးကပ်စွာ အရောတဝင်ထိုင်ပြီး သူတို့ အတွက် ဝိုင်အရက်ဝယ်တိုက်ပါရန် ပြောတော့သည်။ ။ ဤသည် မှာ လည်း ထိုအိမ်မျိုး၌ ထုံးစံလိုဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ဝိုင် အရက်အနည်းငယ် ဝယ်တိုက်လိုက်ရပါသည်။ ။

ထိုခဏ၌ တူရိယာဝိုင်းက တီးလုံးတစ်ပုဒ် ပြန်စတီးလိုက်သည် တွင် ကချေသည် နှစ်ဦးသည် ဝတ်လစ်စလစ်ထွက် လာပြီး အလွန်ခက်ခဲရှုပ်ထွေးသော ကနည်းတစ်မျိုးဖြင့် ကပြဖျော်ဖြေပြန်ပါ သည်။ ။

ဆေးအတတ်ပညာသင်ကြားခဲ့ရသူ သမားတော်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ အဝတ်မပါ ဗလာကျင်းနေသော မိန်းမတို့ ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မဆန်းတော့သော်လည်း ယခု ကချေသည် နှစ်ဦး ဝတ်လစ်စလစ်ကပြနေပုံက ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို အတော်ပင် လှုပ်ရှားတက်ကြွအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည် ဟု ဝန်ခံရပါသည်။ ။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား နားဖြင့်ကြားနေရသော တူရိယာဂီတသံက ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ပြန်၍ ညှိုးငယ်စေသလို နှလုံးမသာယာအောင် ဖန်တီးပေးသလို ခံစားရပြန်ပါသည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းနှလုံး သားမှ ဘာရယ်လို့ အတိအကျမသိသော အရာတစ်ခုကို လိုချင်တောင့်တနေမိပါသည်။ ။

ထိုခဏ၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ လူချင်းထိအောင် ပူးကပ်လာကာ လက် တစ်ဖက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲကိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများက ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်ကြီးသူ

တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေပါသည် ဟု ပြောလာ၏။

မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ ကျွန်ုပ်စွဲလမ်းနေသော နိုင်းလ်မြစ် ရေအရောင်ကဲ့သို့ အစိမ်း ရောင်မဟုတ်၍ တစ်ကြောင်း၊ သူမကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်ရုံက ထီးသုံး၊ နန်းသုံး ချည်ထည်မျိုးမဟုတ်သည့် ကတစ်ကြောင်း ကလေးမအား ကျွန်ုပ် စိတ်မဝင်စားမိပါ။ သူမက ရေလာ မြောင်းပေး စကားပြော၍ ချဉ်းကပ်လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သူမနှင့်ပျော်ပါးချင် စိတ် လုံးဝမရှိပါချေ။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဝိုင်အရက်ကိုသာ ဖိသောက်နေမိရာ မည်မျှ အထိ မူးယစ်ခဲ့သည် မသိ၊ ကပ္ပလီလူမည်းကြီးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်သဖြင့် နဖူးတွင် ဖူးရောင်သော ဒဏ်ရာ ရလျက် ထို အိမ်လှေကားထစ်များမှ ကန်ချလိုက်ခြင်းခံရသည် ကိုသာ သတိရလိုက် ပါတော့သည် ။

အမူးပြေသလိုရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းမပေါ်၌ လဲကျနေပြီး အိတ်ထဲ၌ လည်း ငွေအသပြာ ဆို၍ ကြေးပြားတစ်ပြားမှ ပင် မကျန်တော့ကြောင်း တွေ့ရပါသည် ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင် ကိုက်ခဲ၍ မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေရာ သူငယ်ချင်း သိုမက်စ်ကပင် ကျွန်ုပ်အား မြစ်ဆိပ်သို့ ထမ်း သွားသည် ။ ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင်စေ ခဲ့ပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကျွန်ုပ်သည် ဘဝ၏ စံအိမ်တော် ဆေးကျောင်းသို့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ဖွင့် မရအောင်ပိတ်လျက်ရှိပြီး နဖူးမှာ လည်း ဖူးရောင်သော ဒဏ်ရာ ကြီးနှင့် ဖြစ်နေပါသည် ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဘုရားကျောင်းမှ သင်ကြားချက်များကို “အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း”ဟု မေးခွန်းထုတ် စောဒ

ကလိုစိတ်များ လုံးဝမရှိတော့ပါချေ။

သင်တန်းဆရာ တာဝန်ကျရဟန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ဖြစ်အင်ကို ကြည့်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း အပြစ် တင်ပြောဆိုပါသည်။ ။

“သင်သည် ယခုကဲ့သို့ ညအချိန် ပြင်ဘက်ထွက်၍ သေရည်သေရက် သောက်စားမူးယစ်ပါက ရှေ့လျှောက် ဘာဖြစ်မည်ကို သင်မသိပါသလော။ သင်၏ အနာဂတ်အရေးသည် မည်သို့ဖြစ် လာလေ မည်နည်း” စသဖြင့် သူ၏ အပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းပုံများမှာ လည်း မဆန်းလှပါ။ ရဟန်းများက တပည့်များအား ဆိုဆုံးမနေကျ စကားများ အဖြစ် စာအုပ်တွေထဲ ကျွန်ုပ်ဖတ်ဖူး၍ သိပြီးဖြစ်နေပါ သည်။ ။

ဤမျှသာ ပြောဆိုပြီးနောက် ဆရာရဟန်းသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ အခန်းသို့ခေါ်သွားပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို စင်ကြယ်စေမည့် ဆေးရည်တစ်မျိုး တိုက်ပါသည်။ ။ သူက ယင်းသို့ ကြင်နာယုယစွာ ဂရုစိုက်ပြုစုပုံအရ ကျွန်ုပ်ကောက်ချက်ချမှန်ကာ ဤကျောင်းကြီး၌ ‘အဘယ်ကြောင့်နည်း’ဟု မေးခွန်းထုတ် စောဒကတက်ခြင်းမျိုးသာမလုပ်ပါက အရက်သောက်ခြင်း၊ အပျော်အပါးလိုက်စား ခြင်းတို့ ကို ကြီးကျယ်သောအပြစ်ဟု မယူဆကြောင်း သိရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

(၆)

တိုင်းရေးပြည်ရေး အခြေအနေကား မငြိမ်မသက် မတင်မကျဖြစ်နေသည် ဟု ဆိုရမည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ။ အကြောင်းမူကား အီဂျစ်ပြည့်ရှင် ဖေရိုဘုရင်ကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ နာမကျန်းဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်တည်း။

ဘုရင်ကြီးမူ အသက်အရွယ်အားဖြင့်

အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ရောဂါဘယ ဖိစီး ခံရခြင်းဟု လည်း ဆိုနိုင်ပါ၏။

ထိုအချိန်ကာလကား အီဂျစ်ပြည်တွင် အစဉ်အဆက်အားဖြင့် ကျင်းပ မြဲဖြစ်သော နွေနှောင်း ရာသီပွဲတော်ကြီး ကျင်းပရသည့် အခါသမယဖြစ် လေရာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဖေရိုဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် ထိုပွဲတော်ကြီးသို့ တက်ရောက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးအား ဘုရား ကျောင်းရှိရာသို့ ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်းယူသွားကြရတော့သည် ။ မင်းခမ်းမင်းနားဖြစ်၍ ဖေရိုဘုရင်ကြီးမှာ အဖိုးမဖြတ် နိုင်သော စိန်ရွှေကျောက်မျက်ရတနာများ ဖြင့်ပြီးသည့် မင်းမြှောက်တန်ဆာများ အပြည့်အစုံ ဆင်မြန်း ထားသော်လည်း သူ့ခမျာ ရောဂါဖိစီးခြင်းဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းမထူနိုင်ဘဲ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ပင် ရှိနေရှာ၏။ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ် ဆောင်းထားသော နှစ်ထပ်သရဖူကြီး၏ အလေးချိန်ဒဏ်ကို လည်း ခံနိုင်ဟန်မတူချေ။ အဆိုးဆုံးသော သတင်းကတော့ ဖေရိုဘုရင်၏ ရောဂါကို ပျောက်ကင်း အောင် ကုသခြင်းငှာ ဘုရင့်သမားတော်ကြီးပင်လျှင် မတတ်တော့၍ လက်လျှော့ထားရပြီဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဖေရိုဘုရင်ကြီးသည် အနှေးနှင့်အမြန် ကံကုန်ကွယ်လွန်တော့မည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်းများ လည်း ပျံ့နှံ့၍ နေ၏။ ဘုရင်ကြီး သေလွန်လျှင် ထီးနန်းရိုက်ရာဆက်ခံမည့် နန်းလျာကလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မနူးမနပ် မရင့်ကျက်သေးသောသူသာဖြစ်သည် ဟု လည်း ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

အာမွန်နတ်ဘုရား၏ ဘုရားကျောင်းတွင် ကား ရှိခိုးဆုတောင်းပွဲ၊ ယဇ်ပူဇော်ပွဲများ အကြီး အကျယ် ပြုလုပ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဖေရိုဘုရင်ကြီး၏ ရောဂါအခြေအနေက ထူးခြားသက်သာလာ ခြင်းမရှိ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်ပြည့်ရှင် တတိယမြောက် ‘အာမင်ဟိုတက်’ဖေ

ရီဘုရင်သည် အာမွန်နတ်ဘုရားအား ရည်စူး၍ အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အခမ်းနားဆုံး ဗိမာန်ကြီးတမျှ ဘုရားကျောင်း အဆောက်အဦကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့ပါသော်လည်း ယခုတော့ နတ်ဘုရားကိုယ်တိုင်က ဘုရင်ကြီးအား မကယ်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်ရှိနေ၏။

အရပ်ထဲပြောနေကြသည့် သတင်းတစ်ခုကား ဖေရီဘုရင်ကြီးသည် သူ့ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကူညီကယ်ဆယ်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် အီဂျစ်ပြည်မှ နတ်ဘုရားအပေါင်းတို့ ကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ လာပြီး သူ့ယောက္ခမတော်သူ မီတာနီဘုရင်ထံသို့ ခြေမြန် တော်များ ပင် စေလွှတ်ခဲ့သည် ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်၏။ ခြေမြန်တော်များ စေလွှတ်သည့် အကြောင်းကား ထူးဆန်းသော တန်ခိုးများ ရှိသည် ဆိုသော အစ်ရှ်တာနတ်ဘုရားကို အမြန်ပင့်၍ ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသစေရန်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အာမွန်နတ်ဘုရားကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ က မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်ခဲ့ကြသေး၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ နိုင်ငံခြားမှ အစ်ရှ်တာနတ်ဘုရား ပင်လျှင် ဖေရီဘုရင်ကြီး၏ ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် မကုသနိုင်သဖြင့် ဘုရားကျောင်းရဟန်းတို့ က ကျိတ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြကုန်သည် ဟု လည်း ကြားသိရပါ၏။

ယင်းသို့ သမားတော်ကြီးများ နှင့် နတ်ဘုရားများက ဖေရီဘုရင်ကြီး၏ ရောဂါကို ပျောက် ကင်းအောင် ကုသခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဘဲရှိနေလေရာ နိုင်းလ်မြစ်ကြီး၏ ရေများ တက်လာစပြုချိန် ရောက်သောအခါ ဦးခေါင်းခွဲစိတ်ကုသခြင်း ပါရဂူဘုရင့်အထူးကု သမားတော်ကြီးအား နန်းတော်မှ ဆင့်ခေါ်လိုက်ပါသည် ။

ကျွန်ုပ်မှာ ဘဝ၏ စံအိမ်တော်ဆေးကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားနေရစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဘုရင့်အထူးကု ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီး တာဟော်နှင့် မတွေ့ခဲ့ရပါ။ မတွေ့ရသည့်အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်တို့ သင်တန်းသား

များ အနေဖြင့် အထူးကုသမားတော်ကြီးများ ၏ ဆေးဝါးကုသပုံ၊ ခွဲစိတ်ကုသပုံများကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခွင့်မရခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ယခုတော့မူ ဖေရိုဘုရင်ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ခွဲစိတ်ကုသရန် ဆရာကြီး တာဟော်အား ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း သည် တစ်ခါတော့ ဆရာကြီး၏ ကုသပုံကို လေ့လာရန် အခွင့်အရေးရပြီဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အထူးသန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် စီမံထားသော ခွဲစိတ်ကုသခန်း၏ အဝမှ နေ၍ ဆရာကြီး တာဟော်အား စောင့်ကြိုနေခဲ့၏။

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် မှတ်မိပြီး နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းမြောက် အားတက်သွားမိပါသည်။ ။

“အလို သင်သည် ဆင်နုဟီ မဟုတ်ပါလော။ သမားတော်ကြီး ဆင်မတ်၏ သား ဆင်နုဟီ ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ သင်သည် ဤမျှ ခရီးရောက်နေသည် ကို ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ပါ၏ ”

ဤသို့ပြောရင်း ဘုရင့်သမားတော်ကြီး သူ၏ ခွဲစိတ်ကိရိယာများ ထည့်သောအိတ်ကို လှမ်းပေး ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုပါ သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ပါသည်။ ။

သူလို ဖေရိုဘုရင်၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုပါရဂူ သမားတော်ကြီးက လုပ်ငန်းခွင်သို့ လိုက်ပါရန် ခေါ်ခြင်းမှာ အလွန်ရရှိနိုင်ခဲ့သော ဂုဏ်ယူဖွယ် အခွင့်အရေးမျိုးဖြစ်၍ အခြားသော ဘုရင့်သမားတော် များကပင် လိုချင်တောင့်တကြရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လည်း ထိုအခွင့်အရေးရခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ မိလျက် ဆရာကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။ ။

ခွဲစိတ်ကုသခန်းထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာကြီး တာဟော်က-

“ဖေရိုဘုရင်၏ ဦးခေါင်းကို ခွဲစိတ်ကုသခြင်းမပြုမီ ငါ၏ လက်များ

၏ ကျွမ်းကျင်မှု၊ တည်ငြိမ်မှုကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးမှ တော်မည် ချစ်သား ဆင်နုဟီ”ဟု ပြောရင်း ထိုအခန်းနှင့်ဆက် လျက် အခန်းတစ်ခန်းသို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားပြန်၏။

၎င်းအခန်းတွင် ကား ရောဂါပျောက်ကင်းရန် မျှော်လင့်ချက်လုံးဝမရှိ တော့သူများ ၊ လေဖြတ်၍ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့သူများ ၊ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသူ လူနာများကို ထားရှိသည် ဖြစ်၏။ အချို့ လူနာများ ဆိုလျှင် သေသွားခြင်းကမှ မချိမဆံ ဝေဒနာခံစားရမှု လွတ်မြောက်မည့် အခြေနေမျိုးရှိသူ ရောဂါသည် များ ဖြစ်နေ၏။

ခွဲစိတ်ကုသမှု ပါရဂူဆရာကြီး တာဟော်သည် ယင်းလူနာများကို တစ်ဦးစီ လိုက်လံစစ်ဆေး ကြည့်ပြီးနောက် အဘိုးကြီးတစ်ဦးကိုလည်း ကောင်း၊ အရပ်ထဲ အရက်မူး ရန်ဖြစ်ရာမှ ပြင်းစွာဒဏ်ရာ ရပြီး ခြေလက်များ သေကာ စကားပါမပြောနိုင်တော့သော ကပ္ပလီလူမည်း ငွေဝယ် ကျွန်တစ်ဦးကို လည်းကောင်း ခွဲစိတ်ရန် ရွေးချယ်လိုက်၏။

ထိုလူနှစ်ဦးအား မူးယစ်ထုံထိုင်းစေသော ဆေးတစ်မျိုးကို တိုက်ပြီး နောက် ခွဲစိတ်ကုသခန်းမ ကြီးသို့ ယူဆောင်သွားကာ ကောင်းစွာသန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပြုစေ၏။ ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်က လည်း သူ၏ ခွဲစိတ်ကုသသည့် ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ကောင်းစွာ သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြော ပြီး ရောဂါပိုးမွှားကင်းစေရန် မီးအပူရှိန်ဖြင့်လည်း ထပ်မံသန့်ရှင်းအောင် ပြု၏။

ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ကား လူနာနှစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းများကို ပြောင်နေအောင် အလွန်ထက်သော သင်တုန်းဓားဖြင့် ခေါင်းရိတ်ရခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။ ခေါင်းများကို ပြောင်အောင်ရိတ်ပြီးသော် ထပ်မံ၍ ဆေးကြောရုံမက ထုံဆေးသဘော ဆီတစ်မျိုးဖြင့် လိမ်းကျံပေးရ၏။

ရှေးဦးစွာ ဆရာကြီးသည် လူနာအဘိုးကြီး၏ ဦးခွံရေကို ဓားဖြင့်တစ်ချက် ခွဲစိတ်လိုက်ပြီး သွေးများ ထွက်သည့်ကြားမှ ပင် ဦးခေါင်းခွံအရိုးကို အပေါက်တစ်ပေါက်ဖြစ်အောင် လှီးဖြတ်၍ ခွဲ လိုက်၏။ သူ၏ လက်များကား အလွန်လျင်မြန်သွက်လက်သလောက် တုန်ယင်ခြင်းအလျဉ်းမရှိ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ခွဲစိတ်သွားနိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ ဆရာကြီးသည် ဦးခေါင်းတွင်း အရိုး အပိုင်းအစတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်နေချိန်တွင် လူနာအဘိုးကြီးသည် ညည်းညူလျက် ရှိပြီး သူ၏ မျက်နှာမှ အသားအရေကလည်း အညိုရောင်သန်းလာ၏။

“ဤ လူနာ၏ ဦးခေါင်းတွင်း၌ အနာရောဂါ၊ သို့မဟုတ် ချွတ်ယွင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ”

ဤသို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် ဆရာကြီးသည် စောစောက ထုတ်ယူထားသော အရိုး အစိတ်အပိုင်း ဦးခေါင်းတွင်းသို့ နေရာတကျ ပြန်ထည့်ကာ ဦးရေပြားကို ပြန်ချုပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို သေချာစွာ ပတ်တီးများ စည်းထားလိုက်၏။

“ငါ၏ လက်များကား အနည်းငယ်တုန်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လူငယ်တစ်ဦးက ငါ့အား ပိုင် အရက်တစ်ခွက် ဆောင်ယူပေးပါလော့”

ဆရာကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ အနီးရှိ ခွဲစိတ်ခန်း လက်ထောက် လူငယ်တစ်ဦးက ချက်ချင်းပင် ပိုင်အရက်တစ်ခွက် ပြေးယူပေးပါသည်။ ဆရာကြီးလည်း ပိုင်အရက်ကို လျင်မြန်စွာ သောက်ချလိုက်ပြီးနောက် ဒုတိယလူနာဖြစ်သော ကပ္ပလီလူမည်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါသည်။ ။

ထိုလူနာမှာ မူးယစ်ထုံထိုင်းစေသော ဆေးပေးထားသော်လည်း ခွန်အားဗလ တောင့်တင်းသူ ဖြစ်၍ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ကြိုးများ ဖြင့် အခိုင်အမာ တုပ်နှောင်ထားပါသည်။ ။

ဆရာကြီးသည် ထိုလူနာ၏ ဦးရေကို လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်စွာ ခွဲလိုက်ပြီး သည် တစ်ခါတော့ နံဘေးရှိ လက်ထောက်သမားတော်များ အား သွေးအလွန်အကျွံမထွက်အောင် အထူးစီမံထားသော ဆေးများ ဖြင့် စီရင်စေ၏။ ဤနေရာတွင် ထူးဆန်းလှသော အဖြေတစ်ခုကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ ။

‘ဘဝ၏ စံအိမ်တော်’ဟု ခေါ်သည့် ဆေးပညာသင်ကျောင်းကြီးတွင် ရှေးအစဉ်အဆက်ကစ၍ ‘သွေးတိတ်အောင် ဖန်တီးသူ’ဟူ၍ ရှိတတ်ပါသည်။ ။ ထိုသူတွင် ထူးဆန်းသော အရည်အချင်းတစ်ခု ရှိ၏။ ဆေးအတတ်ပညာကို ထိရောက်စွာ တတ်မြောက်သူလည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် ခွဲစိတ်ကုသနေ သည့်အခါ လူနာ၌ သွေးအထွက်လွန်နေသော ထိုလူက အနီးမှ လာရပ်ကြည့်နေလိုက်ရုံနှင့် သွေး အလိုလို တိတ်သွားတော့သည်။ ။

ယခု ကပ္ပလီလူမည်း၏ ဦးရေကို ခွဲစိတ်လိုက်ရာတွင် သွေးများ ထွက်လာသည် ကို ဆရာကြီး တာဟော် အဆိုပါ သွေးတိတ်အောင် ဖန်တီးသူ၏ အစွမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ အား လက်တွေ့ပြလိုသဖြင့် ခေါ်ယူအသုံးပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးသည် လူနာ၏ ဦးခေါင်းခွံကို ကောင်းစွာ သန့်စင်အောင်ပြုပြီးနောက် ဒဏ်ရာ ကြောင့် ဦးခွံကွဲနေသည့်နေရာကို ကျွန်ုပ်တို့ အား ပြသပါသည်။ ။ ထို့နောက် ခွဲစိတ်ကိရိယာတစ်ခုဖြစ်သော လွှငယ်နှင့်ဇာဂနာ အသုံးပြုလျက် ဦးခွံတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ခွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဦးနှောက် အနီးမှ သွေးကြောများ တွင် သွေးခဲပိတ်ဆိုနေပုံကိုလည်း ပြ၏။ တစ်ဖန် ယင်းသို့ အစိုင့်အခဲဖြစ်နေ သော သွေးအစအနများကို ဂရုတစိုက်ဖယ်ရှားပစ်ပြီး အရိုးငယ်တစ်ခု ဦးနှောက်ထဲ စူးဝင်နေသည် ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ယင်းခွဲစိတ်ကုသမှုအဆင့်က အတော်က

လေး အချိန်ကြာလေရာ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် နံဘေးရှိ လက်ထောက်သမားငယ်များ အနေဖြင့် လူ၏ ဦးနှောက်အနေအထားများကို ကောင်းစွာ ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ။

နောက်တစ်ဆင့်အနေဖြင့် ဆရာကြီး တာဟော်သည် ခွဲထုတ်ထားသော ဦးခွံနေရာတွင် အဆင်သင့် ကြိုတင်စီမံထားသည့် ငွေပြားတစ်ချပ်ကို အစားထိုးထည့်၍ ပိတ်လိုက်ပြီး ခိုင်မြဲစေရန် ကလစ်ငယ်များ ဖြင့် တွယ်ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ဦးခွံရေကိုလည်း ပြန်စေ၍ တွယ်ထားလိုက်၏။ ။ ထို အချိန်၌ လူနာမှာ လုံးဝသတိမေ့နေပြီဖြစ်ရာ ဆရာကြီးက သူ၏ အလုပ်အားလုံးပြီးချိန်တွင် -

“ငါ၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ငန်းကား ပြီးသွားပေပြီ။ လူနာအား သတိပြန်ရအောင် ပြုကြကုန် လော့”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လက်ထောက်ဆရာဝန်များ နှင့် သမားငယ်များ လည်း လူနာကို တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုး များကို ဖြည်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ လည်ချောင်းထဲသို့ ဝိုင်အရက် လောင်းထည့်ခြင်း၊ အလွန်အနံ့ပြင်း သော ရှူဆေးများကို ရှူရှိုက်စေခြင်း စသဖြင့် သတိပြန်လည်ရရှိအောင် လုပ်ကြလေရာ ခဏမျှ အကြာတွင် ကပ္ပလီလူမည်းကြီးသည် ငေါက်ခနဲထထိုင်ပြီး သူ၏ ဝါသနာအလေ့အတိုင်း ဆဲရေးကျိန် ဆဲနေပါတော့သည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ အထူးအံ့ဩဖွယ်ကောင်းနေသည် ကား မခွဲစိတ်မီက ထိုလူနာသည် ဒဏ်ရာ ကြောင့် ခြေလက်များ လည်း မလှုပ်နိုင်၊ စကားလည်း မပြောနိုင်ခဲ့ရာမှ ယခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားနိုင်သည့်ပြင် ပါးစပ်မှ လည်း ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းလာနိုင်လောက်အောင် သူ၏ ရောဂါများ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားခြင်းပင်တည်း။ ထိုထက်ပို၍ ထူးခြားသည်ကား ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ‘ဘာကြောင့်ပေနည်း’ဟု မေးခွန်းထုတ်စရာ မလို

တော့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး တာဟော်က စောစောက လူနာသည် ခြေလက်သေပြီး စကားမပြောနိုင်ခြင်းမှာ ဦးနှောက်နှင့်ဆက်နေသော သွေး ကြောများ ၌ သွေးခဲပိတ်ဆို့နေခြင်း၊ ဦးနှောက်ထဲသို့ အရိုးငယ် အစအန စူးဝင်နေခြင်းတို့ ကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်လောင်း၍ မေးခွန်းထုတ်နေစရာမလိုတော့ပါချေ။

“အကယ်၍ ဤလူနာသည် သုံးရက်အတွင်း မသေခဲ့သော် လုံးဝပျောက်ကင်းချမ်းသာအံ့။ ထိုမျှမကသေး၊ နောက်ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာလတ်သော် သူ့အား အနာတရဖြစ်အောင် ပြုခဲ့သူအား စေ့စေ့ညက်ညက်ကြေအောင် ပြန်လည်တုံ့ပြန် ကလေးစားချေနိုင်အံ့။ ဤလူနာ သေလိမ့်မည်ဟု ငါ မထင်မိ”

ဤသို့ ထင်မြင်ချက်ကို ရှင်းလင်းပြောပြပြီးနောက် ဆရာကြီး တာဟော်သည် သူ့ခွဲစိတ်ကုသ နေစဉ် နံဘေးမှ ကူညီခဲ့သူအားလုံးအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးနောက် သူ၏ ခွဲစိတ်ကိရိယာသေတ္တာကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ လက်သို့ပင် လှမ်းပေးလိုက်၏။ ယင်းသို့ ပေးလိုက်ခြင်း ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား ဖေရိုဘုရင့်နန်းတော်အတွင်း၌ ဆရာကြီး ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် ကျွန်ုပ်က သူ၏ လက်ထောက်အဖြစ် အမှုထမ်းရန် ရွေးချယ်လိုက်ပြီဟူသော သဘောပင် ဖြစ်၏။ ယင်းအချက်ကို ပို၍ ထင်ရှားစေသည် ကား ဆရာကြီးက-

“ယခုသော်ကား ငါတို့ သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ခွဲစိတ်ကုသရန် အဆင် သင့်ဖြစ်ပေပြီ။ အသင် ဆင်နုဟီ၊ သင်သည် လည်း အဆင်သင့်ရှိပြီ မဟုတ်ပါလော”ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် ဆရာကြီး တာဟော်နှင့်

အတူ ဖေရီဘုရင် မင်းမြတ်အား ကုသရန် လိုက်သွားပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ သည် ငွေဝယ်ကျွန်များ ထမ်းသော ကုလားထိုင်ထမ်းစင်များ ပေါ်တွင် လိုက်ပါ၍ မြစ်ဆိပ်သို့သွားပြီး၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် အသင့်စောင့်နေသော အထူးလေ့ယာဉ်တစ်စင်းဖြင့် ဘုရင့် နန်းတော်သို့ သွားရပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားချိန်တွင် နန်းတော်ကြီးရှေ့လမ်းမပေါ်၌ လက် နက်ကိုင် စစ်သားများ ချီတက်လှုပ်ရှားနေသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ကုန် သည် ဈေးသည် များက မိမိတို့ ကုန်စည်ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း၍ ဆို င်တံခါးများကို ပြေးလွှားပိတ်နေကြသည် ကိုလည်းကောင်း သတိပြုမိ လေရာ သီဘက်စ်မြို့တော်မှ လူထုအများ စုက ဖေရီဘုရင်ကြီး ကွယ်လွ န်တော့မည်ဟု တထစ်ချယုံကြည်နေ ကြကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သ ည်။ ။

★